

Giới thiệu Duyên Phận Kiều Ngao

Truyện Duyên Phận Kiều Ngao của tác giả An My thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Trời định lương duyên, nhưng trời cũng định nghiệt duyên. Cuộc đụng độ tàn khốc của hai kẻ lập dị, "chuyên gia miệng độc" và "độc tài xấu xa":

Lâm An My: "Chỉ trách cuộc đời tàn khốc! Lại để tôi gặp phải nam thần kinh!"

Trình Duệ: "Cô là phụ nữ sao??? Sinh lý là nữ mà tâm lý lại là nam! Cô nghĩ cô là nữ à?"

Lâm An My: "Tôi thế đấy! Anh thì sao, lịch thiệp, phong độ, nam thần, cái quý gì chứ? Bác sỹ tâm thần!"

Trình Duệ: "Cô là bệnh nhân của tôi đấy!"

Thế nhưng cuộc sống lại khiến giữa bọn họ đụng độ tạo ra một cuộc tình. Một cuộc xem mắt dưới danh nghĩa xem bệnh được tiến hành. Trời định nhân duyên, kiều ngao đến mấy đều thua trước ý trời.

Đã là trời định, có sao cứ giả vờ là vô tâm

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Huyện thị nhỏ XX nằm trên địa bàn tỉnh Y, cách thành phố H hơn 200km về phía Tây Nam. So với thành phố H phù hoa, sầm uất thì quả là nơi yên tĩnh khu nông nghiệp, đang tiến dần về phát triển công nghiệp.

Trong góc của một quán cà phê yên tĩnh ở nơi 'khí ho cò gáy' ít phát triển như này có một nam, một nữ được gia đình sắp xếp đi xem mắt.

Cô gái vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh, lạnh lùng, xa cách. Người đàn ông đối diện trầm mặc, điềm tĩnh. Cả hai người bọn họ đều yên lặng ngẫm quan sát, à không phải là quang minh chính đại quan sát đối phương.

Lâm An My biết, có ngày cô sẽ phải ngồi tại đây xem mắt, tìm hiểu rồi kết hôn, sinh con với... ví dụ như người đối diện này. Phía bên phải cách bọn họ vài bước là ba mẹ cô, và ba mẹ anh chàng đối diện với cô đây đang ngồi bàn bạc chuyện 'chung thân đại sự' của cô và của anh ta.

Trong một góc kín đáo khác, có hai cặp mắt đang quan sát hành động của bọn họ. Nhìn chung giữa hai bọn họ tuổi tác cách biệt khá xa nhưng có chung một đặc điểm là hai cặp kính đen to đùng.

Người trẻ tuổi sốt ruột nói: "Đại nhân à, cháu dâu tương lai của người còn có 'chất' tương lai của người sắp bị người ta giành mất rồi!"

Người lớn tuổi ngoắc ngoắc người trẻ bên cạnh: "Nhóc con, chất bảo bối của ta bên đó sao? Con chắc chứ?"

Người trẻ tuổi ngẫm nghĩ một lát: "Người giúp con, không phải sẽ nhanh được bằng chất trai tương lai mà người mong chờ rồi sao?"

Đôi mắt già nua phía sau gọng kính đen thù lù khế nhủ, tin được thằng nhóc này chứ!? Im lặng vài giây, người lớn tuổi khẽ thở dài buồn bực nói: "Được rồi, ta giúp con lần này! Không cần biết con dụ dỗ hay ép uống gì đó, trong vòng một tháng mang con bé về nhà cho ta!" Nói tới đây gương mặt người lớn tuổi trở nên dạt dào hưng phấn. "Cuối năm nay ta muốn bằng cháu 'chất' rõ chưa!"

Người trẻ tuổi làm dấu "Ok" với người lớn tuổi, sau đó anh ta đứng dậy chỉnh trang lại áo quần áo. Áo sơ mi trắng, quần tây đen ôm sát đường chân dài thẳng tắp, giày da bóng loáng cho thấy người sai toàn đồ hiệu, đáng người cũng hết sức lịch lãm dễ dàng làm xiu lòng bất kì cô gái nào.

Dù gương mặt hầu như đã bị kính đen che mất, nhưng máu tóc đen ngắn lộ ra vàng trán hoàn mỹ, làn da trắng mịn cũng đủ làm người ta cảm thấy anh chàng này nhất định rất đẹp trai.

Anh ta bước từng bước thẳng tắp đến cạnh bàn của Lâm An My, sau đó trước gương mặt ngạc nhiên của anh chàng xem mắt cùng cô và gương mặt 'đơ' giả vờ bình tĩnh của cô đang khinh thường việc làm của anh.

"Bác sỹ Trình, nơi 'khí ho cò gáy' như Tỉnh Y. Tôi nhớ giá tiền mỗi phút mỗi giờ mỗi giây của ngài đều đáng cả tỷ bạc, sao lại có nhã hứng đến nói đây!" Cô buông từng lời mỉa mai, còn gằng từng chữ trên kẽ răng.

Trình Duệ không thêm đề ý đến mấy lời nói của cô, ưu nhã tháo kính xuống, cuối đầu bắt chào hỏi người đối diện: "Xin chào anh, tôi là Trình Duệ. Là bác sỹ riêng của cô Lâm đây!"

Chàng trai đối diện cười thân thiện chào anh: “Chào anh, tôi là Quý Thiên Toàn là người được sắp xếp xem mắt với cô Lâm đây!” Anh chàng này vừa nhìn đã biết là vị bác sỹ này đột nhiên xuất hiện tại đây chắc chắn là có vấn đề. Dù sao anh ta cũng không muốn bị người khác xem tiểu nhân, cũng đâu phải do anh ta muốn đến đây xem mắt.

Bác sỹ Trình tươi cười chới mắt nhìn anh ta, sau đó quay sang dùng giọng nói ngọt ngào của bản thân khiến cô cứng đờ tại chỗ: “Mý à, dù sao thì chúng ta coi như cũng đã sống chung một nhà rồi, và lại hai ta đã ở cùng nhau bao lâu nay. Em không nên vì chút chuyện con con mà lại bỏ về nhà đòi lấy người khác thế chứ!”

“...” Thật muốn chửi một câu 'má nó', cái gì gọi là sống chung chỉ là do tình thế bắt buộc thôi mà, ai vì chút chuyện con con mà đi lấy chồng. Đây rõ ràng là kế hoạch định sẵn của cô.

Trình Duệ vẫn cứ thao thao bất tuyệt: “Anh biết tâm lý của em không ổn định, lúc lên lúc xuống. Lúc nóng giận là đánh người không thương tiếc. Nhưng mà, lần này em không nên che giấu với người xem mắt với em là em mắc bệnh tâm lý khó nói! Không sao, nếu anh ta không chấp nhận được thì anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận em.”

Đối tượng xem mắt: “...”

#Khi bạn là cô gái lớn tuổi chưa có bạn trai phải đi xem mắt!#

#Nhưng kẻ làm hỏng cuộc xem mắt đó lại là tên bác sỹ riêng biến thái đầy kiêu ngạo của mình!#

“Cháu chào cô chú, chúng cháu có chuyện gấp! Phải vội trở về xử lý, lần sau cháu sẽ ra mắt cô chú đáng hoàng!” Trình Duệ cực kì lễ phép chào hỏi và nêu lí do chưa đầy ba mươi giây đã dẫn cô chạy như bay, thoát khỏi hiện trường xem mắt.

Chưa kịp đợi ba mẹ cô tức giận ngăn hai người họ lại thì Ông nội Trình ho khan bước đến ngăn cản ba mẹ cô. Cứ thế cô bị mang đi mất!

Nghịch duyên mà!

Cô muốn trốn!

Thế nhưng tên chết bầm này không những trong vòng một tháng 'từ không nói thành có'. Cái bụng không chút mờ thừa nào của cô lại bị nói thành 'đang mang sinh mạng nhỏ nhà họ Trình'.

Ông trời ơi, đứa nhỏ nào!?

Không những bị bắt gian tại giường, mà còn bị ép cưới! Cái quái gì đang diễn ra. Rõ ràng cô chưa làm được gì mà!

Muốn gả vào nhà họ Lâm. Bạn nhỏ Trình Duệ à, bạn cần cố gắng nhiều lắm!

#Nghịch duyên#

“Cứ kiêu ngạo đi, rồi em cũng sẽ là của tôi!”- Trình Duệ

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 1: VỪA GẶP ĐÃ YÊU

“Gặp thoáng qua, hay gặp gỡ sâu sắc. Yêu là chuyện có thể đoán sao?”

Tập đoàn Lương Đình thành lập năm 2010, tính đến nay đã tồn tại 7 năm, từ lúc gian nan nhỏ bé trở nên ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng phát triển vượt lên trở thành top 5 Tập đoàn lớn mạnh nhất thành phố H.

Với sự phát triển nhảy vọt đó cũng gây không ít phiền toái cùng với sự thù địch của không ít tập đoàn khác. Thế nhưng hầu hết thế lực ở thành phố H đều phải kiêng dè hai nhân vật chủ chốt ở Tập đoàn Lương Đình, chính là người sáng lập Tập đoàn Lương Đình chủ tịch Steven- Lương Đình và Tổng giám đốc Tập đoàn Army- Lâm An Mỹ.

Một thằng nhóc ranh mới hai mươi mấy tuổi đầu không chỉ ra thương trường học người ta kinh doanh mà còn có thể khiến cho một Tập đoàn không tên không tuổi trở nên nổi trội chỉ với mấy năm ngắn ngủi, không chỉ cần may mắn mà còn cần có nắm lực rất nhiều. Năm năm trở lại đây, Lương Đình lại đích thân giao tập đoàn cho một con nhóc ranh, Hội đồng Quản trị cực kì phản đối việc này nhưng không ai dám chống đối Lương Đình. Thế là con nhóc, Army- Lâm An Mỹ kia leo lên chức Tổng giám đốc, không phụ sự kì vọng của Lương Đình, trong vòng một năm cô lấy được lòng tin của đa số Cán bộ cấp cao cũng như người trong Hội đồng Quản trị.

Đa số mọi người đều phỏng đoán rằng, Lương Đình nâng đỡ Lâm An My vì cô có mối quan hệ mờ ám nào đó với anh ta. Thế nhưng chuyện này, người ngoài muốn nói sao cũng được, hầu như nhà họ Lương không hề lên tiếng giải thích gì đó vì thể tin đồn cứ mai mục dần trong giới kinh doanh.

Sáng thứ hai- 9h30 phút sáng, Lâm An My như thường lệ đi giám sát công tác của công ti. Hôm nay cô mặc đầm công sở màu đen bó sát, tóc vấn cao, mắt đeo kính cận gọng đen, trước trán rủ xuống hai lọn tóc xoăn, chân mang giày cao gót tinh xảo màu đỏ thanh mảnh cao khoảng 15cm.

Đi bên cạnh cô là anh chàng thư ký riêng trẻ tuổi Vương Nhất Minh, tên tiếng anh gọi là Raymond, chiều cao 1m80 của anh chàng quả thật là vượt xa cô, dù đã cố mang đôi giày cao nhất của mình tận 15cm nhưng cùng lắm cô cũng chỉ ăn gian được sấp xỉ 1m7. Dù cách biệt về chiều cao nhưng không hề làm suy yếu đi quyền lực của cô chút nào.

Raymond là một người thư ký hết sức tận tâm, đối với Lâm An My mà nói trong công việc Raymond luôn chu đáo như một người anh cả nhưng cậu luôn tôn trọng và xem cô như một người chị trong nhà.

“Chị Army, trong cuộc họp tổng kết tháng này Alice càng lúc càng quá đáng! Cũng chỉ vì bác của cô ta là người trong Hội đồng Quản trị nên đành phải cho cô ta chút mặt mũi, nào ngờ giờ cô ta muốn leo lên đầu chúng ta ngồi luôn ấy chứ!” Raymond oán giận, gương mặt tuấn tú nhăn lại, biểu cảm cực kỳ đáng yêu.

Lâm An My mặt đã hơi đỏ bừng, cũng oán giận một câu chỉ hai người bọn họ nghe thấy: “Đôi giày cao này đau chân quá đi mất!” Cô nhìn xung quanh một vòng xác định trên hành lang chỉ có cô và cậu, liền nhỏ giọng nói thầm thì dặn dò: “Cứ coi như không thấy, cô ta cũng không vui lâu đâu! Lão đại còn chưa cho phép chúng ta đá bay cô ta!”

Raymond gật gù đầu tỏ ý hiểu rõ, đây là công ti nên bọn họ cũng không dám trao đổi nhiều, đành yên lặng nghiêm túc đi giám sát công việc.

Đi giày cao gót 15cm, mà còn đi suốt buổi sáng đến tận chiều mới được thả cho về nghỉ ngơi, hai chân Lâm An My như muốn đứt rời ra vậy, đau muốn chết.

Raymond làm tài xế đưa cô về nhà, nhưng mà cô cũng chỉ về nhà tắm rửa cho khỏe rồi lại tiếp tục đi ăn com “bồi” mấy vị đối tác. Lương Đình đã phân phó toàn bộ những chi tiết quan trọng để cậu ta truyền đạt cho Lâm An My.

Raymond đáng thương bị bắt làm cu-li, chạy vặt cho Lương Đình mà lại không dám nói gì!

“Chủ tịch có căn dặn. Hôm nay rất quan trọng chị phải mặc bộ váy màu xanh ngọc mà tuần trước chủ tịch vừa đặt may cho chị. Còn phải là đôi giày cùng màu, bộ trang sức màu xanh ngọc cũng được chuẩn bị sẵn cho chị!” Raymond đột nhiên nhớ tới gì đó, liền điên cuồng lục lọi túi đồ của mình, cuối cùng mới ra hai thỏi son đẹp long lanh, quay đầu lại cười với cô: “Xuyết nữa em quên mất, hai thỏi son này chủ tịch dặn dò chị phải thoa cây son màu bạc cho tiệc tối này còn vài ngày nữa đến cuộc họp định kỳ chị phải thoa thỏi son màu vàng này!”

Cô neho mắt cầm hai thỏi son nghiên cứu, màu sắc cũng bình thường, lúc mở ra xem thử thì cô giống như bị hóa thạch, thỏi màu vàng đẹp long lanh kia lại là màu tím xanh. Nói cách khác, Lương Đình muốn cô trang điểm như yêu quái xuất hiện, làn môi màu xanh tím, cứ như là yêu quái biến dị vậy đó.

Raymond nhìn cô một cái tỏ lòng thương xót rồi quay đầu đi, chuyên tâm lái xe. Thật ra thì mỗi người mỗi cảnh, tiền lương của cậu đúng là không bằng của cô ấy nhưng mà thà cho cậu làm thư ký cậu cũng mãn nguyện rồi. Tiền lương nhiều nhưng mà công việc còn nhiều hơn, còn phải làm như bản thân là ác bá giống Lâm An My, nếu là cậu thì cậu đã sớm bị điên.

Về đến nhà Lâm An My bay thẳng vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, sau đó trang điểm lại. Đánh giá tỉ mỉ bản thân trong gương, không tệ, cũng được xem là một tiểu cô nương còn xinh đẹp. Cuối cùng cô thoa lên môi thỏi son mà Lương Đình dặn.

Thế nhưng, cô bị choáng bởi trình độ “đào hố” dụ cô nhảy xuống của anh ta.

Thỏi son màu đỏ tươi, thế nhưng tô lên lại là màu cam tươi mát. Mụ nội nó, thế là công sức tô tô vẽ vẽ của cô đi tong hết thái. Cô tẩy trang sạch sẽ rồi to son lên. Ok! Hoàn mỹ!

Cô nhìn lại bản thân mình trong gương, có chút giật mình. Váy liền màu xanh ngọc, đi kèm theo phụ kiện xanh ngọc hết thái, mái tóc đen dài uốn xoăn lên bồng bênh thoải mái, mà... cô gái trong gương nhìn thật trong sáng, trẻ trung.

Lâm An My ngẩn người... Phút chốc như bị nhà thơ Xuân Diệu nhập... câu thơ cứ như giáng vào đầu cô một đòn chí mạng..

“Xuân đương tới, nghĩa là xuân đương qua

Xuân còn non, nghĩa là xuân sẽ già.”

Cô già rồi sao? Lâm An My hoảng hốt nhìn mình trong gương, cho dù nhìn trẻ hơn so với tuổi thật tuổi nhưng mà cô vẫn đã là phụ nữ 26 xuân xanh.

Thờ dài một tiếng, dù cho Lương Đình có ý sắp xếp cho cô gặp gỡ mấy người đối tác, nhưng mà dù sao cơ bản về thân phận cô thật sự không xứng với gia đình bọn họ. Nếu không được gặp được Lương Đình thì chắc giờ cô cũng lắm làm một nhân viên bình thường, sống trôi nổi, sao đó cùng đồng nghiệp nói chuyện yêu đương, có khi giờ cô đã kết hôn rồi không chừng. Nhưng mà đó chỉ là giả thuyết, còn lại thì giờ cô còn có tiền và quyền.

Đi theo Lương Đình kể từ khi thành lập Tập đoàn đến nay, từ lúc cô được đề bạt lên chức Tổng giám đốc quả thật là khó khăn gian khổ, nhưng cũng nhờ vậy mà năm năm nay cô kiếm được không ít tiền. Có thể nói là tài sản cá nhân của cô hiện tại không thua kém bất kì vị đại thiếu gia nhà nào.

Muốn độ tiền tài cô không thiếu, muốn độ thể lực cô có nhà họ Lương chống lưng, muốn độ năng lực cô xin tiếp. Thế nhưng muốn độ người yêu, cô không có.

Xoay tới, xoay lui Lâm An My cũng phải đến chỗ của Lương Đình, nhà hàng Á My do cô mở cửa kinh doanh.

Nhà hàng Á My thuộc hàng đẳng cấp trong số những nhà hàng ở thành phố H, tuy nhiên vì tầng lớp thấp cũng có thể vào dùng bữa nên Á My không thể trở thành nhà hàng đẳng cấp nhất thành phố H. Nhưng nếu xét theo một góc độ khác thì Á My hoàn toàn có thể đánh bại mọi nhà hàng khác chỉ với sự phục vụ, chất lượng và cả món ăn ngon. Nhờ đó mà, Lâm An My cứ thế trôi qua cuộc sống bình bình không cần làm việc chỉ cần lấy lãi từ việc kinh doanh nhà hàng là đủ sống mấy đời.

Đi theo Lương Đình cô có thể học được rất nhiều bài học quý giá, như là bản thân phải có chút tài sản để dành dụm riêng, phải làm một người khôn khéo trên thương trường như thế nào.

Raymond đưa cô đến phòng riêng đã được chuẩn bị trước, trong phòng có ba ông chủ lớn ở các tập đoàn có tiếng tăm của thành phố H.

Quý Thư Hàn, hơn năm mươi tuổi là chủ tịch của Quý Điền, nhìn mặt ông ta điềm tĩnh tán gẫu cùng mấy vị khác khá thoải mái, trên mặt cũng ôn hòa thoải mái. Lâm An My mặt không dám để lộ cảm xúc của bản thân với ông ta, hừ, lão già đó ngoài miệng nói mấy lời quân tử này nọ, cũng chỉ là lão già cổ hủ đáng ghét. Ông ta không thích cô thì kệ xác.

Vị chủ tịch Trình Dương của Trình Thị nhìn trông chỉ chừng bốn mươi nhưng nghe nói tuổi đã ngoài năm mươi nhưng dáng người vẫn còn tốt không giống như Quý Thư Hàn tròn vo. Nghe nói vị chủ tịch Trình này cùng vợ, cưới nhau đã được gần 30 năm, tình cảm vợ chồng của chủ tịch Trình cực kỳ nồng thắm, khiến cho người người ngưỡng mộ.

Vị còn lại là ông Trần, người nắm giữ nhiều cổ phiếu tiềm lực nhất thành phố H, Trần Thám Hoa. Được rồi, do truyền thống gia đình bọn họ hay sao ấy, ông ta có đứa con trai gọi là Trần Trọng Nguyên. “Thám Hoa”, “Trọng Nguyên” (“-”) nhà họ Trần muốn độc chiếm bảng vàng hay sao ấy, đáng lẽ ông ấy nên đặt tên con trai là Bảng Nhân, cháu nội mới gọi là Trọng Nguyên.

*Thì cử ngày xưa: Trọng Nguyên đỗ đầu, Bảng Nhân đỗ nhì, đỗ ba là Thám Hoa.

Nhìn lại cả phòng chỉ có cô và Alice là nữ.

Alice mặc lễ phục trễ ngực màu đỏ chót, tóc ngắn uốn xoắn bao quanh gương mặt xinh đẹp đầy mỹ phẩm của cô ta.

Lương Đình cười như không cười liếc cô ta một cái, anh ta cũng biết Alice- tên thật là Phạm Thiên Thư, là con gái rượu nhà họ Phạm có chút danh tiếng về Nội thất. Cô ta rất được lòng của Quý Thư Hàn, nên người chắc chắn do ông ta gọi đến.

Một phòng bốn người đàn ông, 2 người phụ nữ. Lâm An My vừa nhìn tình thế trước mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên một đường cong nhỏ. Quả nhiên bộ quần áo quá mức lộng lẫy của Alice lại khiến cô ta bị xa lánh.

Alice không thèm để tâm đến tình huống trước mắt, dù sao cô ta có chủ tịch Quý chống lưng. Dù là Lương Đình hay Lâm An My, cô ta đều không sợ. Nghĩ vậy cô ta còn to gan hơn, ngồi ở giữa Quý Thư Hàn và ông Trần. Lâm An My điềm tĩnh ngồi bên cạnh Lương Đình, chỗ ngồi bên cạnh là của chủ tịch Trình Dương.

Cả bàn bắt đầu luyện thuyết tán gẫu, dù sao cũng chỉ là bữa ăn để duy trì quan hệ và tìm kiếm đối tác nên bọn họ cũng khá thoải mái.

Lương Đình lúc nào cũng khiến người ta có cảm giác tràn đầy sức sống, cứ như ánh mặt trời sáng chói, trước mắt mọi người anh đều là người hết sức ôn hòa dễ tính và hài hước. Trình Dương là người lạnh nhạt, nhưng nhìn chung tính khí ông ấy cũng rất ôn hòa, dễ gần thân thiện. Ông Trần thì cười ha ha nhưng vẫn giữ được sự sang trọng và giàu có của mình, phải nói vừa nhìn là biết người giàu. Quý Thư Hàn lại nói cười vui vẻ nhìn rất tự nhiên. Còn Alice lại làm ra vẻ e lệ.

Lâm An My giờ phút này phải giữ vững tinh thần của mình. “Hài hước”, “dễ tính”, “thân thiện”, “ôn hòa”, “e lệ”,... tất cả những người ở đây đều là kẻ lão luyện trên thương trường, tin họ lại tốt đẹp thế sao? Có điên mới tin, bộ mặt của họ tuy chưa được vạch trần nhưng chắc chắn là không mấy vui vẻ.

Chủ tịch Trình yên lặng, ngầm quan sát cô gái mặc bộ váy màu xanh ngọc bích, mặc dù cử chỉ rất thuần thục lão luyện nhưng lại khiến cho người ta nhìn thấy sự giản dị tươi mát, có lẽ do quần áo và phụ kiện góp phần, nhưng hiệu ứng không tệ.

“Lâm Tổng không kính tôi một ly rượu sao?” Đột nhiên Quý Thư Hàn lên tiếng, cố ý chặn đường lui của cô. “Không lẽ Lâm Tổng thấy tôi già rồi nên không muốn kính tôi!”

Lâm An My lòng đầy cảnh giác, nhưng vẫn không dám từ chối thẳng thừng: “Chủ tịch Quý, dạ dày của tôi vốn không khỏe...”

Thế nhưng ông ta vốn không tốt bụng gì, chặn hết đường lui của cô: “Nếu như Quý Thư Hàn, tôi trước đây có khiến Lâm Tổng khó chịu thì mong Lâm Tổng coi như ly rượu này như là chấp nhận lỗi đây nhận lỗi!”

Lâm An My nhìn ly rượu trước mắt hơi do dự, nếu cô nhận ly rượu này xem như trước mặt người khác cũng không làm xấu mặt cả Lương Đình và Lương Điền nhưng tối nay chắc cô phải vào bệnh viện rửa ruột, nếu không nhận lỗi hồ ly đó lại lấy cớ gì đó gây chuyện. Thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Trình Dương nheo mắt hứng thú nhìn cô gái được mệnh danh là kiều ngạo của giới kinh doanh đối phó với lão hồ ly họ Quý.

Lâm An My bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, nhìn cô uống mà chỉ muốn buông một câu cảm thán: “Sảng khoái!”

Cổ họng cay đắng như muốn xé rách, khó chịu trào lên khiến cô muốn phun hết rượu ra ngoài nhưng vẫn giữ vững hình tượng uống rượu như “hào hán giang hồ”. Cay đến mức cô muốn trào nước mắt, nhưng mà cô không thể khiến cho Alice được dịp cười nhạo. Cẩn rằng uống sạch.

Nếu không phải ngồi bên cạnh, chủ tịch Trình cũng không thể thấy được tay cô đang bầu chặt lấy váy, chiếc váy như muốn bị vò nát trong tay cô. Ông khề thờ dài, cô gái này đúng là quá liều mạng.

Lâm An My nốc cạn ly rượu, giờ ly không ra trước mắt Quý Thư Hàn, cười yếu ớt: “Ngài Quý, không cần vì chuyện cũ mà lo lắng! Loại người như tôi sao dám khó chịu với ngài!” Khí lực của cô dần dần yếu ớt nhưng vẫn dùng giọng điệu cứng rắn, chất cồn nóng cháy càng khiến cô khó chịu.

Alice cười lạnh, Quý Thư Hàn cười ôn hòa làm như rất vô tội.

Trình Dương âm thầm để lại đánh giá trong lòng.

Lương Đình che giấu ánh mắt sắc lạnh của mình.

Một bàn tiệc, nói đúng hơn là nơi chêm giết thì có. Đêm hôm đó, tiệc tàn, Raymond chạy như điên đến đưa cô vào bệnh viện.

Gần đây cô thật sự không khỏe, chất đề kháng yếu, áp lực quá mức cộng thêm uống rượu kiểu “trâu bò” thế, không vào bệnh viện thì sao xứng đáng.

Bệnh viện Tinh Tú, bệnh viện tư nổi tiếng nhất thành phố H với trang thiết bị tiên tiến nhất, cùng dàn bác sỹ, y tá có trình độ và tiếng tăm vô cùng tốt. Tinh Tú vừa nghe tên là biết giá của nó ở tận trên trời, nhưng nhờ có Lương Đình nên Lâm An My mới có cơ hội nằm ở đây, anh ta thế nhưng có thể đặt quyền giảm 50% viện phí.

Tháng lương của một công nhân lâu năm khoảng 10 triệu/ tháng, tháng lương của một nhân viên làm việc ở Lương Đình lâu năm là khoảng hơn 15 triệu/ tháng, lương của cô hiện tại là 50 triệu/ một tháng. Tính ra ở lại Tinh Tú một ngày cô phải tốn đến nửa tháng lương, một tháng lương của cô chỉ có thể ở lại 2 ngày nhưng nhờ có thể đặc quyền của Lương Đình thì cô có thể ở lại đây 4 ngày.

Mẹ nó, bốn ngày mất 50 triệu tiền lao động khổ sai của cô cả một tháng đấy. Nguyên rủa Lão Quý mất 500 triệu, không đúng ông ta giàu vậy phải là mất 5 tỷ.

Lâm An My mệt mỏi rồi bị đưa đi rửa ruột, truyền nước biển, sau đó ngủ mất. Cô không biết rằng cô sắp gặp phải một đoạn nghiệt duyên.

Y tá trên hành lang đột nhiên lú lú, giống như gặp phải ngôi sao thần tượng nào đó. Cả khu vực VIP lao nhao cả lên, vì bác sỹ Trình đến.

Trình Duệ khoát áo blue trắng lướt đi nhẹ nhàng khoan thai, khí chất thư sinh, gương mặt điển trai chẳng chừa quả thật hút hồn mọi cô gái. Mấy y tá e lệ đứng nép một bên trốn ngắm nam thần trong lòng họ. Phải nói là bác sỹ Trình rất ít khi xuất hiện, anh là bác sỹ đa khoa, nghe nói anh chỉ đến khám khi có khách VIP hoặc là đôi khi thích thì đến thôi.

Hôm nay phòng mà anh đi đến là phòng 302 của cô, tại sao anh đến hả? Là vì Lương Đình gọi anh đến.

Trình Duệ mở cửa phòng bệnh ra, di chuyển đến bên giường bệnh. Nhìn cô đang ngủ say, ánh mắt quét qua cả người cô đánh giá. Sau 30 giây đánh giá, anh rút ra kết luận, chiều cao chưa đến một mét sáu, quá ốm yếu, sức đề kháng quá kém.

Anh tiến lại gần cô, nhìn nhìn mặt cô. Sau đó lững thững gảy đầu, trong lòng âm thầm đem Lương Đình mắng lên bờ xuống ruộng, chỉ là vì sức đề kháng yếu, dạ dày đang không khỏe lại uống rượu, không vào bệnh viện mới lạ.

Trình Duệ không để ý hình tượng ngáp một cái, thật ra là xung quanh chỉ có mỗi bệnh nhân Lâm đang mệt mỏi ngủ say. Anh giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ đêm. Bên ngoài hầu như đã yên tĩnh bớt, thời gian này phải để bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt.

Trình Duệ kéo ghế đơn ra ngồi xuống cạnh giường, chống cằm nhìn “bệnh nhân” của mình.

Anh có cảm giác, hình như cái tên Lương Đình đó muốn “đào hố” cho anh tự mình nhảy xuống. Một phút lơ dại, anh đã trót đồng ý làm bác sỹ riêng cho cái cô nằm đây! Còn nữa, ông nội của anh hình như có cùng âm mưu với Lương Đình nói cái gì mà anh phải làm bác sỹ riêng cho một cô gái, ba tháng sau ông tuyệt đối không bắt anh đi gấp gờ xem mắt nữa, để hoàn thành nhiệm vụ này anh cũng đang nghiên cứu nên tìm ai, nhưng đừng một cái Lương Đình nhảy ra bắt anh làm bác sỹ riêng, mà anh làm việc này không công tận ba tháng. Đúng là gian thương đáng ghét.

Cảm thấy không thú vị nữa nên bác sỹ Trình lui ra sô pha nhắm mắt dưỡng thần.

Thứ ba, sáng hôm sau ngày Lâm An My liều mạng uống rượu bị đưa vào bệnh viện.

6h 30 phút sáng, Lâm An My duỗi người lăn một vòng trên giường, xác nhận đây không phải giường nhà cô, mà là giường trong phòng bệnh. Nhớ đến tình hình hôm qua, cô lại lằm bằm nguyên rủa Quý Thư Hàn. Trước khi rời giường, cô làm một động tác yoga rồi mới từ từ bò xuống giường, lết vào toilet.

Trình Duệ chớp chớp mắt, tự hỏi chuyện gì đang diễn ra? Cô gái lúc này hành động có chút bất thường. Trong lòng nảy sinh cảm giác thú vị! Nụ cười gian xảo đột nhiên xuất hiện trên môi anh.

Giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mình muốn, Trình Duệ hai mắt sáng rỡ nhìn cô. Anh lập quyết tâm bám sát theo dõi Lâm An My để hoàn thành nhiệm vụ của ông nội giao cho, sớm chút được tự do.

Lâm An My bước ra từ nhà vệ sinh, mơ mơ, màng màng định dùng tay chỉnh gọng kính nhưng chợt nhận ra, cô vừa mới phẫu thuật cận thị tháng trước, nhưng mà hiện tại thói quen nên cũng hơi ngượng tay. Thân thờ định trở lại vùi đầu vào chăn nệm ấm áp.

Vừa nằm xuống cô đã giật mình kinh ngạc vì trong phòng có một người đàn ông, còn là đàn ông đẹp trai. Đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Trình Duệ hứng thú nhìn thấy cô ấy có nhìn thấy anh, cô ngạc nhiên ba giây sau đó không biết suy nghĩ cái gì mà neho mắt, nhú mày rồi lại trằm chằm lên đầu không thêm quan tâm.

Hôm nay, anh lần đầu tiên chú ý quan sát một người phụ nữ khác ngoài mẹ anh. Anh thu hoạch được một câu tổng kết: “Phụ nữ thật khó hiểu, mà người phụ nữ trước mắt này còn khó hiểu hơn!”

Nam thần “ai thấy cũng yêu” như anh đây, phản ứng như là bị ảo giác của cô là lần đầu tiên anh thấy.

Anh chớp chớp mắt ngây thơ, nhìn đồng chân hỗn độn tự hỏi: “Vừa gặp đã yêu sao?”

Cô ngây ngốc ngủ nướng không biết rằng bản thân mình bị người ta nghĩ rằng: vừa nhìn thấy trai đẹp liền yêu, sau đó phản ứng kỳ quái. Nhưng mà đó là phản ứng bình thường của cô, còn thấy ảo giác hả, chắc cô đang mơ, anh chàng trong giấc mơ đúng là bác sỹ đẹp trai kinh khủng. Thế nhưng cô buồn ngủ quá, trai đẹp để ngắm sau đi!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 2: VỖ MỘNG NAM THẦN

“Nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm”

Phòng bệnh 302 khu VIP, lầu 3 khu A, bệnh viện Tinh Tú.

Bệnh nhân Lâm nhà chúng ta, vẫn nằm ườn trên giường đến tận 12 giờ trưa. Thậm chí vô si tự thuyết phục bản thân là lâu lâu bệnh một lần, nằm một ngày liền tính tiền một ngày, nằm trước rồi tính.

Giữa trưa, giờ cơm trưa hàng ngày đã đến, bạn nhỏ Lâm vẫn vô si nằm trên giường không muốn dậy. Cuộc sống thường ngày quá bận rộn tốn tiền cho bệnh viện thì nằm luôn khỏi ăn đỡ tốn chi phí.

Rốt cuộc đói không chịu nổi cũng đành lê bước xuống giường, vào vào toilet làm vệ sinh cá nhân, tắm rửa một chút, thay một bộ đồ bệnh nhân mới thoáng mát sạch sẽ. Lâm An My cảm thán, bệnh viện khu VIP có khác, mỗi ngày nằm không cũng tốn mấy chục triệu, còn hơn cả khách sạn cao cấp, nhưng mà quả thật phòng bệnh còn tốt hơn mấy khách sạn trước nay cô từng đến. Nhưng mà hưởng thụ nhiều đủ rồi, lát nữa cô phải gọi cho Raymond đến làm thủ tục xuất viện.

Hiện tại cô là người 'giàu có', nhưng mà cô xót tiền. Cô không có xuất thân là thiên kim tiểu thư nhà nào, ba mẹ cô cũng chẳng phải là người khá giả gì, chỉ vì có chút quan hệ đặc thù nên cô mới được nhà họ Lương giúp đỡ. Cô cảm thấy dù cho Lương Đình bắt cô diễn vai một nữ Tổng giám đốc đọc tài sản, vô nhân đạo, biến thái, quái thai cỡ nào, mệt mỏi và áp lực cỡ nào cũng vẫn phải cố gắng diễn thật tốt vai này. Bởi nó là 'bát cơm' của cô.

Không có Lương Đình, sẽ không có Lâm An My hôm nay. Anh là người anh, một người lớn dạy dỗ cho cô từng bước tiến vào giới kinh doanh, là người cô hết sức tôn kính cùng kính trọng. Thiếu điều, cô còn muốn ôm chân gọi anh một tiếng “anh ruột thịt”. Dù cho bản chất Lương Đình rất lập dị nhưng mà người ngoài nhìn vào chỉ có mỗi Lâm An My- cô là bất thường thôi.

Bởi vì sao ư? Bởi vì anh ta đã phân vai sẵn, anh ta diễn vai Chủ tịch nhu nhược chịu sự áp bức và cường quyền của Tổng giám đốc xấu xa. Mà có ai biết được, thật ra cô diễn càng lúc càng hăng đến nổi, áp lực tăng mạnh dẫn đến đề kháng yếu. Tiền của cô là dựa hơi của Lương Đình để kiếm chát, đi theo làm tay sai cho anh ta bao nhiêu năm qua thì tài sản của cô cũng không tẻ lắm. Cô có thể vượt lên xếp hàng trong top những người nắm trong tay phần lớn cổ phiếu có giá trị.

Tóm lấy túi xách của mình, cô nhắn tin cho Raymond bảo cậu ta đến làm thủ tục xuất viện giúp cô, sau đó tự mình lục lợi đồ trang điểm. Cố gắng điểm trang lại tươi tắn một chút, gương mặt của cô vốn thích hợp diễn vai ác, mặc dù không thích lắm nhưng mà bản thân cô cũng như mọi người xung quanh đều công nhận cô có một gương mặt khá là 'đều', dễ khiến cho người khác không thích. Nhưng cô không ngờ bản thân sau khi tô son đỏ chót hoàn toàn thuyết phục người khác về trình độ 'đều căng' của bản thân.

Chăm chút cho bản thân vừa xong, nhìn lại đồng hồ đã là 2 giờ chiều. Cô bèn lên mạng đăng nhập vào diễn đàn của Tập đoàn Lương Đình.

Diễn đàn này do Lương Đình thiết kế chính, chủ yếu là dùng trong nội bộ tập đoàn ngoài ra còn mở rộng cho tất cả mọi người cùng sử dụng. Diễn đàn này thật ra được lập ra nhằm mục đích quảng bá cho Tập đoàn từ những ngày mới thành lập, sau này Tập đoàn phát triển theo đó cái diễn đàn xưa cũ cũng dần nổi tiếng theo.

Thấy chẳng có gì hay ho, nên cô lên mạng tìm vài bộ tiểu thuyết ngôn tình giải trí, sẵn tiện gọi y tá đem thức ăn cho cô.

Hơn một tiếng sau, cô nhận được tin nhắn từ Lương Đình, anh ta bảo cô ở lại bệnh viện cho tròn bốn ngày, viện phí anh ta sẽ thanh toán, nếu tự ý rời đi thì bị trừ lương. Đọc xong tin nhắn, Lâm An My đen mặt.

Nhưng dù sao thì cô cũng được nghỉ ngơi vài ngày không cần cứ tồ về mấy thứ 'quý dĩ' kia lên mặt, cơ mặt của cô được thả lỏng hơn nhiều. Thế nhưng chưa vui vẻ được bao lâu thì đã có người đến thăm bệnh.

Bác sỹ Trình vừa bước ra khỏi phòng của khoa khám bệnh. Một ngày khám cho 10 bệnh nhân cũng là hơi nhiều đối với đại bác sỹ như anh đây. Trình Duệ cúi lưng, cào loạn tóc, hình như do gần đây viết mấy bản luận án y học của anh đều không đạt được những gì viện trưởng yêu cầu nên làm tâm tình anh không được tốt.

Nơi công cộng nên bác sỹ Trình không dám uốn éo lộn xộn, anh chợt nhớ đến bệnh nhân ngày hôm qua. Anh xem qua một vài bài trắc nghiệm tâm lý đơn giản nên cũng coi như hiểu đôi chút về cô gái này, có chút triệu chứng rối loạn thần kinh, tốt nhất là nên xem xét và tìm ra phương pháp điều trị sớm nếu không dẫn đến bệnh tâm thần.

Áo blue trắng phấp phới, phiếu đặt theo dáng người đàn ông

Lâm An My cảm thấy đời này cô dường như đang trả nợ cho kiếp trước, Raymond thì không thấy đâu thì Alice lại đến.

Trước đây cô và cô ta cùng cô ta là bạn cùng khoa đại học, quan hệ giữa hai người vốn không tệ. Tên thật của Alice là Phạm Thiên Thư, lúc đó hai người cũng qua lại một thời gian, sau đó cùng tiến vào Lương Đình làm việc. Từ đó cũng xảy ra tranh chấp, bác của cô ta vốn là cổ đông của Tập đoàn Lương Đình, ý định của bọn họ là lợi dụng cơ hội giảm lên cô cũng như những người khác để lên cao.

Tuy nhiên, bọn họ không biết giữa Lâm An My và Lương Đình có quan hệ khá đặc biệt. Thế nên Lương Đình, cái người keo kiệt nào để cho 'nước phù sa chảy ruộng ngoài', lợi dụng đòn bẩy mà nhà họ Phạm đã dựng sẵn đem Lâm An My một bước lên mây. Lâm An My lúc đó cực kỳ sùng bái đầu óc của Lương Đình.

Từ đó cô và Alice đi đến đâu là kết thù đến đó, nói nhỏ thêm một xíu là Alice càng xem cô là tình địch mà đầu đá.

Phạm Thiên Thư mặc trên người là bộ sưu tập mới nhất của Dior, liếc mắt nhìn đã biết là hàng hiệu mắc tiền, cô ta cao ngạo khoanh tay trước ngực nghênh ngang bước vào phòng bệnh.

Lúc này, Lâm An My vừa được bác sỹ Trình 'tiêm' thuốc vào 'mông'. Thật ra thì bác sỹ Trình dù không thích đeo khẩu trang y tế nhưng vì lí do 'nhân sắc', anh không chỉ đeo khẩu trang mà còn đeo thêm gọng kính. Nghiệp vụ bác sỹ phải xuất hiện những pha 'đụng chạm' bắt buộc dĩ, nếu như cô thấy mặt anh chắc chắn không dám cho anh ta tiêm thuốc.

Phạm Thiên Thư bước vào phòng bệnh, nhìn Lâm An My đang nằm nhàn hạ xem tạp chí bên cạnh là bác sỹ đang chuẩn bị rời đi cùng với cô y tá đang tắt bật thay bình nước biển khác. Một màn này vào mắt khiến cô ta cảm thấy khinh thường, hừ lạnh một tiếng.

Lâm An My làm bộ như không thấy cô ta.

Phạm Thiên Thư khoanh tay đứng cạnh giường đợi bác sỹ rời đi. Cô ta không lên tiếng, Lâm An My cũng không lên tiếng.

Đến khi Trình Duệ rời đi cô ta liền cất giọng phá vỡ trầm mặc: “Lâm Tổng thật tài giỏi, đã bệnh đến vậy mà còn cố gắng vì thể diện của Tập đoàn Lương Đình mà cố gắng nhiều như vậy!” Cô ta nở một nụ cười mỉa mai: “Army, tôi thật khâm phục sự quý quyết của cô!”

Lâm An My lạnh nhạt liếc cô ta một cái: “Nếu so quý quyết, tôi sao dám so với Alice cô! Dựa vào bác cô và Quý Thư Hàn, mà muốn đạp tôi xuống, cô xem thường tôi quá rồi!” Cô cười châm chọc thêm một câu: “Nếu có khả năng, cô sao lại để tôi nhón nhơ làm Tổng giám đốc, còn bản thân mình thì chỉ làm được chức Trưởng phòng.”

“Cô...”

“Alice, nếu tôi là cô. Thứ 'đá lót chân' cho cô như tôi vẫn tác quái trên đầu mình như vậy, tôi đã sớm không chịu nổi!”

“Army, cô đừng có quá đáng!”

“Suyt!!!!... Đây là bệnh viện, cô nhỏ tiếng một chút, nếu không sẽ có bác sỹ tới mang cô đi!” Nụ cười trên môi Lâm An My càng rạng rỡ bên ngoài bao

nhieu thì trong lòng càng lạnh lẽo bấy nhiêu.

Phạm Thiên Thư gào hét như kẻ điên, cô ta tuôn một trào giận dữ: “HỦ!!! Lâm An My, cô nghĩ bản thân mình là thiên kim đại tiểu thư sao? Cô vốn chỉ là một kẻ quê mùa. Cô nghĩ bản thân cô hôm nay mặc hàng hiệu thì cô chính là Lâm tiểu thư sao? Cô lầm rồi, trong giới kinh doanh ai chẳng biết cô vốn xuất thân nghèo hèn, bẩn tiện. Loại phụ nữ ham hư vinh như cô không biết đã sẵn lòng lên giường với biết bao nhiêu kẻ có tiền rồi. Cô có được ngày hôm nay không phải chỉ vì cô được Lương Đình bao nuôi thôi sao? Tôi nói cho cô biết. Cô cùng lắm chỉ là con điểm”

“CHÁT!!!” Một cái tát vang dội lên khuôn mặt mĩ miều của cô ta.

Không chỉ Phạm Thiên Thư mà ngay cả Lâm An My cũng sửng sốt. Một cái tát, như dùng hết sức để đánh, không chỉ đau rát mà còn để lại năm ngón tay đỏ bầm.

Phạm Thiên Thư ôm má trái đau rất ngẩn ngơ nhìn người đàn ông đó...

Quý Thừa Dư, người mà cô ta vẫn luôn muốn tranh giành với Lâm An My. Anh ta đánh cô, vì con nhóc nghèo hèn họ Lâm, vì con nhỏ dễ tiện Army. Lừa gạt trong lòng cô ta bùng bùng, nhưng ra khỏi miệng lại là: “Anh...!?...”

Quý Thừa Dư sắc mặt sắc lạnh nhìn chằm chằm cô ta buông một câu lạnh ngắt:

“Xin lỗi cô ấy, mau lên! Sau đó cút khỏi đây cho tôi!”

Phạm Thiên Thư quật cường im lặng không lên tiếng, đôi mắt cô ta chống lại hai mắt khủng bố của Quý Thừa Dư.

Anh ta dường như không kiên nhẫn gầm lên: “ALICE!!!! Mau xin lỗi!” Anh ta tóm cổ áo phía sau lưng cô ta kéo về phía Lâm An My mà cúi đầu.

Cô ta uất ức nước nờ hai tiếng, nhỏ giọng nói xin lỗi rồi vùng khỏi tay anh ta chạy đi. Chưa bao giờ cô ta phải chịu cảnh bị người ta đánh mà còn phải xin lỗi như vậy.

Lâm An My im lặng nhìn theo hướng Phạm Thiên Thư vừa chạy đi, không thém liếc ánh mắt đến chỗ của Quý Thừa Dư.

“Thật xin lỗi, nhà họ Quý thật có lỗi với em! Anh thay mặt ba anh xin lỗi em.” Quý Thừa Dư cúi người chín mươi độ bên giường bệnh.

Lâm An My không cho anh ta chút mặt mũi nào liến đẩu khách: “Ander, tôi đã từng nói cho dù nhà họ Quý các người gây cho tôi những chuyện kinh khủng cỡ nào thì anh chỉ cần chuyển thành chi phiếu gửi cho tôi là được rồi! Tôi không hề muốn gặp lại anh!”

“Army, thật xin lỗi, đều là lỗi của anh. Anh sẽ nói chuyện với ba anh, khuyên ông ấy không nên quấy rầy em! Điều là do anh và nhà họ Quý nợ em!”

“Marco, tôi cho anh một cơ hội rời khỏi đây trước khi tôi gọi bảo vệ tổng cổ anh đi!” Lâm An My cực kỳ không muốn nói chuyện cùng cái người họ Quý này thêm chút nào, cô còn cố ý nhấn mạnh: “Hay anh muốn để nhiều người biết tại sao tôi và anh chia tay...”

“... ..”

“Anh muốn xin lỗi thì quy ra thành chi phiếu đi, 4 ngày nằm viện của tôi là 100 triệu cộng thêm bồi thường tinh thần. Nếu anh còn áy náy với chuyện cũ thì cũng quy ra thành chi phiếu hết đi!” Lâm An My- cô thà lấy tiền chứ không thém lời xin lỗi vô ích của người nhà họ Quý.

Anh ta chậm chạp không lên tiếng, im lặng một lát anh ta lên tiếng: “Thật ra lần này anh muốn hợp tác với em!”

Lâm An My cười lạnh: “Hợp tác!? Với kẻ lừa gạt tình cảm thiếu nữ của tôi! Không rảnh!!!”

Lâm An My, cô hận không thể xé thịt lột da Quý Thừa Dư. Năm cô mười chín tuổi cực kỳ trẻ người non dạ, lại đi bằng lòng yêu đương với anh ta. Để cuối cùng là anh ta không thích cô, à không, phải nói là không thể thích cô!

CMN!!! Cũng may lúc đó còn chưa nắm tay nhau là cô đã phát hiện bí mật của anh ta, nhưng cũng đã là chuyện của một năm sau đó! Lúc đó cô cảm thấy trời đất quay cuồng, người trên danh nghĩa là bạn trai của cô lại là thích đàn ông.

Mà người đàn ông, anh ta thích chính là Lương Đình. Nghĩ lại chuyện cũ thật khiến cô buồn nôn, nhưng mà cô lại không dám nói với Lương Đình chuyện kinh khủng này. Tuy rằng chuyện nam thích nam cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ nhưng mà trong lòng cô vẫn có một bóng ma ám ảnh.

Dù cô không bài xích nhưng mà suốt một năm đó cũng coi như cô đối xử thật tâm với anh ta còn có ý định sẽ cố gắng tiến xa hơn với anh ta nhưng mà ông trời thương cô. Cho cô cơ hội phát hiện chuyện này, lúc đó vẫn còn trẻ dại nên làm âm một trận rồi chia tay. Cho dù có chút tình cảm với anh ta cũng bị tiêu tan không còn một mảnh.

Có thể nói số đào hoa của cô cực kì tồi nát.

Có thể nói là trong hai mươi sáu năm cuộc đời cô, chưa bao giờ được biết rốt cuộc yêu đương là cái dạng gì?

Nay anh ta lại tìm cô hợp tác!? Cái khi ấy, cô không muốn hợp tác.

Quý Thừa Dư vẫn bình tĩnh im lặng, nhẫn nại hết sức có thể: “Lợi ích chia đôi! Anh cần sự giúp đỡ từ Tập đoàn Lương Đình để kéo Quý Điền xuống nước!”

Lâm An My ngạc nhiên nhìn anh ta không lên tiếng, cô cố gắng quan sát cử chỉ của Quý Thừa Dư để xem xét chuyện này.

Anh ta vẫn thể hiện thái độ ôn hoà: “Chỉ cần cổ phiếu Quý Điền hạ giá, địa vị của ba anh sẽ lung lay, anh có thể vung tay mua cổ phiếu nhưng bản thân anh lại không đủ tiềm lực thu mua. Số cổ phiếu bên anh tự xoay xở trước mắt chỉ có thể là 20%, ba và anh trai của anh vẫn nắm trong tay 40% cổ phần, chỉ cần có người đồng ý thu mua thì dù anh trai và ba anh có hợp lực thì anh cũng vẫn sẽ có được chức vụ Tổng giám đốc. Đương nhiên làm ăn phải có lời có lỗ, chỉ cần Quý Điền rơi vào tay anh, tin chắc với số tiền huê hồng từ cổ phần mà em nhận được cũng không ít hơn từ Lương Đình.”

Lâm An My lạnh nhạt như không quan tâm: “Nếu như chuyện xảy ra không như kế hoạch của anh thì số cổ phần trong tay của tôi không khác gì đồ bỏ sao?”

“Anh tin với năng lực phán đoán của em, và lại không lẽ em tro mắt nhìn tiền 'sẽ' vào túi của em lại trôi vào túi kẻ khác! Chuyện cũ là lỗi của anh, cảm ơn em đã không tiết lộ chuyện đó với Lương Đình, nhưng chuyện lần này hai ta đều cùng có lợi không lẽ em lại bỏ qua!”

Lâm An My cười nhạt: “Đem bảng kế hoạch đến gặp tôi rồi nói sau!”

“Được rồi! Danh thiếp anh để lên bàn cho em, sau ba ngày anh sẽ đến tìm em.” Nói rồi anh ta, đặt danh thiếp lên bàn rồi rời đi!

Tiếng đóng cửa vang lên, Lâm An My nhìn chằm chằm vào tờ danh thiếp đặt trên bàn. Ích lợi như vậy thật sự khiến cô cảm thấy dao động. Nhưng mà không thể tùy tiện nhận lời, thương trường như chiến trường.

Được Lương Đình chỉ dẫn bao nhiêu năm nay cô vẫn luôn phải khắc cốt ghi tâm câu nói của Jim Cramer:

“Trong chớp mắt thị trường có thể cướp đi mọi thứ của bạn!”

Ngay người cả ngày, chớp mắt một cái trời đã tối. Lâm An My hưởng thụ đãi ngộ phục vụ từ mấy cô ý tá 'chân dài'.

Cô cũng được xem là một người cuồng cái đẹp, không cần biết là trai đẹp hay gái đẹp, chỉ cần khiến cô bỏ mắt là được. Liếc ngang liếc dọc, dù cô đang nằm trong phòng bệnh chán ngắt nhưng vẫn 'nghe ra mùi' bác sỹ đẹp trai, y tá xinh gái, xứng đôi quá trời còn gì.

Mặc cho trí tưởng tượng phong phú của cô bay càng cao càng xa, Lương Đình ưu nhã bước vào phòng bệnh của cô. Nhìn bộ mặt đậm mê 'nữ sắc' của cô, Lương Đình xi mũi coi thường: “Bỏ cái bộ mặt ghê tởm của em xuống đi! Ghê chết đi được!”

Cô liếc anh ta một cái, sau đó tiếp tục ngắm y tá đáng yêu của mình.

Lương Đình bực bội nhíu mày: “Lão già họ Quý thật đúng là quá đáng, hại em vào bệnh viện. Có biết mấy việc vất vả bình thường Alice còn không dám nhận nổi huống chi là chức Tổng giám đốc.”

Lâm An My chớp chớp mắt đáng yêu nhìn anh ta: “Anh đang có ý khen em à?”

Y tá sau khi làm xong nhiệm vụ của mình liền rời đi. Lương Đình cũng không cố kỵ nữa, anh ta lao lên sofa nằm 'chỉnh ỉnh' một đồng, lười nhát nói: “Nhiệm vụ của anh hôm nay là báo cho em biết, anh đã thuê bác sỹ riêng cho em rồi!”

Cô bĩu môi xem thường: “Người keo kiệt như anh lại bỏ tiền thuê bác sỹ riêng cho em? Trừ phi là miễn phí!”

“Sao em lại nghĩ anh như thế chứ? Không thấy anh đối với em quá tốt sao?”

“Xùy, em đây vào bệnh viện không ai giúp anh làm việc chứ gì!”

“Đừng nghĩ xấu đi lý tưởng cao đẹp của anh chứ!”

“Anh cũng có lý tưởng cao đẹp sao?”

“Bác sỹ này là mỹ nam ấy nhé!”

“Xùy, trai đẹp anh giới thiệu có ai bình thường đâu chứ!”

“Này đừng vội kết luận chứ! Em nhìn lại xem, em cũng đã sắp 30 tuổi tới nơi...” Lương Đình chưa nói hết một cái gối đầu đập thẳng vào mặt anh.

“Anh mới sắp ba mươi!!! Em là hai mươi sáu tuổi sáu tháng rõ chưa hả?” Đối với phụ nữ, không nên nói họ già, mập và không có mắt thẩm mỹ. Trừ phi tâm trạng cô ấy vô cùng tốt nếu không thì bạn rơi vào sổ đen của họ là cái chắc.

“Được được em mới hơn hai mươi lăm tuổi ấy nhỉ?”

“Ừk.”

Điện thoại của Lương Đình vang lên âm báo tin nhắn, anh ta nhấn trả lời. Sau đó cười cười nói: “Đến rồi, đến rồi!”

Tiếng gõ mở cửa vang lên, Lâm An Mỹ nghiêng đầu nhìn theo hướng cửa phòng chăm chú theo dõi.

Cô nuốt nước miếng, hồi hộp quan sát. Người đàn ông bước vào có dáng người khá cao, nhìn qua khá nho nhã chứ không có cảm giác thô kệch cũng không có cảm giác yếu đuối. Giữa người với người có sự khác biệt rõ rệt nhất là khí chất. Anh ta chính là loại người có khí chất, nhìn bóng lưng cũng đủ khiến con gái bị mê hoặc.

Chắc, chắc... Cô âm thầm tắc lưỡi, một cái bóng lưng đã rung động lòng người thế kia gương mặt chắc không đến nỗi tệ. Lương Đình bĩu môi, tên đó chỉ đẹp mắt xiu thôi mà.

Trình Duệ có xuất thân tốt, gia đình cũng rất trọng quy tắc nên từ nhỏ anh đã được dạy bảo cực kỳ nghiêm khắc, từng cử chỉ ưu nhã lễ độ đã ăn sâu vào máu của anh nên càng tạo thêm cho anh khí chất nổi bật. Dù là mở cửa cũng khiến cho người ta cảm thấy bị mê hoặc.

Lâm An Mỹ không dám thờ mặt nhìn chăm chăm từng cử chỉ của người đàn ông mặc áo blue trắng, đồng tử của cô hơi giãn ra vì ngạc nhiên đến ngây người. Anh ta mặc áo blue trắng, dáng thon dài cao ngất, hai chân thon dài, An Mỹ chẹp chẹp nước miếng. Chân thật dài a~ Vai rộng eo thon a~ Mỹ nam sao!? Không phải là nam thần ấy chứ!

Trình Duệ trên mặt vẫn còn đeo khẩu trang, lạnh nhạt đi vào, hai mắt anh lia qua cô gái đang ngồi ngốc trên giường, đôi mắt cô ấy nhìn anh chăm chăm như tia laser quét qua quét lại trên người anh. Cảm giác cứ như sắp 'trần trụi' đối mặt với ánh mắt ấy khiến anh co giật khoé miệng. Cảm giác mãnh liệt cứ như là sắp bị cô mang ra 'lột sạch' từ trên xuống dưới, nếu những cô gái khát mong muốn leo lên giường của anh thì anh nghĩ cô gái trước mắt này chỉ đơn thuần muốn 'lột sạch' anh để ngắm.

Cảm giác kì lạ cứ lần quần trong lòng anh, đôi mắt kia rõ ràng là nhìn anh chăm chăm rất không có lịch sự, nhưng mà anh lại thấy nó dễ chịu hơn ánh mắt của y tá trong bệnh viện. Ánh mắt cô lộ liễu, tràn đầy cảm giác thương thức nhưng cũng có chút gì đó như là 'sạch sẽ', thuần khiết.

Lương Đình chớp nhận thấy không khí có gì đó kì lạ, con người liếc qua liếc lại giữa Lâm An Mỹ và Trình Duệ. Anh ta cười trộm trong lòng, thật đúng là duyên phận. Lần đầu đã giao mắt tình cảm thế này chắc hẳn lần này sẽ thành đôi.

Tim của Bác sỹ Trình đột nhiên rung lên một cái, chợt nhận ra là suy nghĩ của anh chợt trống rỗng suốt 30 giây, đây là kỉ lục từ trước đến nay chưa từng có trong anh. Anh nhú mày, cời khẩu trang y tế trên mặt ra.

Lần này Lâm An Mỹ mới thực sự sững sờ, cô hít một ngụm khí lạnh.

Khuôn mặt của anh ta hoàn toàn điển trai ngoài sức tưởng tượng, gương mặt trắng mịn cứ như nam minh tinh của giới giải trí vậy. Sự lạnh nhạt ưu nhã, gương mặt mỹ nam, dáng người cứ như nam người mẫu, khí chất bất phàm tập hợp tất cả điểm trên anh ta thật sự là nam thần trong mắt mọi thiếu nữ.

Lâm An Mỹ cảm thấy lòng cô cứ như đang nở hoa vậy. Cảm giác cứ như gặp được thần tượng trên TV đang xuất hiện trước mắt, cực kì kích động trong lòng. Cô cảm thấy nếu anh ta cười lộ lên một cái cô có bị kích động đến ngất không nhỉ?

Lương Đình nhìn cảnh tượng 'sét đánh' trước mắt, cảm thấy cực kỳ chướng mắt, bắt đầu phá đám: “Khụ Khụ!” Anh ta phải thức tỉnh hai người đang tự chìm đắm trong viễn tưởng kia. Xuýt, đừng tưởng anh ta không nhìn ra Lâm An Mỹ đang kích động muốn chết, cứ như hoa si nhỏ đối với nam thần, đừng tưởng anh ta không nhận ra, Trình Duệ đang giả bộ bình tĩnh, hai tay cũng cứng đờ của lên rồi, cứ như lần đầu tiên quen bạn gái không bằng!... Quả thật là cậu ta chưa từng quen bạn gái, xuyết nữa anh quên mất.

Tiếng ho của Lương Đình kéo Lâm An Mỹ khỏi sự kích động và sôi trào đang bủa vây trong lòng. Xấu hổ cụp mắt xuống không dám nhìn nữa.

Trình Duệ cũng bình tĩnh hơn, ánh mắt liếc về phía Lương Đình, bước chân cũng di chuyển về phía anh ta.

Lương Đình tươi cười đứng dậy đến ôm bả vai Trình Duệ, hai người đang ông dùng ha nắm tay chào hỏi đối phương, cả hai đều tươi cười thân thiết.

Lương Đình sau khi chào hỏi xong thì quay sang giới thiệu với cô: “Army, đây là Vincent. Anh ta sau này sẽ là bác sỹ riêng cho em, có gì cứ gọi cho anh ta.” Sau đó anh ta quay sang nói với Trình Duệ: “Vincent, Army giống như em gái ruột của tôi cho nên cậu nhất định phải chăm sóc nó cho tốt. Tiền của tôi còn chờ con bé giúp tôi kiếm về, cậu phải đảm bảo nó khỏe như trâu.”

Trình Duệ lạnh nhạt gạt bàn tay đang ở trên vai mình vỗ vỗ cười nhạt: “Cậu lo cho bệnh 'trĩ' của cậu trước đi!”

Lương Đình liếc xéo anh, hừ một tiếng khinh bỉ.

Đáy lòng Lâm An Mỹ có cái gì đó vỡ nát. Má nó!!!

Sao này cô sẽ không tin Lương Đình cho cô gặp trai đẹp nữa. Nam thần gì chứ, ưu nhã lễ độ gì chứ!? Hình tượng nam thần trong lòng cô sụp đổ.

Oa~~aaaaa *KHÓC LỚN*

Gặp phải kẻ độc miệng á.

Review:

Trình Duệ: “Nói thật mông cô quá lép!”

Lâm An My: “Tại sao anh biết chứ?”

Trình Duệ: “À, hôm trước tôi tiêm thuốc cho cô!”

Lâm An My: “Mông lép liên qua đến anh à, liên quan đến gia đình, nhân sinh của anh à? Mông lép thì thì chứ! Tôi mông lép thì sao chứ? Liên quan cái gì tới anh?” *Hét lớn*

Trình Duệ: “Không liên quan. Nhưng mà cô không phải lo, tình hình màu sắc làn da ở đó cho thấy nó khá mềm mịn, nhẵn nhụi, chắc là xúc cảm rất tốt!”

Lâm An My: “BIẾN THÁI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 3: BÁC SỸ VẠN NGƯỜI MÊ

“Thanh xuân của anh chưa từng lãng phí trên bất kì một cô gái nào!”

Lâm An My cảm thấy bản thân cực kì thông minh mới có thể kịp thời nhận ra nam thần bác sĩ mà cô thấy chỉ là vẻ ngoài thôi. Nội tâm của anh ta chắc chắn không thể nào tưởng tượng được. Trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân cách xa anh ta một chút.

Thế nhưng tình thế dường như không còn giống như cô tưởng tượng.

“Army à, sau này có gì thì cứ gọi cho Trình... D... à không Vincent! Haha sau này chiếu cố lẫn nhau nhé!” Lương Đình cười cực kỳ phấn khích.

Lâm An My liếc nhìn Trình Duệ một cái lông tóc dựng ngược, cũng may là cô và anh ta vốn không thân thuộc, nếu không ngày ngày nhìn bản mặt dụ người kia cô không có khả năng phản kháng. Đối với sắc đẹp cô không có sức đề kháng. Lâm An My ảo não khóc ròng trong lòng.

Lương Đình cảm thấy quý kẻ đang từng bước được thực hiện lại càng vui vẻ phấn khích, trong khi đó bác sĩ Trình không có biểu lộ cảm xúc.

Sáng thứ tư, kể từ khi Lâm An My nhập viện đến nay đã được hai ngày hai đêm. Công việc của công ti giao lại cho cấp dưới một ít, cô thì lại chán chường bắt đầu 'tham quan' bệnh viện.

Đầu tiên, sáu giờ sáng cô đã thức dậy đi loanh quanh tìm nhà ăn. Vào được nhà ăn của bệnh viện Tinh Tú, Lâm An My cảm thấy muốn rớt cả tròng mắt xuống. Nhìn xem nhìn xem, thực đơn chỉ có món cháo cô ghét cay ghét đắng là khó nuốt thôi còn ngoài ra thực đơn không hề thua kém nhà hàng Á My của cô bao nhiêu.

Chọn vài món ăn nhẹ xong buổi sáng, cô mặc luôn bộ đồ bệnh nhân đi tản bộ ở dưới sân. Đi một vòng cô phát hiện bệnh viện này đầu tư thật sự rất tốt, có cả khu vực trò chơi cho trẻ em. Khu vực tụ tập cho bệnh nhân lớn tuổi, không chỉ cơ sở vật chất tốt mà còn khiến cho tinh thần bệnh nhân mau chóng tốt lên.

Đi dạo một hồi, cô bắt đầu quẹo trái quẹo phải như đứa nhỏ đi lung tung tò mò khám phá, cô đi ngang qua phòng khám, phòng trực y tá, phòng trực bác sĩ, sảnh bốc số khám bệnh, phòng cấp cứu đi loanh quanh đột nhiên cô nhận ra một chuyện hết sức nghiêm trọng, cô bị lạc rồi.

Lâm An My nhăn mày đi vòng qua quẹo lại rốt cuộc cảm thấy chắc là lạc tại đây luôn rồi, đồ bệnh nhân trên người không có tiền cũng không có điện thoại, hiện tại cô không thể liên lạc với ai.

Khu vực cô đi vào là trước cửa khoa sản, băng ghế đá dưới tán cây có một ông cụ đang ngồi, cô đang định đi vào như ông cụ lại bất ngờ lên tiếng.

“Cháu gái à, lại đây chút nào.”

Cô xoay tới xoay lui xung quanh chỉ có mỗi cô và ông cụ này và cô thôi, cô chớp chớp mắt hỏi: “Cháu ạ?”

“Đứng, cháu gái gì đó. Lại đây đỡ ông chút nào!”

“Dạ!” Dù không quen biết nhưng theo thói quen Lâm An My cũng sẽ giúp đỡ người khác trừ khi làm Tổng giám đốc.

Ông cụ hiền lành để cô đỡ một bên cánh tay, bên tay còn lại ông ấy chống một cái gậy từ tốn đi. Đỡ ông ấy đứng lên... Lâm An My sực nhớ bản thân mình đang lạc đường. Cô ấp úng định mở miệng nói là cô không biết đường đi: “Ông ơi, cháu...”

“Cháu để ông đứng đây là được, phiền cháu thay ông cúi đầu trước góc cây phía trước giúp ông!”

“Dạ!” Lâm An My cảm thấy mờ mịch nhưng vẫn làm theo lời ông cụ, cúi đầu thành kính trước gốc cây ông ấy chỉ.

Một lát sau, ông chỉ dẫn cô đưa ông về sảnh chính của bệnh viện, lúc này cô mới thở phào một hơi, thoát nạn lạc đường.

“Cô gái nhỏ!”

Lâm An My dựng tóc gáy, cô mà là cô gái nhỏ sao!? Cô hiện tại đã là 26 tuổi sáu tháng, không phải quá lớn nhưng cũng sắp coi như cô gái lớn tuổi. Dù bất ngờ nhưng do phản xạ có điều kiện cô lên tiếng: “Dạ!”

Ông cụ mỉm cười hiền từ, gương mặt đôn hậu, dù chống gậy nhưng dáng đứng vẫn thẳng tắp. Nhìn ông cụ khoảng chừng sáu mươi tuổi, tóc bạc trắng nhưng dưới sự tàn phá của thời gian kia chắc chắn thời trẻ nhất định có gương mặt dễ nhìn. Ông cười cười nói với cô: “Cảm ơn cháu giúp ta thành kính thương tiếc với bọn trẻ!”

Cô càng mờ mịch, “bọn trẻ”!? Lâm An My xanh mặt. Nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắt.

“Hahaha!” Giọng cười lạnh lạnh của ông cụ vang lên từng hồi, trong khi cô cảm thấy da đầu tê dại. Ông cụ cười tùm tùm ý vị sâu xa nhìn cô một cái rồi quay đầu bỏ rồi đi, trước khi đi xa còn không quên ngoái đầu nhìn lại chỗ Lâm An My đang ngây ngốc, châm thêm một câu: “À, hình như bọn trẻ rất thích cháu đấy!” Câu nói ấy của ông cụ làm cô tê cứng cả người.

Lâm An My gương mặt xanh lét vì mảy lời của ông cụ kì lạ, cơ thể đã run lẩy bẩy nhưng vẫn thể hiện tư thế hiên ngang liễu mình mạnh mẽ: “Haha, ông đừng dọa cháu!”

Ông cụ cười cười, gương mặt hồng hào tràn đầy sinh khí. Nụ cười đầy ám áp thể kia khẳng định rằng ông ấy khó mà đi gạt người, và lại ông ấy khi không đi gạt cô làm quái gì chứ!? Nụ cười ám áp của ông cụ làm lòng cô lung lay, cô thật sự không muốn tin “bọn trẻ” đó thích cô à nha! T__T.

Ông cụ dường như cảm thấy đã đã kích lòng cô tan nát xong thì lại nói một câu cứ như là ánh sáng trong ác mộng của cô: “Cháu biết bác sỹ Trình không? Cái người cao cao đẹp trai là bác sỹ đa khoa ấy? Lần trước ông gặp cậu ta...” Ông cụ ân ý cứ như muốn vô tình tiết lộ cho cô: “Bọn trẻ không hề yêu thích cậu ta như yêu thích cháu. Haiz, trong bọn trẻ sợ cậu ta chết khiếp.” Nói rồi liền quay người rồi đi.

Lâm An My, cô có hai nỗi sợ “bự chẳng” là côn trùng và cái thứ “đó đó”...

“...” Nó là gì ư? Nó là một thứ tâm linh đáng sợ hay còn gọi với tên gọi mỹ cảm “linh hồn“. Còn có tên gọi trần tục là “ma“.

Nỗi sợ thầm kín này của cô chỉ cần không ai khơi gợi thì cô chẳng hề sợ sệt gì hết nhưng mà ông cụ lúc nãy lại gợi chuyện đáng sợ này khiến cô rơi vào tình trạng sợ hãi.

Lâm An My cuống cuống tìm đường chạy về phòng. Vừa về đến phòng cô liền chạy xộc vào mở cửa sổ, chợt cô nhận ra mình đang ở lầu ba, cái đầu nhỏ chuyển động suy diễn tình hình từ lầu ba rơi xuống nhất định là... “Rầm!” Cô đóng cửa sổ lại, từng tế bào trong người cô càng ngày càng căng thẳng.

Cô vốn không thích bệnh viện nhưng mà mấy ngày nay ở trong phòng được phục vụ như khách sạn cao cấp vậy nên cô cũng quên mất mình đang ở đâu.

“Bệnh viện” nơi có nhiều ma nhất trong suy nghĩ của con người, cô lại quên mất mấy chuyện đó mà còn nằm lì ở đây.

Lâm An My bắt đầu nỗi cơn dọn đồ đặc sạch sẽ, thay một bộ đồ khác, trang điểm chỉnh trang lại sau đó xách hành lý, dọn đồ đi thanh toán toàn bộ viện phí. Trong đầu cô có ý nghĩ duy nhất chính là mau chóng rời khỏi nơi này.

Trình Duệ đang bận rộn làm việc trong phòng chuẩn đoán thì nhận được điện thoại của hộ lý thông báo là bệnh nhân của anh, cô gái ở phòng vip đã làm thủ tục xuất viện. Anh hơi cau mày khi nghe tin này, theo như anh được biết thì Lương Đình muốn cô ấy ở lại đây bốn ngày, anh ta cũng đã nhờ anh trông chừng cô gái này giúp. Như vậy có thể hiểu là cô ấy tự ý rời đơn vị trị liệu.

Anh nói một câu “Đã biết!” với hộ lý rồi cúp máy. Trình Duệ cắt điện thoại vào túi, dù sao cũng chỉ là rời bệnh viện, bệnh của cô ấy cũng chẳng có gì, còn nhiều thời gian gấp gáp.

Thế nhưng tâm tình của bác sỹ Trình thường ngày ác liệt, nay xung quanh bán kính 5m đều cố gắng tránh xa. Bác sỹ Trình ngày thường đều rất là lạnh nhạt nhưng lời nói lại ít khi nề mặt này nọ, tính khí hoàn toàn là kẻ “trên“. Con người hoàn toàn thanh cao lạnh lùng.

Ở bệnh viện anh chỉ dùng tên Vincent, còn tên Trình Duệ chỉ có vài người thân thuộc gọi. Trình Duệ là mẫu đàn ông lý tưởng trong mắt đa số phái nữ, chiều cao 1m87, dáng người cao ráo không có vai u thịt bắp, hay thô thiển mà là dáng người nho nhã thanh lịch.

Nước da khá trắng, gương mặt điển trai mang nét trưởng thành chính chắn. Lâm An Mỹ cảm thấy nếu còn ở mười năm trước có lẽ sẽ tôn anh lên làm nam thần trong mộng ngày ngày ngắm hình mà điên cuồng. Nhưng mà thời trẻ ai chả kích động một chút với thần tượng của mình đúng không!? Có thời điểm đơn thuần chỉ thích nhìn ngắm thế thôi, thế nhưng cũng có thời điểm điên cuồng vì một bài hát vì một hình tượng nào đó.

Ví dụ như Lâm An Mỹ rất cuồng Tiêu Nại đại thần, ngay từ lần đầu tiên đọc bộ truyện võng du Yêu em từ cái nhìn đầu tiên của tác giả Cổ Mạn, cô cảm thấy bản thân mình gục với Tiêu Nại luôn rồi! Có nhiều người cho rằng xem phim hay hơn nhưng khi đọc nguyên tác tiểu thuyết chúng ta mới cảm nhận hết được những gì mà tác giả muốn chúng ta biết.

Mẫu người trong lòng cô là người đẹp trai cao ráo, trưởng thành. Nhưng với chiều cao dưới ba mét bê đôi của cô thì loại đàn ông quá trời cao như Trình Duệ là quá không thích hợp. Cách biệt quá xa, sấp xỉ 30cm. Nhìn cứ như người lớn và trẻ em. Mỗi lần nói chuyện chẳng lẽ cứ bắt cô ngước đầu, cô rất lười nên thôi đi. Cô vẫn nên tìm người đàn ông nào đó chừng 1m7 là được rồi.

Bác sỹ Trình nếu biết được ưu thế chiều cao của mình lại bị người ta xa lánh chắc chắn sẽ “học máu” nội thương. Thế nhưng cô vẫn rất ngưỡng mộ những người có chiều cao vượt trội như anh.

Nếu cô cảm thấy Tiêu Nại là đại thần trong mộng thì Trình Duệ là nam thần trong giới y học. Gia thế trong sạch, nhà có tiền, có xe, có cổ phiếu, có công việc ổn định, có tài hoa y đức, có gương mặt tuyệt mỹ. Muốn tìm được một người như vậy quả thật rất khó.

Thế nhưng người như bác sỹ Trình đây lại khó tránh khỏi số trời định “ế” suốt 28 năm qua. Chẳng đường trưởng thành của anh được tóm tắt như sau:

“10 tuổi là cậu bé thông minh được bồi dưỡng kỹ lưỡng của nhà họ Trình!”

“16 tuổi tốt nghiệp cấp ba ở nước Mỹ, 23 tuổi hoàn thành xuất sắc chương trình Y đa khoa của đại học Harvard. Nhảy hai lớp rút ngắn thời gian học phổ thông, vào đại học “

Chương trình Sau đại học Y khoa ở Việt Nam có vài điểm khác với Hoa Kỳ.

Ở Việt Nam, học 6 năm Y khoa hay đa khoa được cấp bằng bác sỹ đa khoa. Bằng này chưa hành nghề được, phải làm việc ở một bệnh viện khoảng 18 tháng thì sẽ được cấp chứng chỉ hành nghề.

Ở Mỹ học 4 năm cơ bản và 4 năm Y khoa, được cấp bằng MD (Doctor of medicine - gần giống với bác sỹ đa khoa ở Việt Nam). Bằng này chưa hành nghề được, muốn hành nghề thì phải học tiếp chương trình Residency, tức là chương trình bác sỹ nội trú bệnh viện 3-5 năm tùy chuyên ngành. Năm đầu tiên của Residency gọi là Internship. Như vậy Residency ở Mỹ hầu như là bắt buộc và có thể xem như là đại trà. Ở Việt Nam thì khác, chương trình Bác sỹ nội trú bệnh viện được xem là chương trình đặc biệt, dành cho những bác sỹ mới ra trường giỏi. Được xem là chương trình đào tạo bác sỹ Y khoa trình độ cao (cả về nghiên cứu lẫn thực hành lâm sàng), là hạt giống Y khoa nước nhà. Bởi vì mỗi một chuyên ngành chỉ tuyển vài bác sỹ nội trú mỗi năm (ví dụ: năm 2012 Gây mê hồi sức tuyển 4 Bác sỹ, Da Liễu và Ngoại Nội tuyển 4, Ngoại Thần Kinh tuyển 3... Năm 2011 da Liễu tuyển 2, Nội Tiết tuyển 4,...) nên số lượng ít (không giống Hoa Kỳ), các bác sỹ Nội trú được Giáo sư và các bác sỹ giàu kinh nghiệm ở bệnh viện hướng dẫn nên tiến bộ rất nhanh và kiến thức rất chuẩn. Cũng chính vì vậy mà Bác sỹ nội trú là niềm mơ ước của hầu hết các sinh viên Y khoa Việt Nam sau khi tốt nghiệp.

Sau khi học Y đa khoa 6 năm, nếu giỏi sẽ thi và học tiếp Chương trình Bác sỹ nội trú thêm 3 năm nữa (chưa kể thời gian 1 năm ôn thi hoặc chờ nhập học - tùy theo mỗi Đại học Y Dược khác nhau). Như vậy tối thiểu cần 9 năm để đào tạo ra một bác sỹ Giỏi cả về thực hành lẫn nghiên cứu khoa học.

Ở Việt Nam còn 2 chương trình học Sau đại học khác là Bác sỹ Chuyên khoa 1 học 2 năm (thiên về thực hành lâm sàng) và Cao học học 2 năm hay còn gọi là thạc sỹ y khoa (thiên về hướng nghiên cứu).-- Theo Wikipedia.

“23 tuổi nổi danh nhờ hàng loạt luận văn y học đăng trên tạp chí nổi tiếng.”

“Những năm gần đây cuộc sống của Trình Duệ hoàn toàn rơi vào tình trạng mất tích.”

“Theo như thông tin “lá cải” từ phía Lương Đình “đào bót” được thì gần đây bác sỹ Trình đang bí mật kinh doanh kiếm tiền cưới vợ!”

Bác sỹ Trình nhà ta rất đáng thương, không có được tốt số như Tiêu Nại đại thần tốt nghiệp đại học vài năm liền cưới được vợ. Bác sỹ Trình nhà chúng ta có gương mặt hết sức mỹ miều, mê hoặc không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ thế nhưng trong cuộc sống của anh 28 năm trôi qua đều là “u tịch” trong tình trường.

Từ nhỏ đã gánh vác sứ mệnh người thừa kế của nhà họ Trình, suốt ngày xoay quanh bồi dưỡng cho anh. Chương trình học Y cũng khá nặng nề cho nên ngoài y học mà anh yêu thích ra anh không có nhiều tiếp xúc với phái nữ.

Theo như anh thì hai mươi tám năm qua anh không có tiếp xúc hay yêu đương với bất kỳ một cô gái nào, đơn giản là không có thời gian và không có hứng thú. IQ của anh lẫn EQ đều không tệ nhưng mà vẫn chưa tìm được cô gái thích hợp với yêu cầu của anh.

Bác sỹ vạn người mê như anh vẫn không có bạn gái.

Lâm An Mỹ vừa trở về từ bệnh viện liền nhanh chóng trở về căn hộ chung cư của cô. Cô chạy như bay về nhà, giày cao gót bị cô quẳng lộn xộn. Cô chạy xộc vào phòng ngủ lục tung tủ đầu giường “mơ” ra một cái bùa hộ mệnh kiểu cổ.

Đây là lá bùa của một người ông tặng cho, người ông đó trong một lần đi chùa tận bên Trung Quốc rồi “thỉnh” về vài sợi để cầu cho con cháu bình an. Lâm An Mỹ sợ mẹ có tiếng, không ngờ ba mẹ cô có nói chuyện này với ông cụ đó nên ông ấy tặng cho cô một sợi dây đeo cổ. Từ năm 10 tuổi đến già lá bùa đó vẫn được cô giữ gìn cẩn thận.

Năm cô đi học đại học, một mình đến thành phố H, ở nhờ nhà người quen. Không lâu sau gặp lại Lương Đình trong mối quan hệ khá là rối loạn, sau đó cô theo anh học hỏi được khá nhiều điều. Quý Thừa Dư cũng là do Lương Đình vô tình giới thiệu cho cô, sau khi cô náo loạn khóc một trận thì Lương Đình hận không thể “lóc xương” của của Quý Thừa dư để lấy lại mặt mũi của anh. Thật sự thì Lương Đình vẫn chưa biết chuyện Quý Thừa Dư thích anh ta.

Lâm An Mỹ khóc vì cảm thấy tức và buồn bực trong lòng, chứ cũng chẳng liên quan gì tới Quý Thừa Dư. Từ đó Lương Đình mang tâm tình có lỗi vì đã giới thiệu Quý Thừa Dư cho cô mà nâng đỡ cô nhiều hơn, nếu không có chuyện đó thì thực ra Lương Đình vẫn sẽ nâng đỡ cô, dù anh ta khá lười biếng nhưng cũng không đến nỗi dùng người không đáng tin.

Tâm tình mấy năm nay của Lâm An Mỹ cũng khá tốt, ngày ngày làm việc rảnh rỗi thì đọc tiểu thuyết, viết chút tiểu thuyết để thỏa lòng đam mê. Lương Đình giới thiệu khá nhiều người cho cô nhưng mà cô cảm thấy không hợp cho lắm, bọn họ đều rất có tiền có tài có gương mặt tốt nhưng mà hầu hết đều là con nhà “hào môn thế gia”.

Xuất thân của cô vốn không phải “thiên kim tiểu thư” nên cũng ít nhà chịu một cô con dâu như vậy.

Nói là nói thế chứ thật ra Lương Đình mà tốt thì không có người chết đói rồi.

Mấy năm qua Tập đoàn Lương Đình cực kỳ có tiếng tăm nên cũng lấn sang đầu tư bên giới giải trí. Mà hầu hết những người được Tập đoàn nâng đỡ đều đi kèm với scandal hẹn hò cùng Tổng giám đốc. Lúc đầu Lâm An Mỹ đem mấy tờ báo kia hăm hăm đến văn phòng của Lương Đình kể tội. Nhưng mà trở về lại càng thêm buồn bực, vì anh ta cho rằng như vậy không cần tốn tiền lãng xê mà người của chúng ta vẫn nổi như cồn.

Thế nhưng, sự thật cay đắng rằng, Lâm An Mỹ từ một Tổng giám đốc của Lương Đình chuyên lăng xê mình tình lại bị đám nhà báo “bới móc”. Cô cảm thấy bản thân mình xưa nay không làm điều ác mà lại gặp chuyện điên rồ như vậy nên càng buồn bực.

Nhưng mà giờ mấy chuyện đó không quan trọng, quan trọng là cô cảm thấy sợ mấy lời của ông cụ ngày hôm nay nói.

Lâm An Mỹ leo lên giường trùm chăn lại bật điện thoại vào UC Brower, lên mạng tìm tin tức. Theo một trang mạng khá đáng tin thì muốn xua đi “âm khí” phải dùng “dương khí” trấn giữ. Mà “dương khí” ở đây có thể là một người đàn ông tràn đầy “dương khí”, theo tâm linh thì vật “âm” sợ “dương” sợ “dương khí” nên muốn xua thứ đó phải có người mang khí “dương” này bên cạnh.

Một đồng “âm, dương” quái khí cứ thế làm đầu cô xoay vòng vòng, nhưng mà Lâm An Mỹ không phải là cô gái thuộc dạng “tiểu bạch thỏ” toàn diện. “Tiểu bạch thỏ” trong cô cho rằng nên tìm cơ hội tiếp xúc nhiều với Trình Duệ để xua “âm khí”, trong khi “nữ vương” lại cho rằng trực tiếp lừa anh ta về nhà cho xong.

Lâm An Mỹ bị chứng “tâm thần phân liệt” ảo tưởng lại bắt đầu. Trong đầu suy nghĩ tìm biện pháp “lừa” bác sỹ về nhà.

Hành trình dụ dỗ “ngu ngốc” bắt đầu!”

Truyện ngắn nhỏ 2:

Ấn Tượng đầu tiên

Trình Duệ: “Tôi hoàn toàn không ngờ lại có kẻ ngờ nghệch đến thế!”

Lâm An Mỹ: “Tôi nghĩ tôi sẽ phải gặp được một người độc mồm và vừa độc ác như thế!”

Lương Đình: “Bật mí cho mọi người là là bộ họ có ấn tượng đầu tiên khá là tốt!”

Trình Duệ: “Trên người cô ấy toát ra một loại gọi là gì nhỉ? Là... tiên khí,

một loại rất là trầm tĩnh, thoát tục.”

Lâm An Mỹ: “Trên người anh ấy có một loại thần khí của nam thần, vừa nhìn là biết cao ngạo, lạnh lùng.

Lương Đình: “Ha Ha, thấy không? Thế còn ấn tượng về sau?

Trình Duệ: “Động kinh! Là khí chất của một con yêu nghiệt!”

“...”

Lâm An Mỹ: “Biến Thái! Khí chất của một tên thần kinh!”

Chương 5: CHƯƠNG 4: KẾ TRONG KẾ

“Em yêu tiền, đơn giản vì em không có cảm giác an toàn với đàn ông.”

Lâm An My rối rắm không biết làm cách nào để kể cận “duyên khi” - Trình Duệ, càng suy nghĩ cô càng rối rắm. Anh ta là bác sỹ vạn người mê, nhưng anh ta cũng là bác sỹ riêng của cô. Muốn kể cận anh ta phải thông qua “trung gian”, mà cái người trung gian đó lại là Lương Đình.

Nếu cô nói với Lương Đình anh ấy nhất định sẽ giúp cô, nhưng mà cũng sẽ cười nhạo cô nhất gan, hoặc có thể là nhạo báng cô “có ý mờ ám” với trai đẹp, nếu không nói tự mình nghĩ cách cũng chưa chắc gì có thể qua mắt được “quả nhân kim tinh” của Lương Đình.

Lâm An My vò đầu bứt tóc đi tới đi lui suy nghĩ, tính kế nhưng..

Ô.Ô

Ông trời cũng giúp đỡ cô. Ahahahahahahahahaaaaa!!!!!!!!!!!!

Lương Đình bày ra vẻ mặt “thúi quắc” nhìn cô. Lâm An My chỉ biết cụp mắt, cúi đầu như đứa bé nhận sai đứng bên cạnh chờ anh ta mắng.

Lương Đình mắng hăng say, từ chuyện của tám trăm năm trước cô làm sai cũng lôi ra mắng tuốt. Lâm An My thờ dãi cúi đầu, cô cảm thấy cô giống như tiểu a hoàn bị Dung ma ma mắng. Thời gian cứ chạy, kim đồng hồ cứ quay đi, Lương Đình mắng đến miệng khô lưỡi đắng môi ho khan vài cái. Cô liền chạy tót vào bếp rót li nước sôi để nguội cho anh ta. Lương Đình nhìn cô đang ra sức nịnh nọt hừ khê một tiếng.

Anh ta nhìn đồng hồ đã thấy bản thân lo đi mắng con nhóc này đã gần tới đến nơi rồi, liếc mắt nhìn Lâm An My đang ngoãn ngoãn đứng im hừ lạnh một tiếng, anh ta kiểm tra điện thoại sau đó phân phó: “Com tôi làm đặc sắc một chút!”

Lâm An My gật đầu như gà mổ, lập tức chạy vào bếp lật tung tủ lạnh lên làm mấy món sớ trường của bản thân. Lương Đình chính là “com áo, gạo tiền” của cô, nhìn anh một chút cũng đỡ tốn tiền, tiền viện phí nếu để cô đóng, cô nhất định đau lòng muốn chết.

Lâm An My vừa vào bếp, Lương Đình liền lên lút như ăn trộm ngấm chừng cô bất ngờ xuất hiện. Lương Đình mở điện thoại thì nhận được tin nhắn: “Đã rời nhà. Hành động!” Khoé miệng anh ta cong lên, lên lút liếc nhìn về phía cửa bếp một cái, sau đó gọi điện thoại cho Raymond dặn dò cậu ta mau chóng đến đây trong vòng mười phút.

Nhận được điện thoại Raymond khóc không ra nước mắt, cậu ta đang hẹn hò với bạn gái, Chủ tịch cứ gọi tìm cậu thế này mãi chỉ sợ có ngày bạn gái cũng chia tay cậu ta mất. Raymond nhanh chóng xin lỗi bạn gái mình mà gấp rút đến chỗ của Lương Đình.

Một giờ sau, Lâm An My vừa làm cơm xong. Ra khỏi phòng bếp là cảnh tượng cực kì chói mắt. Lương Đình ngồi trên sofa chỉ thị Raymond chạy tới chạy lui sửa sang quét dọn phòng khách nhà cô. Trong khi Lương Đình đang xem Raymond như con rô bốt điều khiển bằng âm thanh mà ra lệnh. Mỗi lần cậu ta làm sai liền mắng một câu “ngu ngốc”.

Cuối cùng cũng dọn xong căn phòng trống được trang hoàng cực kì tốt, còn có đồ dùng cá nhân mới toanh. Mất cô vừa mới phẫu thuật cận thị hồi tháng trước, giờ mắt cô như đang chế độ 1080p của YOUTUBE. Liếc mắt qua bàn chải và kem đánh răng nằm trên tủ đầu giường, cô âm thầm tặc lưỡi, quá xa xỉ! tuýt kem Theodent 300 Witening Crystal Mint với mức giá 99,99 USD (tương đương 2,1 triệu Việt Nam đồng) đi kèm là bàn chải đánh răng Reinast sản xuất tại Đức màu bạc titan với giá là 3.200 Euro (tương đương 96,5 triệu đồng). Chỉ hai món đơn giản thôi đã thấy quá xa xỉ rồi.

Ga giường cũng được chuyển sang loại tơ tằm cao cấp, toilet cũng được Raymond dọn sạch bóng, trong phòng không nhiễm một hạt bụi. Vừa nhìn vào tuy trông trải nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác đây là khách sạn cao cấp chứ không còn là căn phòng trống nhà cô nữa.

Lương Đình hết sức hài lòng với thành quả này, phẩy tay ra hiệu Raymond có thể rút đi rồi. Sao đó anh ta cười hết sức vui vẻ phỉ bươi trên người rồi dặn dò cô: “Mau tắm rửa thay quần áo, ăn mặc đẹp một chút. À, lấy bộ váy trắng viền ren đen đẹp nhất ấy! Lát nữa có khách đến, nhanh chóng trang điểm chỉ còn ba mươi phút thôi!” Nói rồi anh ta tung tăng mở cửa đi mất bỏ lại Raymond và Lâm An My ngơ ngác.

Raymond meo máo nhìn cô: “Chị Army, cứ cái đà này bạn gái em chắc sẽ chạy mất!”

Lâm An My đen mặt, vỗ vỗ vai cậu ta: “Mai tôi cho cậu thẻ ưu tiên giảm giá 30% ở nhà hàng tôi cho cậu.”

“Thật sao!” Raymond như muốn nhảy dựng lên. “Thật sự quá tốt, em phải đền bù thật tốt cho bạn gái mới được! Haha, cảm ơn chị!”

Lâm An My gật gật đầu, đầu chột xẹt qua chút tò mò: “Này, Lương Đình bảo cậu dọn chỗ này làm gì?”

Raymond gãi đầu: “Em cứ tưởng là bạn trai của chị đến chứ!? A, không đúng chị không có bạn trai có thể là Chủ tịch nước không?”

“=,” Biết thì tôi cần hỏi cậu à!?”

Raymond nhanh chóng tạm biệt cô, bỏ lại Lâm An My tự ngẩn người.

Chết tiệt!!! Chỉ có có hai mươi lăm phút mười bốn giây, cô chỉ có thể mau chóng tắm rửa trong vòng mười lăm phút, vì thời gian gấp rút nên chỉ có thể dặm chút phấn thoa chút son. Màu cam tươi mát của thỏi son mà Lương Đình đưa cho cô mấy ngày trước lại rất được lòng cô, mùi thơm ngọt, màu sắc tự nhiên, tuy nhiên váy trắng viền ren màu đen này lại khiến cô khó xử. Nhịn xuống lòng tham muốn thoa thỏi son kia cô chọn thỏi son khác, loại son này Lương Đình dặn cô thoa trong các bữa tiệc này nọ.

Nhưng cuối cùng, cô lại thoa thỏi son màu bạc kia. Tại sao ư? Là vì ăn bữa tối thôi có cần trịnh trọng thế không, có phải họp Quốc Hội đâu mà bắt bẻ cô quá vậy. Dù là ai đi nữa thì đây là nhà cô. Lâm An My- cô là chủ sở hữu đứng tên căn hộ này, Chủ tịch nước muốn ở lại cũng phải được sự cho phép của cô chứ.

Lâm An My, mặc dù không phải con nhà giàu nhưng cô cũng không phải “Trường giả học làm sang”, giả vờ làm ra vẻ quý tộc này nọ. Alice nói cô không phải Lâm tiểu thư, ừ thì, cô là bà chủ Lâm. Nói cô leo lên giường không biết bao nhiêu người đàn ông, xin thưa cô ngay cả tay con trai còn chưa nắm nói gì đến mấy việc H ấy. Thích nói gì thì cứ việc nói, Alice cô ta cũng không yên ổn được lâu đâu.

Người ta nói Lâm An My thù dai, ừ cô thuộc cung bọ cạp đấy. Đa số mọi người đều cho rằng bọ cạp độc ác này nọ, ừ thì các người sinh cung bọ cạp đi thì biết. Đa số vai ác thuộc cung bọ cạp, ừ thì họ cho rằng trong óc bọ cạp đầy rẫy âm mưu. Chỉ một số người không hiểu nên nghĩ họ kiêu căng lạnh lùng, khi muốn mang điều tốt cho người khác thường chỉ là âm thầm làm. Người trên thế giới chỉ nhìn vào bề ngoài xù xì của họ đã “tuyên án” họ là tàn ác xấu xa, nhất là phụ nữ bọ cạp.

Chắc chắn các cô gái bọ cạp của chúng ta khá khó chịu với chuyện này, chưa gì đã bị gắn mác “nữ phản diện độc ác”. Họ cũng như bao cô gái khác, biết mơ mộng như Song Ngư, ham chơi như Nhân Mã, thông minh như Bảo Bình, tỉ mỉ chu đáo như Xử Nữ, nghiêm túc như Ma Kết. Thường thì ai cũng cho rằng Bọ Cạp xấu xa độc đoán nhưng cô gái Bọ Cạp có khả năng phân tích tình huống của bản thân cực kì tốt, thường thì họ lại cảm thấy một nguồn cảm xúc tiêu cực cứ bùng lên trong lòng họ.

Nhưng đặc biệt Bác sỹ Trình sẽ hé lộ toàn bộ những điều mà mọi người còn chưa biết đến nội tâm của một cô gái Bọ Cạp.

Lâm An My cảm thấy rất không tự nhiên khi vừa thấy Lương Đình mang theo Trình Duệ xuất hiện trong nhà cô, nhưng mà cô lại có phần mong đợi “đương khí” cứ quần quanh đây. Cô là con gái đương nhiên có một số thứ sợ mà hiểu tại sao ví dụ như côn trùng, và ma.

Trình Duệ xuất hiện cứ như ông trời thương cô nên ban anh xuống cho cô, cứu rỗi đời cô.

Trình Duệ xách vali theo Lương Đình vào một căn hộ nhỏ. Anh cảm thấy Lương Đình gần đây rất kì quái, trước hết là ông nội lại muốn “tu sửa” nhà cửa gì đó, anh đến căn hộ bên ngoài nhưng chột nhớ là chưa cho người dọn dẹp nên định ở nhờ nhà cậu ta vài bữa. Rốt cuộc cậu ta khoác tay nói là: “Đàn ông ở cùng đàn ông, sau này sau tôi lấy được vợ. Lỡ phụ nữ nghĩ tôi là Gay thì sao?”

Nhưng giờ thì anh hiểu, tại sao ông nội và tên Lương Đình này lại kì quái như vậy. Anh không phải ngốc, cái dạng diễn trò vài ba chiêu này của bọn họ lại muốn lừa anh. Nằm mơ đi!

Trình Duệ nhìn thấy Lâm An My mở cửa thì cũng hiểu một phần rồi, là sắp xếp cho anh và cô gái này. Anh cảm thấy cũng kì quái, theo như tính tình của ông nội anh nhất định sẽ chọn một cô y tá nào đó mới đúng. Thế nhưng lại đi chọn cô gái “phát triển không tốt” cho anh, chắc chắn là tên Lương Đình đã tẩy não ông nội.

Lâm An My mặc bộ váy trắng viền ren đen, làm nổi bật lên sự thanh thuần nhưng vẫn ẩn hiện nét bí ẩn cùng quyến rũ. Son môi màu cam tươi mát càng khiến cho cô trở nên tự nhiên mà xinh đẹp hơn nhiều, suối tóc xinh đẹp thường ngày cũng đã xoã ra, càng khiến cho người nhìn cảm thấy dịu dàng và thuần khiết hơn rất nhiều.

Cô cười cứng ngắt, tự giới thiệu: “Xin chào anh, lần trước đã gặp Tôi là Army, tên tiếng Việt là Lâm An My!”

Trình Duệ gật đầu: “Tôi là Vincent, cô cứ gọi tôi là Trình Duệ được rồi!” Anh đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay cùng cô.

Cô đưa bàn tay nhỏ của cô ra bắt tay với bàn tay lớn nhưng thon dài của anh.

Đụng chạm nhỏ nhoi ấy khiến cả hai như cảm thấy có dòng điện xẹt qua cơ thể. Lâm An My xấu hổ muốn rút tay lại nhưng Trình Duệ lại đứng lặng vài giây. Trong vài giây đó cô như cảm thấy cô sắp sửa quy tiên vì hồi hộp. Đến khi anh buông tay cô ra thì cô nhanh chóng cách xa anh trong phạm vi bán kính 1 mét.

Lương Đình cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ.

Bàn ăn ba người, Lâm An My căng thẳng không dám nói lời nào. Trong khi đó Lương Đình và Trình Duệ không hề câu nệ tiểu tiết mà nói chuyện.

Lương Đình: “Luận văn của cậu thế nào rồi! Sau gần đây không thấy cậu xuất hiện trên tạp chí y học đó nữa!”

Trình Duệ tao nhã ăn cơm rồi nói: “Không đạt tiêu chuẩn. Bị ông nội quăng bỏ hết rồi!”

“... ..” Lâm An My vẫn đang chiến đấu với thịt gà.

“Có định chuyển sang bất động sản với anh đây không?”

“Làm gì?”

“Lương bác sỹ của cậu thì được bao nhiêu chứ, nghĩ xem đi theo tôi còn không giàu sao!?”

“... ..Khụkhụ.....!” Một hạt cơm “tung mình” từ miệng đạo qua mũi rồi rơi xuống bát canh. Lâm An My cực kỳ xấu hổ, cô chỉ là bị sặc bởi cách dùng từ của anh ta hết sức mờ ám.

Trình Duệ liếc mắt nhìn cô đứng ba giây rồi dời mắt sang chỗ bát canh nhú mảy, gương mặt lạnh lùng nhưng giọng nói lại trong trẻo đầy vũng vàng, làm người nghe đỏ cả lỗ tai: “Theo cậu!? Tôi nghĩ chắc cậu không muốn tôi và cậu cạnh tranh nhì?”

Lương Đình cười khan: “Haha, tôi biết bản thân tài hèn sức mọn không dám cạnh tranh với đại bác sỹ như cậu.”

Lâm An My nhin cười đỏ cả mặt, cuộc nói chuyện của hai tên này vào tai cô cứ như “mèo khen mèo dài đuôi”. Cô cứ nghĩ Trình Duệ lạnh lùng khi nói chuyện với Lương Đình sẽ là cái dạng gì, rốt cuộc thì ra là tạo thành tổ hợp “chém gió”.

Lương Đình liếc mắt thấy Lâm An My đang cúi đầu, tóc dài che đi biểu cảm trên mặt, hai vai run nhẹ. Anh ta nhướn mắt ra hiệu với Trình Duệ. Cả hai người họ ăn ý nhìn về người nào đó đang nhin cười đến run rẩy.

Lương Đình âm thầm lắc đầu thương xót.

Trình Duệ mặt không biểu cảm nhưng trong lòng anh đang nhăm nhăm. Cô gái này vừa xuất hiện liền thấy đáng người chỉ có chỉ có thể cho 10/20 điểm, gương mặt cũng chỉ tùy tiện thoa chút phấn nhạt, tay nghề nấu ăn không tệ 15/20, cử chỉ điệu bộ lịch sự 5/20 lí do là vì cô gái này có những hành vi không được nhà nhận, 60 điểm ấn tượng gấp mặt mà cô gái này lại chỉ đạt 30 điểm thấp như vậy ông nội muốn tác hợp cho anh, thật kì lạ.

Lâm An My đau khổ nhin cười chừng hơn năm phút mới từ từ bình tâm lại khôi phục bộ dáng điềm tĩnh của mình, vừa mới ngẩng đầu lên ý cười trong mắt của cô vẫn còn tràn đầy liên đới với hai cặp mắt nhìn chăm chăm. Chợt giật mình hốt hoảng vội vàng giải thích nhưng mà lại không cẩn thận kiểm chế được mà bật cười: “Xin lỗi, tôi chợt nhớ đến chuyện hai con mèo.... phút... haha... thật xin lỗi, thất lễ rồi!” Cô đành phải che miệng cô ép bản thân nhin cười.

Lương Đình cười hoà: “Anh trai tốt của em thì không vấn đề, chỉ là đại bác sỹ đây...”

Trình Duệ lạnh nhạt nói: “Cô Lâm không cần phải câu nệ, cứ coi như người nhà mà đối xử là được rồi. Dù sao tôi cũng là bác sỹ riêng của cô.”

“À!” Lâm An My cảm thấy tiếc nuối, trai đẹp có giọng nói dễ nghe thế kia dù nói mấy lời khó nghe đến đâu cũng khiến cho người ta bỏ qua hết thái. Mà cô lại là loại người đối với cái đẹp không có sự chống cự.

Lương Đình cảm thấy không khí trở nên lắng xuống nặng nề, liền nói: “Haha, chỗ của An My có một phòng trống vừa được dọn sạch sẽ. Duệ Duệ, cậu cứ ở lại đây vài ngày. Để căn hộ của cậu cho nhân viên vệ sinh dọn dẹp một sạch sẽ đã.”

Trình Duệ gật đầu, vốn dĩ anh cũng đã hiểu ý định của Lương Đình và ông nội là gì rồi, trước mắt cứ thuận theo rồi tính.

“Khoan...” Lâm An My cảm thấy như có 'sét đánh ngang tai', thật sự là tin tức chấn động. Cô là chủ nhà đó, tên chủ sở hữu ở đây là cô. Mà cô còn là cô gái chưa chồng, chưa bạn trai. Thế nhưng lại bắt cô ở chung với một người đàn ông lạ. Dù cho anh ta có đẹp trai như nam thần đi chăng nữa thì 'trình tiết' của cô vẫn quang trọng hơn.

“Sao?” Lương Đình không kiên nhẫn hỏi.

Lúc này Lâm An My thật sự muốn bùng nổ: “Anh ta là đàn ông! Em là phụ nữ! 'Trai chưa vợ, gái chưa chồng' ở chung một chỗ, sao này em làm sao lấy chồng???”

“Ai dào, coi nào! Em đã lên báo với không biết bao nhiêu nam mình tỉnh rồi, giờ lại sợ 'tin đồn nhảm' sao? Vốn dĩ là danh tiếng của em cũng đâu có trong sạch!”

“Lương Đình!!! Em nhin đủ rồi nhá, đây là địa bàn của em!”

“Cùng lắm thì cậu ta trả tiền thuê nhà cho em!”

Lâm An My nghe đến 'tiền' liền cup đuôi xuống: “Giá, cả thế nào?”

Đây là căn hộ 107,70 mét vuông ở tầng 26 trong khu chung cư cao cấp Nam Thành. Có hai phòng ngủ, 1 phòng khách, phòng bếp có đầy đủ nội thất, và một ban công. Giá khởi điểm là 5,1 tỷ VNĐ. Tính theo lương hiện tại của Lâm An Mỹ thì cô phải phấn đấu 10 năm trừ hao đi chi phí ăn uống đi lại.

Trình Duệ buông đũa xuống nhìn quanh một vòng rồi buông ra một cái giá 'phũ' kinh người: “10 triệu trên một tháng, cô bao ăn bao ở!”

Lương Đình đang uống nước bị sặc lên mũi mà ho khục khặc. 10 triệu!? Má nó, cái tên này cũng phá giá quá đi mất. Căn hộ cao cấp còn cộng thêm bao ăn bao ở mà tính trung bình chỉ hơn ba trăm ngàn, khách sạn bình thường cũng đắt hơn nhiều. Cậu ta cho rằng đây là nhà trọ bình dân sao?

Lâm An Mỹ mỗi khi bàn chuyện công việc liền bình tĩnh đi xuống, mà mỗi khi đụng đến lợi ích tiền bạc thì lại trở nên nóng nảy hơn nhiều nhất là động đến lợi ích của cô. Đối với cô lợi ích tiền bạc đi đầu, cô có thể không có bạn trai nhưng tiền tuyệt đối không thể 'không kiếm'.

Vừa nghe giá nào cô nhanh chóng phân tích dữ liệu tính ra trung bình mỗi ngày, nhắm xong giá trị cô cảm thấy bản thân đang bốc khói đầu: “10 triệu!? Bao ăn bao ở mà mỗi ngày chỉ hơn ba trăm mấy chục ngàn. Anh nghĩ đây là nhà trọ bình dân sao?” Vì tức giận trong người giọng nói của cô cao hơn, mạnh hơn cùng dữ hơn bình thường.

Trình Duệ nhìn cô như chả có chuyện gì xảy ra, cứ như tùy tiện mua bán: “Cô ra giá đi!”

Lần này Lương Đình hả hê cười trộm trong lòng 'Cô ra giá đi!' câu này rất mờ ám đó nha. Anh ta càng vui vẻ hơn, tên Trình Duệ này nhiều tiền như vậy tùy tiện để người khác ra giá thì coi như lòng Lương Đình anh có chút sáng khoái. Và lại anh ta không tin Lâm An Mỹ 'yêu tiền như mạng' suốt ngày cứ gặp anh đòi tiền lại không thừa cơ hội này mà kiếm chút chút đỉnh.

Lâm An Mỹ lăm lăm tính toán, cần mỗi suy nghĩ. Đấu tranh tư tưởng một lúc lâu cô dè dặt nói một cái giá: “30 triệu một tháng bao ăn bao ở!” Trong lòng cô còn đang âm thầm tính toán số tiền này coi như cũng khá đi.

Lương Đình ngả ngửa, thật là hết nói nổi!? Tại sao lại không lấy nhiều hơn chứ, 100 triệu cũng được, cái tên Lương Đình đó đã có ý muốn ở lại nên mới tùy ý như vậy. Thật sự là tức chết đi mà.

Trình Duệ nhìn Lương Đình đang tức điên, khoé môi nhếch lên một chút, cười âm thầm. Anh cụp mắt che đi chút vui vẻ trong đáy mắt, khôi phục bộ dáng lạnh lùng.

“Tiền thuê nhà tôi sẽ trả 50 triệu. Chỉ cần cô tôn trọng những thói quen của tôi là được!” Trình Duệ cầm trong tay laptop của Lâm An Mỹ nhìn sơ qua bản hợp đồng thuê nhà.

Lâm An Mỹ nhướng mày, đúng là con nhà giàu quẳng ra 50 triệu mà không hề 'chùng tay'. Có biết mỗi tháng tính tiền lương cô chỉ được 50 triệu không!? Nếu không có tiền 'huê hồng' cô chỉ có nước 'cạp đất' mà ăn. Trong thâm tâm tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười thương mại: “Anh Trình à, nếu anh đưa 50 triệu thì tôi không thể không nhận. Được rồi, anh có yêu cầu gì xin cứ nói!”

Trình Duệ khoanh tay dựa vào sofa nhìn cô chăm chăm, Lâm An Mỹ cảm thấy da tóc dựng ngược. Cứ như là bị laser quét qua vậy, không cảm nhận được 'duang kh' mà sao chỉ thấy 'âm kh' đầy phòng. Trình Duệ nheo mắt nhìn cô, lúc này cô mới theo bản năng nhìn về phía quần áo đang mặc trên người của anh ta.

Quần kaki chinos màu vàng đất ôm trọn cặp chân thon dài nam tính, áo sơ mi xanh dương nhạt không một nếp nhăn của hãng Ralph Lauren. Đôi tay trắng thon dài đẹp để đeo đồng hồ Thụy Sĩ đắt tiền, chân mang giày da đắt tiền Salvatore Ferragamo.

Lâm An Mỹ thật sự thêm 'cháy nước miếng' với đôi giày da của Trình Duệ. Đây là hãng giày nam nổi tiếng xuất hiện khá lâu đời tại Ý. Thương hiệu giày da hàng hiệu xa xỉ này luôn được các quý ông săn đón, tin tưởng lựa chọn sử dụng bởi những thiết kế độc đáo, đơn giản, sang trọng không quá cầu kì.

Còn đánh giá về chất lượng đối với thương hiệu này phải kể đến trải nghiệm, bởi không một lời hoa mỹ nào có thể khắc họa hết vẻ đẹp của hãng giày da hàng hiệu cao cấp này. Với nguồn gốc lâu đời, mỗi một đôi giày là một nét tinh túy thuần khiết, mỗi sải bước cùng Salvatore Ferragamo đều thể hiện đẳng cấp, uy quyền của phái mạnh.

Nghe nói giá thành của giày da hàng hiệu này khá là hợp lý, các quý cô có thể mua tặng cho người bạn đời của mình món quà này. Cô nghe xong câu đó đã mơ ước có ngày được mua nó.

Lâm An Mỹ cũng như bao nhiêu cô gái khác mong muốn có một người bạn trai, à không, là người chồng có thể mặc trên người áo sơ mi cái loại, quần tây thẳng thớm, giày da bóng lộn, hoàn mỹ không tí vết. Tuy nhiên hiện tại cô nhìn Trình Duệ ăn mặc như vậy đột nhiên trong lòng sinh ra một loại thoả mãn mà cũng không mấy thoải mái.

Trình Duệ cười lạnh, đã hoàn toàn nhìn ra mưu đồ bé nhỏ của cô. Anh duy chuyển chân hòng lấy lại sự chú ý của cô từ đôi giày lên người anh. Nhìn thấy cô nhăn mày tỏ thái độ khó chịu liền vừa lòng lên tiếng: “Cô cứ cứ xử tự nhiên, không cần che giấu. Như vậy tôi mới cảm thấy dễ chịu một chút, dù sao tôi bỏ tiền ra để sống thoải mái không phải là ra ngoài làm việc cả ngày về nhà lại phải nhìn cô nở nụ cười thương mại. Nhìn cô cười xong tôi không muốn ăn cơm!”

“... ..” Nhìn đẹp trai mà nói chuyện kì cục. Nếu không phải vì anh đẹp trai và có tiền thì cô đã đá văng anh ra khỏi đây rồi.

Lâm An Mỹ hậm hực phân phòng cho Trình Duệ: “Căn phòng bên phải là của tôi, căn bên trái là của anh! Ngày mai tôi và anh sẽ xem xét lại lịch trình mà phân công công việc trong nhà. Bình thường trong bếp có đầy đủ dụng cụ và thức ăn, nếu anh muốn ăn gì thì cứ nói, trong nhà có máy hút bụi, giẻ lau sẵn, nếu anh thích thì dọn dẹp phòng anh một chút. Bình thường nhân viên vệ sinh định kì sẽ đến đây quét dọn một lần.”

Trình Duệ giọng tay: “Tôi không thích người khác động vào đồ đạc của mình!”

Lâm An Mỹ chớp mắt: “Cho nên?”

Trình Duệ nhếch môi: “Cô dọn!”

“HẢ???”

“Tôi trả tiền đương nhiên là cô phải làm mấy việc này rồi!”

“... ..” MÁ NÓ!!! Trai đẹp mà thần kinh chẳng bình thường.

TRUYỆN NGẮN NHỎ 3:

Một ngày nào đó, bác sỹ Trình vừa đi làm về lại phải nai lưng ra làm việc nhà cho vợ. Tại sao ư?

“Em không thích người khác động vào đồ của em!”

“Cho nên?”

“Anh dọn!”

“... ..” Quả báo.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 5: UY QUYỀN CỦA NỮ VƯƠNG

“Em yêu tiền, em thích địa vị, em khát vọng quyền lực.

Người như em chỉ biết tất bật tranh giành,

Anh sẽ yêu em chứ?”

Nhịp sống nơi đô thị phồn hoa làm con người ta cứ quay vòng theo cuộc sống.

Duyên phận như dây tơ hồng khiến cuộc sống của hai người nào đó được xích lại gần nhau.

“Tôi thật lòng khuyên cậu tránh xa cô gái đó ra!” Một cái bàn hai đại bác sỹ cùng nhau bàn 'chánh sự'.

“Lí do?”

Trần Trung cuối người từ dưới gầm bàn lấy lên một chồng báo lẫn tạp chí đập lên bàn: “Nhiều đây đủ để ba cậu không cho phép cô ta vào cửa!”

Trình Duệ liếc nhìn tám ảnh trên tạp chí của Lâm An Mỹ, sườn mặt lạnh nhạt của cô toả ra khí chất cao ngạo, tự tin. Bàn tay thon dài tùy ý chọn một tờ tạp chí lên nhìn, tiêu đề tạp chí là hình ảnh nụ cười thương mại của cô cùng với một nam minh tinh. Nụ cười có chút gượng gạo nhưng nhìn có vẻ dịu dàng.

Trình Duệ đưa tay lên vuốt đôi mắt kia, ánh mắt trên hình cực kì tầm thường dù cho có đẹp đi nữa cũng không có ánh sáng ngời lên như người thật. Giọng nói đều đều của Trình Duệ vang lên phá vỡ cục diện im lặng: “Tôi là bác sỹ riêng của cô ta! Việc còn lại, tự tôi có thể giải quyết!”

Trần Trung nhú mày nhìn anh, quan sát mọi cử động của người đàn ông trước mắt. Trước mắt anh ta là Trình Duệ, là bạn thân từ nhỏ của anh ta, còn là Vincent bác sỹ đa khoa nổi tiếng nhất thành phố H này. Thế nhưng anh ta vẫn khó lòng mà đoán được rốt cuộc người này che giấu điều gì trong nội tâm. Dù cho thế nào, anh ta cũng không muốn danh tiếng của Trình Duệ bị huỷ trong tay một cô gái tham vọng như vậy.

Mấy ngày ở nhà nghỉ ngơi, Lâm An Mỹ cũng khôi phục tinh thần của bản thân đến công ty làm việc. Đầm công sở màu đen khô khan, kính mắt gọng vàng che đi đôi mắt sắc bén, giày cao gót tinh xảo.

Vừa nghe tiếng giày cao gót nện lên sàn 'cộp cộp', nhân viên tầng 27 lật đật xếp thành hàng ngũ ngay ngắn, đứng nghiêm chỉnh chào đón Tổng giám đốc. Dưới uy danh của Lâm Tổng không có bất kì ai dám hó hé.

Đây là lần đầu tiên sau sự kiện vào bệnh viện, Lâm An Mỹ đến Tổng công ty.

Phong cách hôm nay hoàn toàn thay đổi so với trước đây.

Váy ren liền thân mà đen, áo khoác đồ thẫm, giày cao gót tinh xảo đen lấp lánh. Tóc dài luôn được cố định nay được tự do xoã ra, kính mắt gọng vàng trên mắt biến mất thay vào đó là đôi mắt tinh tường.

Khiến cho toàn bộ nhân viên ở đây 'rớt cả trứng mắt' là: hôm nay Tổng giám đốc lại thoa son hồng. Phải nói là màu môi của Lâm Tổng chỉ khi có việc quan trọng mới được như người 'bình thường', mà mái tóc kia từ khi cô ấy nhận chức Tổng giám đốc thì rất ít khi xoã ra.

Xung quanh bán kính 20m, ai nấy đều đang run rẩy. Một khi Lâm Tổng nghiêm túc thì chắc chắn sẽ có người bị buộc từ chức, lịch sử đã ghi danh lại những vị cán bộ cao cấp bị Lâm Tổng 'bức' cung, toàn bộ đều phạm vào những tội không thể tha thứ.

Lâm An Mỹ liếc mắt nhìn đám người đang sợ sệt kia, môi mông khê nhếch. Lâu rồi cô không 'bức từ' người nào thì cho rằng có thể sống yên ổn sao!? Hôm nay, là ngày thích hợp để ra tay 'chỉnh phạt'.

Cô thuộc cung bò cạp, hầu như ai cũng nghĩ rằng cô là loại phụ nữ đáng ghét, lẳng lơ, vô liêm sỉ, gì gì đó... Nói tóm lại bọn họ thật sự chỉ là những kẻ nhảm chán. Nhưng mà bọn họ nói rất đúng, cô rất thù dai. Cho nên thả chết chứ đừng đắc tội với cô, cô không thích những chiêu trò trong bóng tối của bọn họ. Nếu muốn trả thù thì phải đường đường chính chính mà trả thù.

Phạm Thiên Thư, chỉ trách lúc trước mắt cô ta bị mù mới điên dại đi tìm cô gây chuyện, lần này cho dù bác cô ta có là Chủ tịch cũng khó mà cứu cô ta.

Nụ cười trên gương mặt Lâm An Mỹ càng thêm đáng sợ. Raymond ở ngay bên cạnh cũng bị nụ cười 'lạnh thấu xương' của cô làm cho rùng mình.

Lâm An Mỹ tiến vào phòng làm việc, cửa phòng vừa đóng mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Cửa lại đột nhiên mở ra, tìm mọi người như giật thót lên. Có người còn ôm ngực thở phào to về sắp bị dọa yếu tim đến nơi.

Raymond về mặt nặng nề đóng cửa phòng làm việc lại, nghiêm túc thông báo với mọi người: "Mọi người vào vị trí, Tổng giám đốc muốn 1 giờ sau sẽ họp gấp, Chủ tịch đã phê duyệt! Tô thư ký mau chóng thông báo cho các nhân viên cấp cao và hội đồng quản trị, sắp xếp tài liệu và chuẩn bị đầu đủ các thứ cần thiết."

Nghe Raymond thông báo xong, trợ lý đặc biệt Trình Ngọc Nhi - Wendy về mặt mơ mộng, cười cực kì phấn khích. Raymond nhăn mày nhắc nhở: "Wendy, cô còn ở đó điên khùng gì thế? Mau chóng làm việc!"

Trong tổ thư kí có 5 thành viên: Raymond, Sany, Joe, Tendy, Wendy. Trong đó chỉ có Vương Nhất Minh- Raymond là đàn ông và là trưởng phòng thư kí. Wendy thì chỉ là một trợ lý đặc biệt được Lâm An Mỹ bổ sung vào danh sách.

Joe thở dài, bưng chồng tài liệu đi sửa sang, nhìn Wendy lắc đầu: "Wendy à, nếu cô đem sự yêu thích Lâm Tổng vào công việc một 'chút' thì tốt!"

Trình Ngọc Nhi bĩu môi, dùng giọng điệu nũng nịu nhất của bản thân làm người nghe nổi hết cả 'da gà': "I Love You, Army! Moa~ Moa~ tình yêu của Wendy!"

Tendy đang gọi điện thoại thông báo cho các cán bộ, nhân viên cấp cao cũng đột nhiên cảm giác buồn nôn chết đi được.

Raymond lắc đầu thở dài: "Wendy, cô cứ ở đó lười biếng thì chị Army đá cô ra khỏi đây cũng đừng có trách!" Nói rồi cậu ta cầm một tập văn kiện đi về phía thang máy.

Wendy làm mặt quỷ với cậu ta rồi chạy lon ton đến phòng trà nước giúp Sany.

Tâm trạng của Lâm An Mỹ hết sức tốt, tại sao há? Lí do là sao bao nhiêu năm nhìn nhin thì hôm nay cô cũng sẽ khiến cho Phạm Thiên Thư trả giá hết tất cả những gì cô ta đã làm với cô.

Cảm giác thật feel~

Cửa sổ sát đất mở rộng, có thể nhìn rõ ngoài trời đã giăng đầy mây đen báo hiệu một cơn mưa sắp đến.

Lâm An Mỹ bước đến bên cửa sổ, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên cửa kính khê vuốt, cảm nhận cảm giác mát lạnh của thủy tinh mang lại. Trên môi nở nụ cười tươi tắn, khoe mắt cong cong tràn đầy vui vẻ, hoàn toàn trái ngược với Lâm An Mỹ thường ngày.

Cô bước chân ra ban công, gió lớn thổi vào mặt mát rượi, mái tóc dài tung bay loạn cả lên. Lâm An My nhắm mắt, đặt hai tay lên thành ban công cảm nhận sức gió mạnh mẽ quét vào người đầy lạnh lẽo.

Phía xa từng đám mây đen đang ùn ùn kéo đến, gió càng lớn hơn mang theo sự mát lạnh từ hơi nước. Phía chân trời chớp loé sáng, kèm theo tiếng 'gầm gừ' của bầu trời.

Gió mạnh mẽ lay động rèm cửa màu lam, như tình nghịch lướt qua quyền sách dày cộm trên bàn làm việc. Cả căn phòng như ngập tràn trong không khí ẩm ướt của cơn mưa sắp đến.

Lâm An My mở mắt nhìn từng đám mây chuyển động, cô rất thích mưa. Hầu như những kỉ niệm từ lâu lại ùa về trong lòng, ở nơi cao chót vót của một toà cao ốc đó là giấc mơ từ nhỏ của cô. Cô khoanh tay trước ngực, ngước mắt nhìn lên trời, tư thế cứ kì cao ngạo cứ như 'nữ vương'.

Lâm An My cảm thấy thật thoải mái, cảm giác hiện tại cứ như là 'Vô Tắc Thiên', mặc 'Long Bào' uy nghiêm tuyên bố: 'Thiên hạ là của ta!' Haha cảm giác thật tốt.

“Tốt, tốt biểu cảm trên mặt rất tốt. Ay da, giữ nguyên không được nhúc nhích!” Lương Đình không biết từ đâu chui ra cảm máy ảnh tìm góc độ chụp liên tục.

“... ..” Biểu cảm trên mặt Lâm An My cứng đờ.

Lương Đình nhú mày nhìn tấm ảnh không vừa ý, độc ác nói: “Vừa bị giựt tiền à? Nhìn cứ như 'táo bón' lâu năm chưa khỏi!”

“... .. Không chụp được thì khỏi chụp!”

Lương Đình bĩu môi khinh thường lời cô nói, xoay người xem lại mấy bức ảnh vừa chụp lên được. Sau đó lắc đầu cảm thán: “Mặt đờ như thối này sau này chụp ảnh cưới không lẽ cũng phải chụp lên!”

“... ..” Thật là phá không khí của người khác mà.

“Đúng rồi, mấy hôm nay tiến triển thế nào rồi!” Lương Đình miệng hỏi nhưng mắt vẫn đang sẫm soi tìm tòi xem tấm ảnh nào đẹp nhất.

Lâm An My hết hứng thú 'hóng gió', đi vào phòng làm việc chuẩn bị họp: “Tài liệu đã chuẩn bị xong! Lát nữa y kế hoạch mà làm là được! Nếu có vấn đề...”

Cô chưa nói hết Lương Đình đã ngắt lời: “Tài liệu gì cơ? Anh đang hỏi em và Trình Duệ tiến triển sao rồi?” Anh ta về mặt chờ mong nhìn cô.

“... ..” Lâm An My nghe xong đã ngộ ra được một chuyện, rằng cô lại bị Lương Đình 'gài'. Hít sâu một hơi, cô từ tốn trả lời: “Anh nghĩ kem đánh răng P/S và T300WCM (Theodent 300 Witening Crystal Mint) có thể có tiến triển gì?”

Lương Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Em không thấy chúng đều là kem đánh răng sao?” Anh ta còn cho bình phẩm một câu: “P/S là nhãn hiệu toàn cầu đấy nhé! T300WCM có thể so sánh sao?”

“... ..” Ông anh của tôi ơi! Sự khác biệt là 'đẳng cấp'!!! Là 'đẳng cấp' đấy! Còn có giá tiền nữa. Một tuýp T300WCM đã đủ để mua cả đồng kem P/S về, chải đến rụng răng cũng không hết!

Lương Đình lại phát lên cơn bệnh 'lái nhái': “Bản thân em đã gần 3... à là hơn 25 tuổi. Không dễ dàng gì anh mới 'giành giật' được một người xuất sắc cho em! Em nhìn xem, xung quanh không có ai có thể vượt qua Trình Duệ. Nhà họ Trình lại có tiền đến thế! Thà gả cho cậu ta, dù cho cậu ta nói lời độc miệng khó nghe này nọ thì dù sao cậu ta cũng có gen tốt. Nếu lại bị ba mẹ em gọi về lấy chồng không phải rất uổng phí sao?”

Lâm An My cầm gương và lược bắt đầu chải lại tóc, dặm lại lớp trang điểm. Cũng không mấy quan tâm chỉ trả lời qua loa cho có lệ: “Em không thích bác sỹ!”

“Cậu ta có tiền!”

“Em không thích bác sỹ!”

“Cậu ta có gương mặt!”

“Em không thích bác sỹ!”

“Cậu ta có tài năng!”

“Em không thích bác sỹ!”

Lương Đình cảm thấy bức mình khi phải nói nhảm nhiều vậy: “Tại sao không thích bác sỹ?”

Lâm An My tô lại son môi, giọng đều đều phân giải: “Thứ nhất, thân phận anh ta tốt như vậy, em không muốn 'trèo cao'. Thứ hai, em không muốn lấy chồng là bác sỹ vì công việc này đôi khi có những pha va chạm 'tế nhị' em không thích!”

Lương Đình dường như vẫn muốn níu kéo cô: “Trèo cao, gì chứ? Em đã là Lâm Tổng của Tập đoàn Lương Đình này rồi còn gì! Tài sản hiện tại của em cũng đâu thua kém người có tiền. Hiện nay trào lưu 'nam thần áo blue trắng' rất thịnh hành đấy, còn có trào lưu 'cô bé lọ lem' cũng rất thịnh hành!”

Lâm An Mỹ thuộc cung bộ cấp điển hình cho sự cứng đầu cố chấp, còn có những lý do khiến người ta khó lòng đỡ nổi: “Anh nên nhớ rằng, 'cô bé lọ lem' vốn dĩ là con gái bá tước. Cho dù có sống nghèo khó thì thân phận của cô ấy vẫn là 'bá tước tiêu thư' cao quý... Còn em, không phải lọ lem!”

“Không phải hình mẫu trong lòng em là 'soái ca' áo sơ mi trắng sao? Trình Duệ hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của em!”

“Lương Đình...” Lâm An Mỹ nghiêm túc nhìn vào mắt anh ta: “Anh là quý nhân của em, cả nhà họ Lương đều là 'Ân nhân' của em. Bản thân em không muốn mình ảnh hưởng đến thanh danh nhà họ Lương.” Cô cup mắt xuống: “Em không muốn bản thân phiền đến mọi người!”

Lương Đình nghiêm mặt: “Anh cũng được coi là 'trường bối' trong nhà đúng không?”

Lâm An Mỹ gật đầu, theo như quan hệ giữa bọn họ thì Lương Đình chính là cậu họ bên ngoại của cô. Bên ngoài bình thường vì muốn để càng ít người biết càng tốt nên bọn họ không xưng hô cậu- cháu, mà xưng hô như bình thường Lương Đình cảm thấy tốt hơn, vì xưng hô theo 'vai vế' anh thật sự cảm thấy bản thân mình già đi.

Lương Đình là điển hình cho đàn ông cung Song Tử, bên ngoài vói vẻ thân thiện vui tính, rất biết cách ăn nói, ham vui và thích du ngoạn đặc biệt là khá tài hoa có trí tuệ. Tuy nhiên trong lòng anh ta cũng ẩn chứa rất nhiều những mưu tính trong kinh doanh mà người ta khó để đoán được.

Lương Đình nghiêm túc làm cho Lâm An Mỹ cảm thấy chột dạ, giọng đậm chất ra lệnh của người lớn lên tiếng: “Vấn đề của ba mẹ em, người cậu như anh đây sẽ giải quyết. Việc còn lại là mau chóng tiến triển với Trình Duệ!”

Lâm An Mỹ nhũn mảy: “Anh nghĩ, muốn tiến triển liền tiến triển sao? Lỡ như anh ta...”

Lương Đình cắt ngang lời cô: “Nếu cậu ta không có chút bằng lòng, em nghĩ cậu ta sẽ ở trong căn hộ 100 mét vuông của em!?”

“... ..” Lỡ như anh ta chỉ là đang trải nghiệm cuộc sống 'thường dân' thì sao. Cô không dám tin tưởng trên đời này còn có việc tốt như vậy. Người có tiền đa số sẽ chọn mỹ nữ 'chân dài', nếu là cô, bản thân cô cũng sẽ chọn mỹ nữ.

Trong khi Lương Đình hùng hục khí thế thì Lâm An Mỹ lại cảm thấy, sự việc ngày càng không 'thực tế' rồi.

Trong cuộc họp ngay sau đó, Lâm An Mỹ dùng tư thế cao ngạo nhất của mình quăng một tập tài liệu lên bàn. Âm thanh của tập tài liệu rơi lên bàn 'rầm' một tiếng, làm mọi người sồn hết cả gai ốc.

Nếu là trước đây, Lâm An Mỹ chỉ là một Tổng giám đốc có thực quyền dựa lưng Chủ tịch hội đồng quản trị Lương Đình thì hôm nay ai cũng đều nể cô ba phần. Trong tay cô hiện tại đang nắm giữ hơn hai mươi phần trăm số cổ phần của Tập đoàn Lương Đình. Mấy năm này, cô đầu tư rất thuận lợi nếu so sánh tài sản công khai của cô đã có thể vươn lên top 10 người giàu nhất thành phố H.

Hiện tại Hội đồng quản trị cũng không ai dám công khai chống đối Lâm Tổng, bởi vì chống đối cô là đối nghịch với Chủ tịch Lương. Coi như con đường kiếm tiền khó mà tiếp tục được.

Giọng nói trầm tĩnh mạnh mẽ của Lâm An Mỹ vang lên làm mọi người có chút lo sợ: “Thế này là thế nào? Tại sao hạn mục của Nhã Lan lại xảy ra sự cố!”

Ai nấy đều hít sâu một hơi, nghe nói Lâm Tổng rất coi trọng hạn mục xây dựng khu biệt thự bên bờ biển Nhã Lan này. Lâm Lâm Tổng nổi giận thì chắc chắn sự việc rất nghiêm trọng.

Lâm An Mỹ đập bàn, tạo nên một âm thanh lớn chói tai, giọng nói cũng đã cao lên mấy phần: “Ai phụ trách hạn mục này? Số tiền thâm hụt là thế nào, 'ăn chặn', 'bòn rút của công' hay 'hối lộ’.”

'Ăn chặn' tiền công thật sự là một tội lớn, ảnh hưởng đến hạn mục Nhã Lan lần này có thể hình tượng Tập đoàn bị xuống dốc. Bình thường vấn đề nếu là người có tiền phạm phải sai lầm này thì chỉ cần 'ém nhẹm' đi là chẳng có chuyện gì.

Cùng chung suy nghĩ đó, Phạm Thiên Thư mặt bình thản đứng lên nói: “Lâm Tổng, là tôi phụ trách hạn mục này. Nhưng mà Lâm Tổng, cô làm quá vấn đề lên như vậy lại càng khiến cho người khác biết rằng cô đang nhắm vào tôi!” Giọng cô ta lại vang lên trên cột, mỉa mai: “Ai chẳng biết Lâm Tổng và tôi có hiềm khích bao nhiêu năm nay. Tôi cũng chỉ là một trưởng phòng mà sao cô cứ nhắm vào tôi! Lâm Tổng, làm người phải biết thời, biết thế. Người sinh ra không phải con nhà có tiền như cô, tôi hiểu mà!”

Lâm An Mỹ cười lạnh: “Trưởng phòng Phạm, cô nói thật hay! Nếu nhà cô có tiền như vậy thì cô hãy bồi thường gấp đôi số tiền mất mát thì tôi sẽ buông tha chuyện này! Thế nào? Trưởng Phòng Phạm, cô thấy sao?”

Phạm Thiên Thư liếc mắt nhìn cô: “Lâm Tổng, tại sao tôi phải bồi thường chứ? Hạn mục vốn dĩ...”

Cô ta nói chưa hết câu Lâm An Mỹ đã cắt ngang: “Nếu vậy Trưởng phòng Phạm muốn được điều tra kỹ sự việc này sao?” Cô cười hết sức nhẹ, trên tay cầm tập tài liệu khác quơ quơ.

“Cô...” Phạm Thiên Thư định nói gì đó liền bị bác cô ta ngăn chặn.

“Lâm Tổng, nếu như chuyện này tính cho Trưởng phòng Phạm bồi thường gấp đôi liền bồi thường đi! Như vậy cũng giải quyết vấn đề được tốt hơn.” Bác của cô ta lên tiếng, lão hồ ly nhà họ Phạm đã nhìn ra được 'thiên la địa võng' mà Lâm An My đang bày sẵn.

Kẻ chết thay như Phạm Thiên Thư nhất định sẽ phải nhảy vào, ngay cả ông ta cũng khó bảo toàn được địa vị.

Lương Đình đầu dễ dãi cho lão hồ ly Phạm Hồng Phúc kia ra tay, anh ngay lật tức lên tiếng: “Vấn đề hạn mục Nhã Lan chắc chắn Trưởng phòng Phạm hoàn toàn chịu trách nhiệm nhưng mà bồi thường gấp đôi thì không cần!”

Phạm Thiên Thư như người chết đuối sắp bám được vào cọc gỗ, chờ mong nhìn Lương Đình. Thế nhưng cô ta hoàn toàn không ngờ: “Tôi đã cho Raymod điều tra!” Lương Đình cầm tập tài liệu báo cáo điều tra về việc Phạm Thiên Thư cấu kết cùng một số cán bộ cao cấp khác 'ăn chặn' tiền của hạn mục Nhã Lan.

Lương Đình cười lạnh nhìn cô ta: “Không chỉ là bồi thường mà còn phải ra hầu toà!”

Lần này Phạm Thiên Thư hoàn toàn sụp đổ.

TRUYỆN NGẮN NHỎ 4:

Một ngày nọ, Lâm An My lười 'định lý về kem đánh răng' ra nói: “Em như loại kem P/S rẻ tiền còn anh cứ như Theodent 300 Whitening Crystal Mint xa xỉ! Em chỉ sai mấy cây bàn chải đánh răng tầm thường, trong khi anh sử dụng loại thượng hạng!”

Trình Duệ đang làm báo cáo y học, nghe cô nói vậy liền phán một câu: “Không sao anh cảm thấy hương vị P/S trong miệng em cũng không tệ!”

“... ..” Xấu xa.

“Còn có, thật ra em thật sự không giống cô bé lọ lem!”

“Đương nhiên em tuyệt đối không có uý mỹ như vậy!”

Trình Duệ gật gật đầu: “Có lọ lem nào lại nóng tính và chê bai hoàng tử như em chứ?”

“Trình Duệ!!!” Lâm An My gầm lên. “Đêm nay anh cứ khỏi phòng em!”

“... ..” Đáng đời.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: CHƯƠNG 6: YÊU CẦU CÓ ĐỒ ĂN NGON

“Dù em không hoàn hảo, tôi vẫn yêu. Vì em là người tôi yêu!”- Trình Duệ

Thời tiết tháng năm, 'ôi bức' tạo cho không khí ở thành phố H càng ngày càng nóng bức. Thời tiết nóng như làm tan chảy 'mỡ' trên người, nhiệt độ trung bình ở thành phố H lên đến gần 40 độ C.

Làm tâm tình của con người thật sự khó chịu. Đặc biệt là tâm tình của Lâm An My, mối thù giữa cô và Phạm Thiên Thư đáng lẽ ra phải do cô 'kết thúc' nhưng ai ngờ 'bác' Lương Đình lại giành vai nổi bật cướp đi công lao của cô.

Đúng là 'tên hồ ly'. Hừ! Hừ!

Bỏ chuyện đó qua một bên.

Tính từ lúc Trình Duệ 'sống chung' dưới một mái nhà với Lâm An My đã được một tuần lễ, nhưng thời gian hai người bọn họ thấy mặt nhau chỉ là vào bữa cơm thôi!

Trình Duệ rất ít khi ở nhà, phần lớn thời gian của anh đều dành cho việc ở bệnh viện và viết luận văn y học. Còn Lâm An My phần lớn thời gian của cô dành cho việc ăn ngủ và 'chăm chút' cho sự nghiệp lười biếng của bản thân.

Lâm An My thật sự rất chăm chỉ, ba ngày đầu tuần cô xếp kín hết tất cả lịch trình rồi nghỉ ngơi vào những ngày còn lại trong tuần. Thế nên phần lớn thời

gian phân bố mất cân đối, Lâm An My chỉ cần nấu thức ăn để sẵn khi nào Trình Duệ xong việc, anh sẽ tự ăn.

'Sống chung' một tuần lễ cô vô tình nghe được từ cái miệng 'ba hoa' của Lương Đình là Trình Duệ là người thuộc cung Xử Nữ. Không chỉ cuồng sạch sẽ mà còn 'tự kỉ ám thị' hơn cả cô.

Đối với Trình Duệ, kem đánh răng T300WCM quả thật là đắt đỏ so với nhiều người nhưng mà thành phần của nó hết sức độc đáo bởi nó được chiết xuất từ hạt ca cao. Kem đánh răng Theoden 300 với thành phần độc đáo Rennou- sản xuất từ ca cao, có khả năng làm trắng răng, khoẻ lợi với tốc độ nhanh hơn kem đánh răng có flo thông thường. Đặc biệt chất Rennou có khả năng diệt khuẩn và làm sạch răng miệng mạnh nhưng không gây độc hại.

Với hương bạc hà tươi mát, tạo cho người sử dụng cảm giác sáng khoái. Tuýp kem được thiết kế với màu trắng thanh lịch đi cùng nắp đập màu vàng kim, gọi liền tưởng tới lớp vỏ bọc của những viên socola. Một người theo chủ nghĩa hoàn hảo như Trình Duệ đương nhiên sẽ chọn loại kem đánh răng này.

Lương Đình cũng sử dụng loại này, theo như anh ta nói thì Trình Duệ chọn loại kem đánh răng đắt tiền này còn đi kèm với bàn chải đánh răng Reinast. Nó được làm từ Titanium nguyên khối, còn cao cấp hơn các dụng cụ y tế thông thường. Không chỉ được chú trọng về tính năng bảo vệ răng chống vi khuẩn mà tính thẩm mỹ của sản phẩm này cũng cực kì cao.

Trọng điểm là quá đắt! Mà còn là sản phẩm cực kì cao cấp.

Lâm An My tặc lưỡi lắc đầu, quá xa xỉ. Nếu nhận thức kĩ hơn thì chúng ta sẽ thấy Trình Duệ luôn muốn mọi thứ của anh đều vô cùng hoàn mỹ, là luận văn hay đồ dùng cá nhân đều như vậy. Bản thân anh cũng luôn theo chủ nghĩa hoàn hảo, khi làm bất cứ việc gì anh cũng đều phải khiến cho mọi việc đều hoàn mỹ mới cảm thấy dễ chịu.

Cô cảm thấy một người mang chủ nghĩa hoàn hảo đến thế chắc chắn mong muốn người phụ nữ của anh nhất định cũng phải hoàn hảo từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới. Nhưng mà Lâm An My, cô trừ gương mặt nhỏ nhắn có chút 'vừa mắt' của bản thân thì chính là một người bình thường, hết sức là bình thường. Gia cảnh tầm thường, chiều cao không đạt chuẩn, ba vòng cũng không chuẩn.

Nhưng mà cuộc sống này, 'người đẹp vì lụa,, lúa tốt vì phân', nếu không có mấy bộ quần áo hàng hiệu nâng cao địa vị cho cô thì bản thân cô chẳng có gì đáng để chú ý. Mà bất cô phải 'tiến triển' với một vị 'nam thần' con ông cháu cha như Trình Duệ. Cô biết phải tiến triển thế nào!?

Câu hỏi đó như xoáy sâu vào đầu óc của Lâm An My mấy ngày gần đây. Mà bác sỹ Trình của chúng ta sau một ngày làm việc mệt nhọc vừa ngồi vào bàn cơm liền cảm thấy như có gió lạnh thổi qua, khiến cho mọi thứ đông cứng lại.

Trình Duệ hít khí lạnh, anh cảm thấy bản thân đang kèm chế cảm giác chán ghét đối với mấy món ăn trên bàn. Tay nghề của Lâm An My có thể nói là không tệ mà cũng không tốt, có thể coi là tạm ăn được. Nhưng mà cả tuần chỉ có thịt chiên, cá chiên, trứng chiên...

Trình Duệ buông đũa xuống tỏ ý không muốn ăn, trong khi Lâm An My vẫn đang gấp miếng thịt vào bát cơm của mình. Một cái bàn ăn nhỏ nhắn xinh xắn vừa đủ bốn người ngồi, hai người họ ngồi vừa vặn. Thấy anh buông đũa, cô ngược mắt lên nhìn anh, cô vẫn còn đang cắn đầu đũa suy tư nhìn anh.

Trình Duệ khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào thành ghế phía sau. Giọng nói lạnh nhạt vừa cất lên, dù lạnh lẽo như 'nước đá' nhưng nghe vào tai lại rất cuốn hút: “Cô đây là làm thức ăn cho chó!”

Lời vừa phun khỏi cái miệng xinh đẹp kia lại nói chuyện thô lỗ như vậy khiến cho tâm tình ngấm mỷ nam của cô phút chốc tan không còn một mảnh. Ánh mắt ngây thơ chớp chớp nhìn xem anh muốn làm gì lúc này đã bị thay bằng ánh mắt khinh thường không thèm ngó tới anh, cô tiếp tục xới cơm của mình xúc vào miệng. Kèm theo mĩa mai ngược lại 'con chó to xác kia': “À, thì ra anh đã ăn qua thức ăn cho chó rồi sao? Thật ngưỡng mộ!”

Trình Duệ nhìn cô chăm chăm, dưới ánh mắt 'nóng bỏng' như muốn 'phanh cây' cô ra của anh ta làm cô cảm thấy hơi sợ, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ vẻ trấn tĩnh mà ăn cơm. Thế nhưng cô lại không ngờ rằng cuộc nói chuyện của bọn họ lại chệch đường ray quá xa. Anh cất tiếng nói: “Tiểu hồ ly, cô thành công khiến tôi bị cô hấp dẫn sự chú ý!”

“PPhutttttt....!” Cơm từ miệng cô văng ra tứ tung, đập lên mặt bàn và đặc biệt còn đập cả lên vai của vị bác sỹ ưa sạch sẽ đối diện. Khoé miệng cô run rẩy, bình thường cô hết sức hoàn hảo bảo trì hình tượng thực nữ ngoan hiền, nhưng mà giờ phút này cô thật muốn tông Trình Duệ ra khỏi nhà. Có cần phải bức cô vào con đường bất hạnh thế này không, lần trước là sặc cơm lên lỗ mũi còn rơi vào cả bát canh, lần này là văng lên vai anh.

“... ..” Tiểu hồ ly!? Đang diễn phim Tiên Hiệp à?

Trình Duệ hít sâu một hơi, thật sự là khiến anh không thể nào chấp nhận được bộ dạng này mà.

Lâm An My lấy lại bình tĩnh lấy khăn giấy lau miệng, trong lòng thầm tự kỉ khuyên nhủ bản thân phải bình tĩnh. Tao nhả lau miệng xong, cô sò cảm ngấm nghĩ rồi nói: “Vị đại huyênh này, huynh mắc chứng ảo tưởng không hề nhẹ đó!”

Trình Duệ cười lạnh nhìn cô: “Cô diễn trò cũng tốt thật!”

Trong lòng Lâm An My đang kéo tới phong ba bão táp, gương mặt lạnh lạnh ánh mắt không sợ hãi đấu mắt với anh: “Haha, dù anh có đẹp trai đi chăng nữa. Miệng thú như anh, tôi chà thềm!”

Trình Duệ nhìn cô, quét mắt từ đầu đến chân của cô, còn bình phẩm một câu: “Chó con, khi nào cô phát dục đầy đủ đi rồi hãy tự tin nói câu vừa rồi!”

'Chó con!!!?? Má áaaaaaaa[.] Dám gọi cô là chó con a.

“Dáng người của nhóc có thể so sánh với Chihuahua!” Bác sỹ Trình không ngại làm cho toàn bộ tâm tư thiếu nữ của Lâm An Mỹ bay sạch.

“... ..” Anh có chắc là bác sỹ chữa bệnh cho người. Sao cứ như anh có một loại tình cảm rất đặc biệt với động vật nhất là chó ấy nhỉ?

“Loại chó nhỏ con hai mắt lồi ra chắc cô biết mà! Mắt lồi ra như mắt cá, y hệt như cô!”

Thật sự chưa bao giờ cô cảm thấy tức giận như hôm nay, sống trong giới thượng lưu mấy năm nay cô gặp không ít người, tiếp xúc với đủ loại đàn ông nhưng mà tại sao lại có thể 'lòi' ra một tên bác sỹ đại cực phẩm thế này. Nói chuyện hết sức đáng ghét. Bị nói là 'chó Chihuahua' Lâm An Mỹ quết mắt tổng thể anh ta trong ba giây rồi kết luận kinh người: “Loại như anh thì là chó Alaska à?”

Trình Duệ cười nhạt: “Nói vậy cô chỉ là loại Teacup Poodle!”

Lâm An Mỹ không còn khả năng giữ vững nét mặt thực nữ mà bản thân luôn giả vờ được nữa, cô muốn lật tức đá văng cái tên kiêu ngạo này ra khỏi nhà. Đây là nhà cô, là địa bàn của cô, không phải của cái tên bác sỹ chết bầm này. gương mặt cô lúc này thật sự có thể nói là đen đến vô cùng dọa người.

Hiện tại cô chỉ muốn quăng cái bát cơm trên tay vào mặt anh.

Trình Duệ vừa lòng nhìn nét mặt dửng dưng của Lâm An Mỹ, đột nhiên anh lại cảm thấy không tệ. Từ trước đến nay nếu anh nói có khó nghe đến mức nào đi nữa thì những cô gái xung quanh cũng vẫn cười tươi xem như không có chuyện gì, họ sợ làm anh tức giận nhưng mà lại khiến anh cảm thấy bản thân mình cứ như đang giao tiếp với 'dịch vụ chăm sóc khách hàng'. Đặc biệt là Lương Đình và ông nội của anh mắt nhìn cũng không tệ, nhìn trúng một người nóng tính như cô gái trước mắt, họ không sợ khả năng rũi ro cao hơn sao!?

Nói đi cũng phải nói lại, mặt dù tuổi thọ thấp nhưng mà Teacup Poodle quả thật rất đáng yêu! Anh lại càng cảm thấy tên 'chó con' rất thích hợp với cô.

Nhìn nụ cười chói mắt trên mặt của Trình Duệ, Lâm An Mỹ chìm vào trạng thái chết lâm sàng. Tổ tiên nhà họ Lâm trên trời linh thiêng, không cần phải mang trai đẹp đến dọa con được không? Trái tim con mong manh dễ vỡ lắm.

Cao ráo đẹp trai, sự nghiệp ổn định không có thói quen xấu, nhưng lại ăn nói quá mức quá đáng.

Trình Duệ: Tôi còn chưa nói gì nặng lời mà.

Lâm An Mỹ cảm thấy nếu để cho Trình Duệ sống ở nhà này một ngày thì tế bào não của cô sẽ không thể thả lỏng mà chết dần. Thẹn quá hoá giận cô đập bàn: “Cất hợp đồng, tôi không cho anh thuê nữa!”

Trình Duệ nhàn nhai tựa lưng vào ghế cười mỉm: “Theo hợp đồng tiền bồi thường là gấp đôi số tiền đặt cọc ba tháng! Cô chắc chứ?”

Trái tim của cô đang rỉ máu, mà nó mới kiếm được 150 triệu, chưa gì đã phải bồi thường gấp đôi. Tiền của cô, 150 không phải là con số lớn nhưng nó cũng không phải là con số nhỏ, là ba tháng lương chính thức của cô đó! Đau lòng quá đi mất!

Nhìn cô đang suy tính miên man, hơi hoang mang, chân mày nhăn lại rõ là rất khó chịu. Thì ra là xót tiền. Hahaha...

--- -----

Lương Đình co giật khoé miệng nhìn Lâm An Mỹ đột nhiên xuất hiện tại nhà anh ta. Mà lại còn là đến đây ăn chực. Lương Đình lăm bằm chửi thầm trong miệng, anh đang định dùng mì gói thay bữa tối, rốt cuộc Lâm An Mỹ đến. Thế nhưng Lương Đình hoàn toàn không biết xấu hổ nấu hai bát mì gói xem như xong bữa ăn tối + ăn khuya.

Nhìn tướng ăn của cô, Lương Đình không khỏi đỏ mặt hời lạnh.

Lâm An Mỹ bên ngoài thực nữ bao nhiêu, biết giữ hình tượng, ăn không phát ra bất kì tiếng động nào, 10/10 khách hàng hoặc người quen ăn cơm cùng cô đều đánh giá cô rất tốt. Nhưng mà ở nhà...

“... ..” Anh cảm thấy giống như có đàn quạ đen đang kêu quang quác trên đầu mình.

Nếu giờ có người xuất hiện hỏi cô là ai, anh ta chắc chắn sẽ trả lời là em gái sinh đôi của Lâm An Mỹ, anh ta giờ phút này thật sự cảm thấy có lỗi với ba mẹ của cô. Anh ta không muốn mai mối nữa đâu, mặt mặt chết đi được.

Nhìn xem anh ta tâm đắc vào cô bao nhiêu mà giờ cô lại dám chạy đến nhà anh ta dùng mỳ ăn liền cơ chứ!?

Lương Đình che trán, thật sự không biết phải ăn nói thế nào với ông nội của Trình Duệ. Tướng ngồi bá đạo như anh hùng Lương Sơn Bạc trong Thủy Hử, tướng ăn như muốn trút giận lên cộng mì sợi 'đáng thương' khiến người nhìn phải đỏ mặt hời lạnh.

Đôi khi Lâm An Mỹ dùng xong tô mỳ ăn liền thì tâm tình cũng khá lên một chút, cô rút khăn giấy xoa miệng. Rồi dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lương Đình vẫn đang từ tốn ăn mì, liếc nhìn cô hỏi: “Có trai đẹp trong nhà sao lại chạy đến đây?”

Lâm An My đang nhắm mắt, thì nhú mày nhăn mặt. Xoay mặt sang hướng khác vẫn nhắm mắt mà uể oải trả lời anh ta: “Ở nhà thêm một phút khả năng chết sớm vì 'lên tầng xông'. Thật là tức chết người!”

Lương Đình dùng đũa đưa mì lên miệng ăn ngấu nghiến, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nếu Lâm An My mà còn không chịu được tính khí của Đại bác sỹ Trình thì chắc là cậu ta sống cô độc đến già đi là vừa. Nhai nhai sơi mì, Lương Đình nhú mày cảm giác thật nhạt nhẽo, múc một muỗng nước mì lên húp. Lương Đình nhỏ ra.

Quá khó ăn! Gương mặt anh ta nhăn nhó nhí nhí.

Chợt anh ta nghĩ tới một việc có thể lấp đầy bụng, cười gian nhìn cô. Lương Đình nhỏ giọng thương lượng: “Này My, có muốn ăn ngon không?”

Lâm An My đang nhắm nghiền hai mắt liền mở ra ngay lập tức, nhanh chóng trả lời: “Đương nhiên!” Không quên chê trách: “Mì ăn liền thật sự khó ăn chết đi được!”

Lương Đình ngoắc tay bảo cô xích lại gần anh, ra vẻ thần bí nói: “Chúng ta đi ăn ngon!”

“Ăn ngon!” Lâm An My mờ mịt, cùng lắm thì đi nhà hàng cần gì phải ra về thần bí như vậy làm gì!?

Trình Duệ sau khi chọc Lâm An My tức điên mà 'bỏ nhà đi bụi', anh liền mang laptop ra phòng khách ngồi viết luận văn. Thế nhưng hôm nay anh hoàn toàn khó lòng tập trung được, chỉ viết được một nửa liền đưa mắt nhìn xung quanh.

Phòng khách màu vàng nhạt ấm áp, tường đơn giản chỉ trang trí vài thứ đơn giản trên tường treo một bức ảnh của cô nhưng chỉ chụp sườn mặt, Còn có câu danh ngôn được đóng khung lồng kính treo lên tường. Phòng khách nhìn khá trống trải chỉ có bộ sofa lớn và một cái TV Sony 100 inch treo tường. Chùm đèn thủy tinh lấp lánh làm phòng khách càng trở nên trang nhã.

Phòng khách thông với phòng bếp nhỏ gọn tiện dụng, căn hộ 100 mét vuông đối với một gái độc thân đúng là có chút rộng lớn, hai phòng ngủ đều có diện tích bằng nhau nằm đối diện nhau.

Cửa ra vào có một tủ đựng giày bằng gỗ tương đối thích hợp với cách bày trí trong phòng.

Trình Duệ cảm thấy xem một chút đồ đạc ở đây cũng không có gì là quá to tát. Anh đi đến tủ đựng giày. Tò mò khiến lòng anh thôi thúc đến tủ đựng giày xem xét.

Trình Duệ phì cười, trong tủ có chuẩn bị đầy đủ giày mỗi loại một đến hai đôi, Tất cả đều cùng một cỡ. Anh đưa bàn tay ra đo thử thật sự quá nhỏ so với bàn tay anh. Anh lắc đầu cười, cỡ bàn chân nhỏ như cô cháu gái nhỏ của anh thế này mà ông nội lại muốn anh qua lại. Giống như anh đang 'trâu già gặm cỏ non', tuy tuổi tác của cô gái kia cũng không 'non' chút nào.

Gương mặt anh bỗng chốc lạnh nhạt trở lại, cất giày, đóng tủ lại. Hai tay nhét vào túi quần bước nhanh về phía sofa.

Trong đầu anh đang suy nghĩ, ông nội anh vốn dĩ là một người hết sức truyền thống cho nên nếu Lâm An My dính với nhiều tin đồn như vậy chắc chắn sẽ không có khả năng được ông đồng ý qua lại với anh. Nhưng mà...

Trình Duệ buồn chán nằm dài trên sofa, chân dài khiến cho anh cảm thấy sofa này thật sự rất chật chội. Hai tay anh áp ra sau gáy, ngẩng đầu nhìn trần nhà. Khẽ thở dài trong lòng, tốt hơn hết anh nên 'tốc chiến tốc thắng', nhanh chóng giải quyết rõ vấn đề với Lâm An My. Chỉ gặp nhau vài lần và gần gũi vài ngày mà anh đã cảm thấy bản thân dường như rất có lòng tin với việc cô 'trong sạch' và hoàn toàn không giống với những tờ báo kia viết.

Nhưng mà anh càng nghĩ càng cảm thấy mâu thuẫn, tại sao anh lại tin. Trong khi hầu như mọi thứ đều cho rằng cô hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn của anh. Tại sao?

Trình Duệ đang miên mang suy nghĩ, điệu bộ trầm tư này dễ người khác nhìn thấy nhất định thu hút rất nhiều cô gái.

Cửa bỗng nhiên kêu 'rắc' một tiếng, Trình Duệ phản xạ nhanh lập tức khôi phục điệu bộ nghiêm chỉnh ngồi trên sofa.

Cửa vừa mở ra liền thấy được bộ mặt cười hề tiện của Lương Đình, Lâm An My nhú mày theo đuôi anh ta. Nhìn thấy điệu bộ của cô như vậy, Trình Duệ cảm thấy trong lòng hơn bực bội.

Lương Đình tươi cười như 'gió xuân ấm áp', cả người 'uốn éo' đến chỗ sofa: “Tôi nói này nhé bác sỹ Trình, con gái nhà người ta không ngại người ngoài dị nghị cho anh 'thuê phòng' mà sao anh lại nở đối xử với người ta như vậy! Thật là không biết 'thương hoa tiếc ngọc' chút nào!” Anh ta bày ra bộ dạng cao thượng nói: “Anh cứ dọa người ta chạy mất thì coi như anh có đon cả đời đi!”

Trình Duệ ghét bỏ nhìn bàn tay của Lương Đình đang vỗ vỗ vai anh, nói lời cay đắng: “Đừng tưởng tôi không biết là cậu giờ trò. Lương Đình, cậu thật 'bà tám', bản thân cậu cũng chẳng có bạn gái mà lo lắng gì cho tôi!”

Lương Đình hừ một tiếng tỏ vẻ giận dữ, liếc mắt nhìn sang Lâm An My. Lương Đình lắc đầu bộ dáng 'đứa nhỏ uất ức' thật đáng thương, còn đầu hình tượng Tổng giám đốc cao ngạo mà anh ta gây dựng bao nhiêu năm nay. Nhìn sang cái tên đầu sỏ gây ra chuyện này, liếc mắt khinh bỉ Trình Duệ.

Trình Duệ nhìn theo ánh mắt ra hiệu của anh ta.

Lâm An My nhu thuận đứng đó cuối đầu, tự ngắm chân mình. Thật ra khéo mắt đang quét đến cặp chân thon dài của đại bác sỹ, thầm than thờ sao lại có người chân dài thế chứ, lại trắng lại thon còn đẹp hơn cả chân con gái dù quần dài che đến mắt cá nhưng vẫn khó lòng che giấu được vẻ hoàn mỹ của đôi chân mỹ miều kia. Nhưng mà bện đau bao tử nhẹ của cô lại tái phát.

Trình Duệ nhìn thấy tay của cô đang ghi lên phần bụng trên rốn, có vẻ như bệnh đau bao tử (dạ dày) tái phát. Lương Đình trung ra vẻ mặt như muốn nói xem đi xem đi cậu khiến con gái nhà người ta bệnh cũ tái phát rồi kia.

Trình Duệ liếc mắt xem thường anh ta, sau đó nhìn Lâm An My mà nhún mày rồi lên tiếng: “Đau dạ dày!?”

Cô mờ mịt, ngẩng đầu thấy Trình Duệ nhìn cô, cô tự hỏi đang nói chuyện với cô sao!? Cô lấy ngón tay chỉ vào mình ý hỏi có phải anh nói chuyện với cô sao.

Trình Duệ đột nhiên cao giọng, trong giọng nói lạnh nhạt dường như có chút nóng lòng khó phát hiện: “Đau dạ dày có thể dẫn đến ung thư dạ dày. Cô không biết tự chăm sóc bản thân sao?”

Lâm An My cúi đầu, như đứa bé nhận sai. Đau phải tại cô đâu, rõ ràng lần anh gây chuyện trước. Nhưng vẫn uể oải nhỏ giọng nói: “Chỉ là chưa ăn no nên đau một chút! Bình thường không có.”

Lương Đình chớp mắt nhìn qua nhìn lại hai người này, anh ta cảm thấy không khí có cái gì đó quái quái khó giải thích thành lời.

Trình Duệ không quan tâm Lương Đình đang 'hóng hót', anh nhanh chóng sai bước đến phòng bếp, không quên bỏ lại một câu: “Ngồi xuống đợi một chút đi!”

Lâm An My khó hiểu nhìn về phía phòng bếp, sau đó nhìn về phía Lương Đình đang cười vô cùng vui vẻ. Thấy ánh mắt cô lia đến, anh ta nhún vai tỏ ý không biết!

Hai mươi phút sau, Trình Duệ cời tạp dề ra gọi hai người đang đợi ở phòng khách: “Có thể ăn rồi!”

Lương Đình nhanh chân phóng vào bếp, từ bên ngoài anh ta đã nghe mùi thức ăn thơm nức mũi, hôm nay đến đây quả thật không sai! Anh ta nỏ giọng nũng nịu trêu chọc Trình Duệ: “Duệ Duệ à, yêu cậu chết mất~ Tôi gả cho cậu được chứ?” Còn làm ra vẻ ông ẹo dựa vào vai Trình Duệ.

Trình Duệ ghét bỏ đẩy đầu của Lương Đình ra: “Cho dù hiện tại cậu sang Thái Lan chuyển giới tôi cũng không thèm cậu!”

Lương Đình cười ha ha, giả giọng nũng nịu đánh anh một cái: “Đáng ghét à!~”

Tuy Trình Duệ không nói lời nào với cô nhưng mà Lâm An My nhìn một bàn đầy đồ ăn thế này, tuy đơn giản nhưng lại thơm phức và đẹp mắt. Cô là một người sành ăn, đầu lưỡi cũng có chút kén chọn. Gắp một thức ăn đưa lên miệng thưởng thức.

Hai mắt Lâm An My sáng lên: Cô cũng muốn gả cho Trình Duệ!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 7: BƯỚC TIẾN ÂM MƯU

“Thiết nghĩ tất cả đều là thuyết âm mưu, kể cả tình cảm.”

Sau bữa cơm 'hài hoà', Lâm An My lại phải lao đầu vào kế hoạch làm việc mới, việc đột nhiên nghĩ 'muốn gả cho Trình Duệ' cũng bị quăng đi mất.

Lâm An My xem lịch liền hoảng hốt, sắp đến mừng năm tháng năm Tết Đoan Ngo (Tết Nửa năm). Cô liền lật đật sắp xếp lại lịch trình của bản thân, đẩy nhanh tiến độ làm việc suốt tuần.

Liên tục làm việc trên mười tiếng một ngày suốt hơn một tuần lễ, Lâm An My cảm thấy cơ thể nặng trĩu. Lắc lắc đầu xua đi cảm giác choáng váng, bản thân cô hiểu rõ cơ thể không thể nào chịu nổi giới hạn thế này.

Một tay đỡ trán gục đầu lên bàn làm việc, tay còn lại 'mò' lấy điện thoại trên bàn, bật lên gọi cho Raymond bảo cậu ta mang thuốc hạ sốt cho cô ngay. Khi Raymond lật đật chạy vào phòng làm việc của cô thì đã giật mình hoảng hốt khi Tổng giám đốc 'tham công tiếc việc' lại xảy ra chuyện thế này. Hình tượng thực nữ lạnh lùng trong công việc, bá đạo nhưng sinh động của Lâm An My nay chỉ còn lại một 'bà cô' xoã tóc gục đầu trên bàn, tóc dài bay 'phát phới' như đang đóng phim kinh dị.

Cậu ta nhanh chóng sai bảo Wendy lập tức mang thuốc và nước ấm đến cho cô.

Wendy là một cô gái có vẻ ngoài ngọt ngào, nhìn nhỏ nhắn nhưng chiều cao là 1m62, 'gu' ăn mặc của cô ấy luôn là váy ngắn, quần sọt hình tượng 'Lolita' đáng yêu, mái tóc ngắn nhuộm vàng, xoăn ở đuôi y như cô búp bê đáng yêu. Wendy chạy hót ha hót hải vào phòng làm việc của Lâm An My, nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của cô liền cảm thấy đau lòng không thôi.

Lâm An My mệt mỏi, cô chỉ cảm thấy đầu mình nặng nề không thể tập trung làm việc được. Lúc Raymond vào phòng nói gì đó cô cũng 'ừ' đại. Đầu cô như muốn nứt ra, ai nói gì cũng không vào tai cô.

Raymond và Wendy lập tức diu cô vào phòng nghỉ nhỏ để cô nghỉ ngơi, Wendy tận tình đút nước và thuốc cho cô, rồi để cô ngủ một giấc. Lâm An My cảm thấy đầu óc trở nên trống rỗng, thân thể nặng nề không muốn động đậy, hai mắt không mở nổi rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cô cảm thấy mình ngủ lâu lắm rồi, ngủ đến mức đói bụng mà tỉnh lại. Lâm An My ngạc nhiên khi bản thân tỉnh lại trên giường nhà cô, cô nhú mày nhìn tới nhìn lui cách bày trí trong phòng. Lần này cô tin mình thật sự đang nằm trong nhà của mình. Đầu vẫn còn hơi choáng, cơ thể bủn rủn vì đói.

Lâm An My mở cửa phòng, bước ra ngoài tìm chút gì đó lấp đầy bụng của bản thân. Cửa phòng vừa mở, mùi thơm của thức ăn đã 'xộc' vào mũi cô, cái mùi quyến rũ của thức ăn làm cô cảm động muốn khóc. Ngay khi đang đói bụng sắp xiu thì cuối cùng cũng có cứu tinh. Nhưng nghĩ lại trong nhà ngoại trừ cô chỉ có Trình Duệ, lỡ như anh không nấu đủ phần cho cô ăn thì 'quê' lắm. Đấu tranh tư tưởng 30 giây, Lâm An My bước vào phòng bếp cô 'đầu hàng' với đồ ăn, mặc kệ mặt mũi gì đó, ăn trước rồi tính.

Từ lúc Lâm An My mở cửa phòng thì Trình Duệ đã biết cô đến, nhưng anh vẫn giả vờ như không thấy. Tính cách của anh rất lạnh nhạt, ít khi để ý đến mọi chuyện xung quanh, người khác cho rằng anh vô tâm nhưng thật ra mọi chuyện diễn ra xung quanh anh để nắm trong lòng bàn tay. Theo như cách nói của cô là anh thích làm ra vẻ thế thôi.

Lâm An My thò đầu vào phòng bếp thám thính tình hình trước, bộ dạng ả nấp của cô cực kì ngu ngốc. Trình Duệ trong lòng cười nhạo cô thêm một lần.

Cô cảm thấy lúng túng, không lẽ anh ta mời cô một câu thì chết sao!? Nhưng cô mà mặt dày vào ăn thì quá mất mặt, Lâm An My thầm hứa nếu sau một phút mà Trình Duệ không gọi cô vào ăn cô liền gọi đồ ăn bên ngoài. Kiểu ngạo cái khi, nói một câu mời 'lơ' cũng không được sao.

Hai phút trôi qua, Trình Duệ cũng không lên tiếng, cô âm thầm thờ dài dự định về phòng 'gặm nhấm' đau thương, sẵn tiện gọi đồ ăn bên ngoài. Đang chuẩn bị rời đi thì Wendy đột nhiên hưng phấn chạy đến lôi kéo cô.

“Army, chị tỉnh rồi sao? Mau vào đây ăn đi này, toàn bộ đồ là của em làm cho chị hết đó. Thử xem có ngon không?” Wendy túm lấy vai cô lôi vào bếp, đặt cô xuống ghế, sau đó 'hung phần' gấp thức ăn cho cô.

Mặt Lâm An My 'thoáng' đỏ, cô đói bụng muốn chết, nếu không có Wendy, cô cũng không biết mặt mũi nào mà vào đây ăn. Trình Duệ lạnh nhạt dùng com, như không hề để ý đến sự ồn ào của Wendy và sự xuất hiện của cô, nhưng mà trên môi anh xuất hiện đường cong nhỏ khó lòng thấy.

Wendy gấp lia lịa thức ăn cho Lâm An My còn sần sọc hỏi có có hợp khẩu vị không, cô cảm thấy Wendy cứ như 'bạn gái' của cô vậy. Nhưng mà, cô chưa vui vẻ được bao lâu thì Wendy đã 'nói nhăng nói cuội': “Chị dâu tương lai, mau ăn món này! Món này ngon lắm nhé!”

“... ..Khụ.... Khụ.....Khụ.....!” Lâm An My ho sặc sụa, kèm theo tự trấn an bản thân rằng, cô nghe lầm thôi.

Lâm An My bị sặc, Wendy gấp gấp chạy ngược chạy xuôi rót nước cho cô: “Chị Army, nước đây.... nước đây. Uống vào đi!” Khi cô vừa bình tâm lại, thì Wendy lại làm cô 'váng' đầu: “Đều tại em không tốt, hại chị dâu bị sặc!” Nói rồi hai mắt rung rung đến đáng thương.

“... ..” Cô ngốc tại chỗ, 'chị dâu' đâu ra. Lâm An My lấy lại dáng vẻ thực nữ thường ngày: “Chị dâu!? Ai?”

Wendy chớp đôi mắt to tròn nhìn cô, sau đó chuyển mắt sang Trình Duệ đầy nghi vấn. Lâm An My theo đôi mắt của Wendy chuyển đến cùng 'mục tiêu', bác sỹ Trình.

Trình Duệ liếc cũng không thèm liếc vẫn ăn uống ưu nhã như thường, khí chất đó là loại khí chất của nam thần, trầm tĩnh, chững chạc, đáng tin và ôn hoà. Anh cảm nhận được hai cặp mắt đang nhìn anh đầy nghi vấn, anh hừ lạnh. Đôi mắt chống lại hai cặp mắt kia, anh cảm thán, đúng là giống như hai chị em, chỉ có điều mắt của mắt của Trình Ngọc Nhi (Wendy) to như mắt bò, còn mắt của Lâm An My thì có nét thu hút hơn.

“Ngọc Nhi là con gái của chú ruột tôi.” Ngấn gọn đầy xúc tích.

“... ..” Nhưng mà Lâm An My vẫn cảm thấy có gì đó sai sai ở đây!

Trình Ngọc Nhi tươi cười nhìn cô: “Em là Trình Ngọc Nhi, là em gái của anh Duệ.”

“À.” Giờ phút này cô không biết nên dùng từ gì để hình dung tình huống 'máu chó' như vậy.

Nhưng trái với thái độ lúng túng trong lòng ngoài mặt lạnh nhạt của cô, Trình Ngọc Nhi vẫn tươi cười vui vẻ: “Em nghe nói chị sắp trở thành chị dâu của em!”

“.....” Lâm An My cảm thấy muốn phun toàn bộ mớ thứ trong bụng ra ngoài, sao câu chuyện lại đi đến loại tình huống này chứ. Cô là bệnh nhân đấy nhé, đừng để cô gặp phải loạt tình huống 'quái thai' như vậy chứ.

“Cô ấy chỉ là đối tượng được 'cân nhắc' thôi, hiểu chứ?” Trình Duệ lạnh lùng nói rồi rời đi.

Trình Ngọc Nhi bĩu môi, làm mặt quỷ với bóng lưng của Trình Duệ. Sau đó vỗ vỗ vai cô nói: “Chị an tâm đi, chị là đối tượng duy nhất em đồng ý! Em ủng hộ chị trở thành chị dâu của em”

Lâm An Mỹ co giật khoé môi, dù cô cũng bị cô nhóc này làm cho cảm động nhưng mà sự thật là sự thật, tuy có chút cay đắng: “Chị thật sự chỉ là 'đối tượng được cân nhắc' thôi! Chị và anh ta, không có gì hết!”

Trình Ngọc Nhi không hề ngạc nhiên cũng không hề buồn phiền: “Ai dào, chị thành chị dâu của em sớm thôi!” Cô gái nhỏ còn nháy mắt với cô: “Anh chỉ đang mắc cỡ khi thấy chị mặc 'áo ngủ sexy' thôi!”

“... ..” Đến giờ cô mới phát hiện một vấn đề hết sức trầm trọng, áo ngủ trên người cô mỏng tanh mà còn là loại trong suốt, chỉ miễn cưỡng che đi những vị trí nhạy cảm. Trong suốt hai mươi sáu năm qua, lần đầu tiên cô cảm thấy bản thân lại 'lộ liễu' trước mặt người khác như vậy.

Mối quan hệ giữa Lâm An Mỹ và Trình Duệ duy trì trong im lặng, không ai nói gì nhiều ngoại trừ vài việc lật vật cần giao tiếp. Cô không nói, anh không nói, họ duy trì tình trạng 'chủ nhà- người thuê nhà' cho đến khi tết Đoan Ngọ đến gần.

Trình Duệ và Lâm An Mỹ ngồi trên sofa ở vị trí đối mặt với nhau 'nói chuyện' tương lai.

Cuộc nói chuyện hết sức nhàm chán, mà còn giống như là một cuộc hợp tác hơn là xác lập quan hệ tình cảm.

Trình Duệ kiêu ngạo dựa lưng vào sofa, giọng nói trầm trầm ám áp dễ nghe khiến cho dù vấn đề hết sức nhàm chán chỉ cần anh nói ra đều khiến người khác phải chú ý lắng nghe: “Chúng ta tìm hiểu nhau đi!”

“Hả?” Lâm An Mỹ cảm thấy chắc là cô chưa 'ngoáy' tai hay sao mà lại nghe lầm thế này, hay là do cô hiểu sai ý nghĩa của lời anh nói.

“Ý tôi nói là, tôi và cô, tìm hiểu nhau đi! Tôi và cô đều không tìm thấy được đối tượng phù hợp, nhưng mà hiện tại gia đình hai bên đều gây sức ép! Vì vậy 'yêu nhau đi!’” Trình Duệ phân tích hợp tình hợp lý, làm suyt chút nữa Lâm An Mỹ cũng quên mất lập trường của bản thân mà gật đầu luôn rồi.

“Ba mẹ tôi đâu có ép!...” Lâm An Mỹ đem lí sự 'cùn' ra.

“Cô nghĩ bản thân mình trẻ lắm sao? Cô định tiếp tục kéo dài tình trạng 'độc thân' tới lúc bốn mươi tuổi. Sau đó làm bà cô già!”

“... ..” Một phát xuyên tim 'Bà cô già' đó.

“Trong đó cô liệu có tìm được người xuất sắc như tôi!”

“... ..” Một phát nữa làm tim cô rỉ máu a. Trai đẹp a.

“Cô làm kinh doanh chắc cũng hiểu nơi nào có nhiều lợi ích nhất! Dùng 'não' của cô phân tích xem thứ gì có lợi ích nhiều nhất!”

Lâm An Mỹ nhăn mày. Cô thuộc nằm lòng câu nói của George Soros: “Trong kinh doanh, đúng hay sai không quan trọng, cái quan trọng là nếu đúng bạn sẽ có được bao nhiêu tiền và nếu sai sẽ mất bao nhiêu tiền.” Nếu như nói việc 'xác lập quan hệ' lần này cũng như một vụ kinh doanh, nếu đúng cô sẽ có được người đàn ông vừa đẹp trai vừa xuất sắc nhất, nhưng nếu sai, khả năng lớn là sẽ gặp khá nhiều rắc rối.

Trình Duệ nhìn cô đang cố gắng đấu tranh tư tưởng, liền thêm một chút lò dục: “Xét theo tiêu chuẩn thì tôi cũng có thể xem là người đàn ông xuất sắc, có tiền có nhan sắc, có tài năng, có đầu óc. Về công việc tuy có chút bận rộn nhưng vẫn có khả năng đảm đương, về khả năng ở nhà thì vấn đề sinh hoạt thường ngày coi như tôi làm cũng không tệ! Gen của tôi tuyệt đối là gen tốt.”

Lâm An Mỹ nhìn anh, đột nhiên cô cảm thấy rất buồn cười, cứ như anh là loại hàng 'ế' cần bán gấp vậy. Nhưng mà chỉ cần anh hô lên một tiếng, trăm loại mỹ nữ đua nhau xếp hàng cho anh chọn lựa. Cô xem xét vốn từ của mình rồi nói: “Tôi không hiểu, tại sao anh lại lựa chọn qua lại với tôi mà không ra ngoài tìm mỹ nữ!”

Trình Duệ không phải người có khả năng nói mấy lời tình cảm mùi mẫn để tán gái gì đó, phong cách của anh là ngắn gọn xúc tích, gọn gàng nhanh chóng: “Dù gì cũng cưới, nhưng tôi là loại người ưa sạch sẽ. Mỹ nữ rất nhiều nhưng cũng giống như hàng chưa qua kiểm duyệt mẫu mã có tốt cũng vô ích. Cô tuy mẫu mã không tốt nhưng chủ yếu là cô hoàn toàn 'sạch sẽ’.”

“... ..” Câu nói thật 'trần trụi' quá đi mất. “Sao anh có thể chắc chắn như vậy!”

Trình Duệ nhìn rất đẹp trai cũng rất thân thiện nhưng mà cũng không phải dạng tốt lành gì: “Đến lúc đó nhà họ Trình sẽ tính sổ lên đầu Lương Đình.”

“... ..” Không ngờ cô lại phải suy nghĩ về vấn đề này trong khi người trước mắt lại đẹp trai thế này. Cô bằng lòng độc thân bao nhiêu năm nam cũng chỉ để chờ người 'trong mộng' xuất hiện. Nhưng từ lúc mười bảy tuổi cô đã từng hứa với lòng, coi như đến khi cô hai mươi sáu tuổi không có tìm được người yêu liền kết hôn năm hai mươi bảy với người đàn ông nào đó là được rồi.

Theo như dự tính thì Trình Duệ xuất sắc hơn nhiều so với dự tính, nhưng mà có phải vụ kinh doanh này hơi nguy hiểm không!? Còn nữa, lời của

Lương Đình liệu có thể tin được sao!?

Trình Duệ thấy cô đang dằn vặt suy nghĩ cũng có ý định cho cô chút thời gian suy nghĩ nhưng nghĩ lại, đợi vài ngày nữa thì quá lâu, thôi thì cho cô nửa tiếng suy nghĩ: “Cô có 30 phút để suy nghĩ về vấn đề này.”

Lâm An My gật đầu, bắt đầu miên man suy nghĩ. Cô đang tính toán về sự khác biệt giữa thân phận của cô và của anh. Cô cũng chỉ là người hoàn toàn bình thường không gì đặc biệt hơn người, dáng người nhỏ nhắn, mắt lại không tốt, tính chiếm hữu cao, tham vọng, mê tiền.

“Tôi cảm thấy không thích hợp.” Lâm An My vẫn còn cảm thấy mờ mịt.

Trình Duệ nắm trong tay quyền chủ đạo, cuộc nói chuyện của anh và cô hoàn toàn do anh dẫn dắt, anh hoàn toàn nắm chắc lợi thế của bản thân: “Hiện tại đương nhiên cô cảm thấy chúng ta vừa mới gặp nhau cũng không hiểu nhiều về nhau. Thật ra, tôi cũng đã nghĩ qua vấn đề này. Chúng ta là người trưởng thành cũng không thể cứ học 'bọn trẻ' yêu đương.” Giọng nói của anh như đang diễn thuyết, nhưng lại cực kì dễ nghe và thu hút: “Tôi và cô cũng chưa từng có kinh nghiệm 'yêu đương' nhưng mà tôi nghĩ cô cũng không tìm được ứng cử viên nào tốt hơn tôi!”

Lâm An My nhú mày: “Thật sự mà nói, tôi cảm thấy rõ ràng thân phận của tôi hoàn toàn không thích hợp với nhà họ Trình.”

Trình Duệ liếc cô một cái: “Nếu tôi muốn, ai dám cản tôi!” Thật ra anh định nói là nếu giờ cô không đồng ý thì chờ lên bàn mổ đi!

Lâm An My buồn bực: “Anh chắc chắn chứ?”

Trình Duệ nhìn cô, nheo mắt khinh thường: “Nếu tôi có lỗi với cô, người đầu tiên 'chém' chết tôi chính là ông nội!”

“... ..” Sống trong một gia đình quái dị thì con người cũng sẽ như vậy sao!?

Sau ngày hôm đó thì bọn họ phải lật tức bỏ sung hiểu biết về đối phương, tận lực tìm hiểu lẫn nhau.

Nhiều năm sau, Lâm An My cảm thán câu nói của người xưa: “Tình chi đẹp khi còn dang dở, đời mới vui khi đã vẹn câu thề.” Lúc không với tới, nam thân Trình Duệ là đại thần cao ngạo, lấy nhau về mới phát hiện cũng chỉ là 'con chó' to xác thôi. Cái gọi là khí chất nam thần gì đó đều là 'mây trời', tất cả đều là cái mẩu mã bên ngoài.

Cái đầu tiên phải sửa giữa bọn họ là cách xưng hô, Lâm An My duy trì trầm mặc. Cảm thấy quần bách, thế là cô đi tìm vị cao nhân là Lương Đình. Lương Đình xoa cằm rồi nói: “Mặt dày gọi anh yêu luôn cho xong!”

“... ..” Cô nên lấy đập đầu vào gối, tại sao cô lại điên đến mức hỏi người như Lương Đình về mấy vấn đề này chứ?

Cuối cùng, cô nói thẳng với Trình Duệ, anh nói: “Tôi hai mươi tám tuổi, còn lại em xưng hô thế nào tôi xưng hô như vậy!”

Cô sợ ngượng miệng nhưng vừa sửa cách xưng hô thì cứ như đã quá quen thuộc rồi. Thật ra cô cũng đã là cô gái hai mươi sáu tuổi, trưởng thành. Đương nhiên loại chuyện 'yêu đương' tuy chưa thử qua nhưng cũng có chút chút mong muốn.

Vấn đề về cách xưng hô được giải quyết, vấn đề thứ hai là quá khứ:

Lâm An My tràn đầy hồi lồi cúi đầu nói: “Dù sao thì hối hận lớn nhất của em là gặp phải Quý Thừa Dư.”

Trình Duệ: “Đã lên giường!”

“... ..” Suy nghĩ bình thường chút đi được không anh bạn.

Một hôm Trình Duệ thuận miệng hỏi: “Mối tình đầu là năm bao nhiêu tuổi?”

Lâm An My lại thao thao bất tuyệt kể lại, tình sử rúng động của bản thân. Chỉ là thích một thằng nhóc năm mười tuổi, sau đó luôn đem chuyện này làm bia đỡ đạn dẫn đến chửi yêu đương gì! Và lại ba mẹ cô hoàn toàn không cho phép yêu đương, đợi đến lúc họ không phản đối thì cô cũng không có hứng thú.

Năm mười bảy tuổi cô đã biết chắc bản thân và cậu nhóc năm nào chắc chắn không có duyên phận gặp lại, chỉ lại sẵn tiện cô dùng tình cảm của bản thân gán lên cậu ta để chuyên tâm 'độc thân'. Cô nhận thức rất rõ bản thân nếu vướng vào yêu đương tuổi học trò thì khả năng thành đôi là quá thấp, ba bữa nữa tháng sẽ chia tay giống như hàng ngày người khác.

Trình Duệ nghe câu chuyện của cô xong thì chỉ nói: “Đúng là thông minh, biết lợi dụng triệt để!”

Lâm An My cười: “Haha!”

Trình Duệ lại nói: “Dù sao đó cũng chỉ là ngộ nhận của tuổi trẻ thôi! Không sao!”

Cả hai người bọn họ cũng có chút tiến triển nhưng cũng không giống những cặp tình nhân bình thường, bọn họ chỉ mới gặp nhau chưa được một tháng. Thế nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ đang trong tình trạng tìm hiểu nhau thế thôi.

Còn về lí do tại sao Trình Duệ đột nhiên muốn tìm hiểu với Lâm An My là do.....

Bí mật vẫn chưa thể bật mí được.

Trình Duệ là người rất kĩ tính, và lại đã xác nhận Lâm An My trở thành đối tượng qua lại của anh nên tin tức về cô hầu như đều bị phong toả. Toàn bộ nam minh tinh do Tập đoàn Lương Đình lăng xê đành phải nuốt tiếc đau lòng.

Phạm Thiên Thư bị tổ cáo dính dấp đến 'hồi lộ' kế hoạch xây dựng biệt thự, công ti bình yên hẳn đi. Lâm An My cũng cảm thấy tâm trạng tốt lên, mọi người làm việc cũng đều cảm thấy tốt đẹp đi rất nhiều.

Thế nhưng cô lại quên mất sự xuất hiện của một người, thay đổi cục diện tất cả là Quý Thừa Dư.

Quý Thừa Dư tung tin với giới truyền thông là anh ta và cô sẽ đính hôn. Lâm An My điên tiết gọi điện cho anh ta, thế nhưng anh ta lại hện cô ra bàn bạc phi vụ làm ăn lần trước.

Mặc dù biết mọi chuyện sẽ gặp chút rắc rối, thế nên cô mang Trình Duệ theo, dù sao hiện tại anh là đối tượng của cô. Muốn giả quyết 'bạn trai cũ' còn bị Gay thì giao cho Trình Duệ là được.

NGOẠI TRUYỆN NHỎ 6:

Một ngày nọ, Lâm An My tìm được ảnh của cô trong ví của Trình Duệ. Đáng ngạc nhiên hơn đây là bức ảnh mà Lương Đình chụp cho cô, cô xách 'tan vật' đi hỏi tội Trình Duệ: “Anh thâm thương trộm nhớ em bao lâu rồi!”

Trình Duệ liếc mắt nhìn thấy tấm ảnh trên ví thờ phào nhẹ nhõm: “Cái đó là Lương Đình nhét cho anh!”

Lương Đình khinh bỉ, mỉa mai: “Rõ ràng là cướp sạch 'bộ sưu tập' ảnh của người ta mà còn dám đổ lỗi cho tôi! Cậu giỏi thì trả hết số ảnh nghệ thuật đó lại cho tôi!”

“Năm mơ!” Trình Duệ lãnh lùng liếc.

Lương Đình bủi môi tổ cáo với Lâm An My: “Anh sẽ không nói là cậu vừa nhìn thấy tấm ảnh 'gợi cảm' của em liền đi dụ dỗ em đâu!”

“TRÌNH DUỆ!!!!!!” Cô gầm lên, tấm ảnh đó mặc dù không có lộ da thịt nhưng mà biểu cảm lại cực kì thần bí.

“... ..”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 8: ANH NGHIÊM TÚC

“Anh nghiêm túc muốn 'yêu đương' với em!”

Lâm An My cứ nghĩ mang theo Trình Duệ có thể trấn áp được mưu đồ của Quý Thừa Dư, để anh ta hoàn toàn 'chết tâm' với ý định lôi kéo cô vào âm mưu 'giành giật gia sản' nhà anh ta. Nhưng mà, có trời mới biết là rốt cuộc cuối cùng Trình Duệ lại bận việc ở bệnh viện đột xuất, thế nên chỉ có mình cô ra trận.

Điểm hẹn là Nhà hàng Á My thuộc sở hữu của cô, dù sao trên địa bàn của mình sẽ chiếm thế thượng phong hơn.

Vốn dĩ cô và Quý Thừa Dư cũng không phải thâm thù đại hận gì, nếu như trước đây bình tĩnh ngồi lại nói chuyện cùng nhau có lẽ cũng có thể trở thành đối tác lý tưởng. Nhưng mà, tuổi trẻ là vậy một chút sai lầm có thể khiến cho người ta hối hận cả đời nhưng vẫn không muốn sửa. Cho dù đã qua có thời điểm đại đột của tuổi trẻ nhưng Lâm An My vẫn khó lòng ngồi cùng một bàn đàm phán với Quý Thừa Dư.

Lâm An My trang điểm nhẹ, váy hoa liền thân màu tối, tóc dài búi lên cao lộ ra cằm cổ trắng nõn. Kính mắt gọng đen thêm phần tri thức. Lương Đình chỉ cần lơ là trong chuyện 'săn sóc' hình tượng của cô thì cô liền biến hình thành bà cô lớn tuổi 'ế chồng ế chè'.

Nói gì đi nữa thì giữa cô và Trình Duệ cũng chỉ là đôi bên xem mắt với nhau, anh nghĩ gì thì cô không biết nhưng bản thân thì cảm thấy không lâu nữa cô cũng phải về nhà 'lấy chồng'.

Làm con gái thật sự bất công, học xong đại học lại ra ngoài làm việc vài năm đã thành bà cô già rồi.

Nhưng mà bản thân Lâm An Mỹ cũng cảm thấy, hai mươi sáu năm qua 'chuyện tình cảm' của cô luôn nằm trong 'danh mục chết yểu'. Cái thuở mơ mộng về tuổi thanh xuân muốn được yêu đương cuồng nhiệt, cô cũng có người trong mộng. Kiểu người mà cô thích chính là loại thanh tú học giỏi, chính vì loại mơ mộng này mà cô đã chôn thân '7 năm' cho mối tình thâm mến đầu tiên, nhưng đó chỉ đơn thuần 'thích'.

Thời điểm 16 tuổi, là khoảng mười năm trước, cô bắt đầu hiểu chính xác về vấn đề tình cảm. Cô ít đi mơ mộng viễn vông về tình cảm học đường bởi vì nó rất mong manh, ít có người thật sự đi cùng nhau đến cuối cùng. Cùng là thời điểm cô, bình thân đón nhận cảm giác bản thân phải vùng lên những cảm xúc tiêu cực.

Nhóm bạn thân của cô lúc đó có một người đã có bạn trai, điều mà cô học được từ người bạn đó là câu nói sâu sắc nói lên tình cảm của người bạn đó với bạn trai là: "Từ quen nhau, tìm tòi mới bắt đầu sống!" Một đoạn thời gian trước đây, cô và người bạn đó đề có những giây phút thâm mến một người khác. Nhưng là thứ mà bản thân không thể nào có được thì sẽ mãi mãi không phải của ta.

Mỗi người có một lựa chọn riêng cho bản thân, người bạn đó chọn sẵn sàng đón nhận lấy tình cảm của bạn trai hiện tại, vượt qua được những ngốc nghếch trước đây, còn Lâm An Mỹ thì lại yên lặng giữ cảm xúc đó lại, không phải vì 'yếu' sâu sắc mà chỉ vì cô vẫn chưa sẵn sàng để tiếp nhận thêm tình cảm khác và cũng chưa gặp được người vừa lòng cô.

Khi lên cấp ba, con gái đối với chuyện yêu đương có rất nhiều suy nghĩ khác nhau. Chỉ cần nói đến mấy việc này thì có rất nhiều thứ để nói đến thường gọi chung là 'hôn nhân và gia đình'. Sau khi học hết lớp 12, một số sẽ tiếp tục học đại học một số khác về nhà thừa hưởng tài sản gia đình, rồi lấy chồng sinh con.

Thế nhưng lúc vào đại học, ba mẹ Lâm An Mỹ cũng có ý bằng lòng cho cô yêu đương, còn nhờ Lương Đình 'mai mối' cho cô. Lúc Lương Đình hỏi cô cảm thấy Quý Thừa Dư thế nào thì cô bình phẩm: "Có đầu óc, có nhan sắc, con người cũng tốt." Thế nhưng Lương Đình liền từ câu nói của cô, sắp đặt cho bọn họ quen nhau.

Cô cũng thuận theo tự nhiên cùng Quý Thừa Dư, lạnh lạnh nhạt nhạt trôi qua một năm. Tại sao lại lạnh nhạt hả? Chỉ vì lúc đó cô là sinh viên năm nhất, cố gắng chăm chỉ hết mức có thể học tập, sau đó theo làm trợ lý của Lương Đình, kiếm chút tiền lương. Quý Thừa Dư và cô cũng bình bình nói chuyện, lâu lâu nói vài ba câu, hên hò.

Chú thích: lần nào cũng dắt theo Lương Đình. Lần nào cũng là cuộc hẹn ba người, Lương Đình và Quý Thừa Dư nói chuyện, Lâm An Mỹ muốn chạy loanh quanh gì thì tùy, hoặc là cô ngồi im lặng đọc tiểu thuyết.

Sau đó, ba mẹ của Quý Thừa Dư liền tìm gặp cô, nói bóng gió rằng cô trèo cao. Một mối, việc học nặng nề vai, lại gặp chuyện uất ức như vậy, định đi tìm Quý Thừa Dư chấm dứt. Rốt cuộc thật sự chấm dứt, mà người nói ra là Quý Thừa Dư. Mà lý do...

"Thật xin lỗi,... Thật ra anh đã yêu người khác từ lâu rồi!"

"Là... Lương Đình?"

Anh ta nặng nề gật đầu, nhưng mà điều đó lại là tin 'sét đánh ngang chân mày' của Lâm An Mỹ. Tại sao cô lại suy nghĩ ngay đến Lương Đình mà không phải cô gái nào khác sao? Là vì Quý Thừa Dư rất ít tiếp xúc với phái nữ, mà mỗi lần hai người Quý- Lương này gặp mặt liền thân mật cực kì. Ngay cả cô cũng có cảm giác như là gian tình tuôn ra bốn phía.

Vừa uất ức chuyện của ba mẹ Quý, lại gặp chuyện của Quý Thừa Dư. Cảm xúc của Lâm An Mỹ vỡ oà ngay phút chốc, về nhà trùm chăn khóc lóc cho số phận của mình. Chỉ là cảm xúc thoáng qua, bình thường thì không sau nhưng ngày đó lại là thời điểm "đến kỳ đèn đỏ" của con gái, nên cảm xúc càng dâng trào. Tức phát khóc của cô liền biến thành 'thất tình đau khổ' trong mắt Lương Đình.

Từ trước đến nay cô luôn tỉnh táo trong vấn đề tình cảm. Lâm An Mỹ biết rõ bản thân luôn ép bản thân lý trí trong vấn đề tình cảm, cẩn trọng từng li từng tí, nhưng mà cũng biết rõ yếu điểm là bản thân cứ khép lòng rất khó để có thể mở lòng ra. Muốn mở lòng phải thật sự là người xứng đáng để cô yêu thương.

Nhưng mà, cũng chính vì lý do này mà cô luôn hiểu rõ bản chất của mình. Nếu nhà họ Trình không muốn tiếp nhận người có xuất thân bình thường như cô thì liền nhanh chóng chấm dứt mọi quan hệ ngay từ sớm. Người xuất sắc như Trình Duệ nếu chỉ xem cô như một người tạm thời, cạnh người như anh thì cô làm sao có khả năng kháng cự được sức quyến rũ của anh.

Có thể nói cô quá mức yếu đuối, sợ bị tổn thương trong tình cảm. Nhưng mà, cô không muốn ngốc nghếch đâm đầu vào đau thương như mấy nhân vật nữ chính trong ngôn tình. Cô hiểu rõ, ngôn tình có xảy ra trong cuộc sống nhưng dường như rất hiếm thấy.

Lúc cô còn đi học, trên TV thường chiếu mấy cảnh phim lãng mạn của tuổi học trò. Cô lại là một người viết chút truyện ngôn tình giết thời gian nên càng hiểu rõ.

- Khi đột nhiên hồng xe giữa đường sẽ có một cậu bạn đẹp trai xuất hiện giúp đỡ?

NÓ - NÔ - NỒ!!!

Người giúp đỡ được chỉ có ông bác tốt bụng gần đó thôi!

- Nam thần đẹp trai học giỏi sao?

Không hề! Kinh nghiệm hơn mười hai năm làm học sinh cô rất rõ ràng. Học giỏi thì có, nhưng không đẹp trai mà lại còn thay đổi bạn gái liên tục, cực kì lãng nhãng. Trai đẹp hả? Cũng có vài người cao ráo, trắng trẻo biết 'ăn dọn' cho ra dáng trai đẹp, học tập tạm tạm không có gì xuất sắc, có thì cũng bị gái đẹp trong trường 'hốt sạch tron'.

-Thần giáo đẹp trai hả?

Có đấy. Giáo viên mới về trường liền làm kinh động học sinh, góc nghiêng đẹp lung linh. Mũi cao, da trắng, áo sơ mi mới toanh... thế nhưng chiều cao có chút hạn chế, góc nghiêng thì sống mũi cao vút, nhìn chính diện... sao nó lại to đến thế? Thật sự là khó lòng mà bình phẩm.

-Cuộc tám chuyện của các cô gái?

Bạn nghĩ họ sẽ nói về vấn đề gì nhiều nhất, đương nhiên sẽ là quần áo, giày dép, mỹ phẩm, đồ ăn ngon, yêu đương.

Bạn nghĩ các cô gái mới lớn sẽ có cái nhìn thơ mộng về tình yêu và hôn nhân trong tương lai. Xin thưa rằng, các cô ấy còn thực tế chán. Bạn biết cô ấy nói gì về tình yêu và hôn nhân của giới trẻ hiện nay sao?

[Đây là sự thật từ cuộc nói chuyện giữa các cô gái với nhau của tác giả: Không phải lời bịa đặt của tác giả, đây là lời trích dẫn từ cuộc nói chuyện đó.]

Một câu nói ấn tượng nhất là: "Xã hội hiện đại này 100 đứa con gái, chỉ có khoảng '3 đến 4' người 'còn nguyên'. Sự thật là thà 'khui' rồi lấy tiền nuôi ba mẹ, còn hơn giữ lại cho người chồng cùng lắm chỉ cho khoảng hai chục triệu và vài cây vàng." Họ suy nghĩ rất thoáng, thoáng đến nỗi cô gái truyền thống cũng ngỡ ngàng, nhưng mà xã hội thực tế chính là như vậy.

Còn về người yêu: "Yêu xa, rất dễ khiến cho người ta bỏ rơi đi tình cảm cũ. Người đến sau mang cho họ cảm giác được yêu thương hơn thì họ sẽ yêu thôi!"

Có đôi khi cuộc sống thật sự tàn khốc hơn những gì mà chúng ta nghĩ, chúng ta luôn nhìn vào mặt tốt chối bỏ đi những mặt xấu. Có đôi khi những bậc làm cha làm mẹ luôn cho rằng con cái của họ còn quá nhỏ, tuy nhiên để phân tích một số chuyện những đứa con của họ còn biết rõ hơn.

Những cô gái mới lớn, họ nhìn nhận vấn đề tuy hạn hẹp. Và bạn biết không, đa số những cô gái thích triết lý tình yêu, đọc ngôn tình và tản văn thường khó có bạn trai. (Tôi là ví dụ thức tế nhất) Trong họ luôn luôn có thôi thúc khát vọng về một tình yêu cao đẹp nhưng họ lại rất khó có thể tìm cho mình một người như vậy.

Nhiều người vẫn tự cho rằng những người bỏ "tình yêu" để chạy theo "tiền bạc" là người phụ nữ phụ tình. Trong số đó có những người không có được hạnh phúc gia đình, nhưng có ai từng nghĩ qua: có người nào lại muốn tiếp tục

Cuộc sống hai mươi mấy năm qua của cô hoàn toàn không nhàm chán, dù không có sự xuất hiện của 'mấy thứ tình cảm nhăng nhit' nhưng vẫn cực kì hoàn mĩ trong mắt cô.

Triết lý ngôn tình gì đó cô không biết, cô chỉ biết không có "bánh mì" thì đừng nghĩ tới "tình yêu".

Nhiều năm sau, khi đã kết hôn với Trình Duệ. Cô đột nhiên hỏi anh: "Nếu như trước đây chúng ta gặp nhau sớm hơn, anh nghĩ chúng ta sẽ thế nào?"

Trình Duệ đang viết hồ sơ bệnh án: "Không biết!"

Lâm An My, hừ lạnh: "Nhàm chán!"

Anh ngược đầu lên nhìn cô đang gợn dỗi đành nói: "Nếu gặp sớm hơn anh cũng không chắc! Lúc đó anh còn đang bận học tập."

Lâm An My hừ hừ, quay đi: "Coi như anh biết điều."

"... .." Nếu nói anh chắc chắn sẽ không biết đến cô, không biết tới nay có bị 'đày ra' khỏi phòng không nữa!

"Giám đốc Quý, tôi nghĩ là cần một lời giải thích của anh về những chuyện gần đây!" Lâm An My thái độ nghiêm túc mười phần, giống như đây chỉ là một cuộc họp chứ không phải là đang họp tác.

Quý Thừa Dư đã dự đoán sẵn toàn bộ tình huống xảy ra, anh ta bình tĩnh nhắc ly rượu đỏ lên, tư thế đầy ưu nhã uống rượu, sau khi đặt ly rượu xuống, chậm rãi nói: "Chúng ta đính hôn đi!" Không để cho cô nói chen vào: "Dù sao thì em hiện tại vẫn chưa có bạn trai..."

Lâm An My lập tức ngắt lời anh ta: "Ai nói là tôi không có bạn trai!"

Quý Thừa Dư nhăn mày lại: "Em không cần phải tỏ vẻ như vậy!"

Đến lượt cô nhăn mày: "Anh cho là tôi đang nói xạo hả?"

"Anh nghĩ là dù cho em có bạn trai thì chúng ta vẫn có thể hợp tác, anh sẽ nói rõ với bạn trai của em!"

“Anh nghĩ, có người đàn ông nào lại muốn bạn gái của mình có dây dưa với người đàn ông khác không hả?” Lâm An My cảm thấy bức thay cho Trình Duệ: “Từ bạn trai chính thức lại bị xem như tình nhân bí mật! Anh nghĩ người đàn ông nào chấp nhận!”

Vương Minh Nhật vừa từ sân bay quốc tế trở về, áo sơ mi màu đen bức người, toàn thân từ trên xuống dưới diện một tông đen càng làm nổi bật nước da trắng xinh đẹp, kính đen sành điệu che đi đôi mắt hẹp dài đào hoa, tôn lên chiếc mũi cao tuyệt mỹ. Dáng vẻ phần khôi lên một chiếc Lincoln màu đen.

Hơn một ngày trời trên máy bay dường như không làm mất đi phong độ của vị công tử này. Anh ta tiêu soái mở cửa sau của xe

“Cậu chủ! Chúng ta đi đâu ạ?” Tài xế cung kính hỏi anh ta.

Vương Minh Nhật phong thái lẫm lẫm từ dựa lưng vào thành ghế, giọng nói mang theo chút bất cần: “Đến Á My! Lâu rồi tôi không đến đó!”

“Vâng, cậu chủ!”

Vương Minh Nhật là cháu đích tôn của chủ tịch tập đoàn M&N, là CEO mới được bổ nhiệm của M&N-VN tại thành phố H. Sở trường: tán gái, đánh golf, bia, đua xe.... bao gồm tất cả những môn thể thao có thể của gái. Sở thích của anh ta chỉ có một là “tán gái”, nhưng tiêu chuẩn cô gái mà anh ta “tán” luôn luôn phải đạt: Ba vòng 90-60-90, chiều cao từ 1,7m trở lên. Chiều cao của anh ta là 1,84m cộng thêm gương mặt điển trai lại là con nhà giàu nên tính tình không coi ai ra gì, là một công tử 'phong lưu' chính hiệu.

Vương Minh Nhật vừa được bổ nhiệm tại thành phố H từ đầu năm 2017. Anh ta 'vinh danh' cùng Lâm An My xuất hiện nhiều nhất trên tạp chí 'lá cải'. Trên mạng còn đang phân tích xem cô và anh ta ai là người có 'cuộc sống phong phú' hơn.

Thời điểm Lâm An My và Trình Duệ đang xác lập quan hệ hữu nghị tìm hiểu lẫn nhau, cũng là lúc Vương Minh Nhật đang ở nước ngoài họp.

Vương Minh Nhật nhắm mắt dưỡng thần, anh ta cảm thấy gần đây bản thân thật bận rộn. Gần đây, không có cô gái nào khiến anh ta cảm thấy 'hứng thú', mấy ngày bận rộn của anh ta lại kết thúc với một tiêu đề trên báo online mà anh ta vô tình đọc được: “Army- CEO của tập đoàn Lương Đình, đính hôn với giám đốc kinh doanh của Quý Điền.” Hình ảnh minh họa là tấm ảnh Lâm An My ăn mặc và trang điểm toàn tông màu tím, bên cạnh là ảnh của một người đàn ông khá chừng chạc. Kèm theo một dòng bình luận: “Tiểu thư phong lưu cuối cùng cũng bị thu phục.”

Sau đó anh ta lục tìm thử thông tin 'phong lưu' của Lâm An My, nhưng mà hầu như những bài viết đó cuối cùng cũng bị xoá. Vương Minh Nhật cười lạnh, đây gọi là 'tây trắng' thanh danh sao?

Xe Lincoln dừng trước cổng nhà hàng Á My, Vương Minh Nhật vác áo khoác trên vai. Dáng vẻ phong trần mở cửa xe, khiến cho ánh mắt của các cô gái đi ngang qua cũng ngược nhìn đắm đuối.

Vương Minh Nhật tiến vào sảnh lớn, một đàn nhân viên phục vụ lập tức đón chào. Nhân viên quản lý đã quen thuộc với anh ta nên lên tiếng: “Vương Tổng, ngài muốn đến phòng riêng không ạ?”

Anh ta liếm môi, nhìn xung quanh, đưa tay ra hiệu: “Tôi muốn ngồi bàn số 7!”

Quản lý, đỏ mặt hơi lạnh, vị đại gia khó hầu này lại cố tình làm khó bọn họ. Nhà hàng Á My có quy định, bàn số 7 tuyệt đối không tiếp khách, nhưng mà vị này đương nhiên đã biết nhưng lại cố tính gây sự: “Vương Tổng, bà chủ của chúng tôi đã quy định bàn số 7 không tiếp khách! Chúng tôi cũng không muốn bị bà chủ đuổi việc.”

Vương Minh Nhật nhướng mày: “Nhà hàng rách nát này, tôi vừa mất bàn đó. Nếu muốn tiếp tục làm ăn thì nhanh chân làm việc, tiếp đãi tôi cho tốt!” Nói rồi anh ta nhanh chân sải bước đến bàn số 7.

Quản lý cảm thấy lần này bản thân xong đời rồi, liền phải cố gắng này nì: “Vương Tổng, chúng tôi chỉ là người làm theo quy định, bà chủ...”

Anh ta cắt ngang lời nói dong dài của quản lý: “Muốn gì thì gọi bà chủ ra đây!” Sau đó im lặng vắt chéo chân, bất cần.

Từ xa, Lâm An My đã thấy có kẻ gây rối nơi làm ăn của mình, khoanh tay trước ngực vững vàng đầy khí thế bước đến: “Vương Tổng, đã lâu không gặp!”

Vương Minh Nhật liếc mắt nhìn cô: “Lâm Tổng, làm ăn như vậy thật sự làm khó người khách hàng rồi!”

Lâm An My cười nhạt: “Quản lý, sao lại ngăn cản Vương Tổng hả?”

Quản lý lập tức cuối đầu run lấy bầy: “Bà chủ, ... tôi!”

Lâm An My càng cười càng ngọt ngào: “Nếu Vương Tổng không ngại dùng bàn ăn số 7 thì cứ dọn lên! Nhớ là không được tính tiền, vì bàn này là 'bàn thờ' đã rõ chưa?”

Vương Minh Nhật co rút miệng, miệng của người phụ nữ này đúng thật là nói lời đáng ghét: “Army, cô nhất định sẽ trở thành bà cô già không ai thèm lấy!”

Lâm An My nhún vai: “Không phải tin tức trên mạng đã nói tôi sắp đính hôn sao?”

Thật ra giữa Vương Minh Nhật và Lâm An My có một mối quan hệ hết sức đơn giản, không phải bạn bè thì chỉ có thể là đối thủ trên thương trường. Anh ta và cô chính là hai kẻ đối đầu nhau, nhưng dù là kẻ địch họ vẫn luôn tôn trọng đối thủ của mình. Đây là quy tắc ngầm được định ra giữa họ.

Vương Minh Nhật hừ lạnh: “Tên nào có mắt như mù mới chọn người dưới một mét sáu như cô!”

“... ..” Đang đâm chọt bác sỹ Trình đây à?

Lâm An My tỏ vẻ thần nhiên, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy: “Àlo, em nghe!”

[Có một cuộc phẫu thuật đột xuất, nên không đến được! Vẫn ổn chứ? Có cần anh đến đón không?]

“À, anh đến Á My đi. Em đang ở đây!”

[Được!]

“OK, bye bye!”

“Bạn trai?” Giọng nói nghi vấn của Vương Minh Nhật khiến cô đột nhiên mất cảm xúc vui vẻ.

Lâm An My đứng lên phui phui quần áo lên tiếng: “Vương Tổng ăn ngon miệng! Tôi có việc phải đi trước!”

Thế nhưng sau đó...

Lâm An My nhíu mày ghét bỏ nhìn Vương Minh Nhật đang đứng bên cạnh cô: “Vương Tổng, anh rốt cuộc đang làm trò gì?”

Vương Minh Nhật đứng thẳng đưa hai tay vào túi lịch thiệp đứng cạnh cô: “Lâm Tổng, không phải chỉ có mình cô mới chờ xe!”

Lâm An My cảm thấy bức bối, xoay người sang hướng khác. Trong khi đó trong lòng Vương Minh Nhật muốn xem mặt người đón cô.

Hơn năm phút trôi qua, Trình Duệ cuối cùng cũng tới. Anh không có thói quen lái xe vì vậy luôn gọi tài xế riêng của mình. Nhìn qua cửa kính, thấy người đàn ông đang đứng cạnh cô thì trong lòng liền dâng lên cảm giác không thoải mái.

Trình Duệ cảm thán, gần đây hoocmone cảm xúc chi phối anh quá nhiều. Chưa có người nào khiến cho anh có cảm giác giống như cô.

Tình yêu là gì? Anh không biết chắc chắn, nhưng anh biết đó là lúc hoocmone trong cơ thể tiết ra. Anh sống hai mươi tám năm nay, đây là lần đầu tiên hoocmone tiết ra nhiều như vậy. Lúc nhìn thấy tâm ảnh của cô liền cảm thấy, giống như đang đi mua một món hàng. Anh chỉ cần nhìn thấy “được” liền lấy, không nhìn vừa mắt thì không mua nữa.

Nhưng mà, anh và cô gặp nhau không lâu. Theo như những gì Lương Đình nói cho anh biết thì cô không phải là một cô gái tùy tiện, song song với đó là cô vẫn chưa thể nào “yêu” anh ngay được. Nhưng mà một khi anh đã muốn cô có mặt trong cuộc sống sau này của mình thì anh sẵn sàng lập kế hoạch tương lai trong đó bao gồm cuộc sống của bọn họ.

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt nam thần hiện ra, giọng nói trầm ấm khiến cho vành tai của Lâm An My cũng đỏ lên, cô kích động thật nha: “Lên xe!” Chỉ có hai chữ ngắn gọn lại làm cho cô xao động, trai đẹp đúng là đáng sợ.

Vương Minh Nhật tròn mắt nhìn Lâm An My ngoan ngoãn lên xe, âm thầm tự hỏi: “Ng ngoan vậy sao?”

Ánh mắt sắc lạnh của Trình Duệ liếc nhìn anh ta từ trên xuống dưới, anh ta rùng mình một cái, mẹ nó, cứ như là bị chụp X-quang vậy. Cứ như 'trần trụi' bị anh nhìn thấu, anh ta xấu hổ lờ đàng bỏ đi.

Xe bắt đầu lăn bánh, Trình Duệ im lặng, Lâm An My cũng không dám nói lời nào. Không khí cứ yên ắng đầy lúng túng như vậy.

Cho đến khi Trình Duệ lên tiếng: “Anh không hi vọng em dính líu đến những người đàn ông khác!”

Lâm An My tròn mắt nhìn anh, cô vốn thẳng thắn trong chuyện tình cảm cho nên chuyện này có lẽ cô nên phân định rõ ranh giới với anh: “Thật ra, nếu anh chỉ là xúc động nhất thời, em nghĩ chúng ta không nên vội vàng quyết định nhún tay vào đời sống riêng tư của nhau.” Cô vẫn không biết rõ lòng của anh làm sao cô dám vội vàng trao trọn tình cảm cho anh.

Trình Duệ nhìn cô chằm chằm, sau đó nói: “Có thể em không ngờ đến, nhưng mà anh có thể đã 'trúng sét' của em.”

'Trúng sét' của em. Lâm An My cảm thấy đầu óc quay cuồng, xin đừng cho trai đẹp đi dụ dỗ cô nữa có được không? Cứ tiếp tục như vậy cô nhất định sẽ ôm chân anh, bám lấy anh cả đời mất.

Trình Duệ không để cô suy nghĩ miên man: “Anh nghiêm túc muốn 'yêu đương' với em! Và anh không hi vọng em còn chút nghi ngờ nào đó về sự nghiêm túc của anh, nếu muốn chứng minh, ngày anh anh liền đưa em về nhà ra mắt với ông nội!”

“... ..” Sấm sét giữa trời quang. Đây là mơ hay thật.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 9: TÂM CƠ CỦA CHÀNG(1)

Hít sâu một hơi, Lâm An My không ngờ rằng lần đầu tiên có người “thỏ lộ” thẳng thắn như vậy với cô.

“Anh nghiêm túc muốn yêu em!” Một câu nói ngắn gọn tuy không có sự lãng mạn nhưng cô biết nó thật sự ảnh hưởng mạnh mẽ đến cô.

Từ năm mười bảy tuổi cô đã không còn cái khát vọng về bạn trai, hoàn cảnh nhà cô không giàu có. Khi bạn bè đồng trang lứa “yêu đương” thì Lâm An My lại còn trong thời kỳ “chưa lớn”, thực chất cô nhận ra rõ. Trong những mối quan hệ của học sinh cấp 2, cấp 3 ít khi có khả năng đi đến đích đến cuối cùng. Trong số những cặp đôi mà cô biết đến bao giờ chỉ có một vài đôi là đã kết hôn và sống hạnh phúc với nhau.

Tình yêu tuổi học trò thật sự rất đơn thuần và đẹp đẽ, tuy vậy nhưng ít có người tìm được tình yêu đích thực vào cái tuổi này. Ví dụ như Lâm An My và Trình Duệ, anh thì chỉ có một mục tiêu là trở thành một bác sỹ giỏi, còn cô chỉ muốn nhanh chóng kiếm tiền trở thành người giàu có.

Tham vọng của anh là trở thành vị bác sỹ thành công nhất, anh biết rõ bản thân mình là người đàn ông bình thường. Nhưng bản chất của anh ưa sạch sẽ, lại được lễ giáo nhà họ Trình nuôi dạy đạt đến trình độ xuất sắc. Anh không có hứng thú với những mối quan hệ nam nữ bừa bãi lung tung.

Trình Duệ là người đàn ông xuất sắc về mọi mặt, nhà giàu, đẹp trai, tài giỏi. Gương mặt lạnh nhạt ít cười đã khiến biết bao cô gái nhỏ bị “hớp hồn”, nếu cười một cái thật sự khiến cho nhiều cô gái trẻ bị “đau tim” mà ngất.

Cái thời điểm điên cuồng theo đuổi một nam thần đối với Lâm An My đã là chuyện rất xa rồi. Cuồng loạn vì vẻ đẹp của một nam diễn viên trẻ tuổi.

Đánh chết cô cũng không dám để Trình Duệ biết thân tượng của cô là một nam chính đẹp trai và ừ cái thời xa lắc xa lơ, mà cô lại còn học theo người ta gọi “yêu” vị thần tượng đó là “chồng”.

Sau này bí mật nhỏ này của cô lại bị đám bạn thân phanh phui, Trình Duệ đã dùng lí do đó ép buộc cô trên giường suốt cả tuần. Nghĩ đến cũng đã cảm thấy bản thân mình tự gây nghiệt, nhưng mà cũng may cô cũng chỉ có một thân tượng, nếu có quá nhiều mà bị phanh phui kiểu này chắc chắn một năm này cô khó mà lết được xuống giường.

Lâm An My là một con bọ cạp nhút nhát, dù cho trong thâm tâm khao khát yêu và được yêu đến thế nào cũng đều tỏ vẻ lạnh nhạt. Sợ cái gọi là tổn thương, sợ bản thân đặt hết tình cảm vào một người để rồi cuối cùng người gặp tổn thương nặng nề nhất chính là bản thân mình.

Chính vì sự mâu thuẫn nội tâm này mà mấy mươi năm nay cô cũng chính là chưa từng yêu đương với ai.

Bạn muốn biết sau khi vị nam thần kia nói xong một câu nói khiến nữ chính bất ngờ thì tiếp theo sẽ là gì? Nam chính nhận một cuộc điện thoại gấp rồi rời đi cho nữ chính vài ngày suy xét vấn đề này...

Lâm An My giờ phút này thật mong điện thoại của anh đổ chuông giúp cô tránh né cuộc nói chuyện đầy lúng túng này. Tiếc rằng mọi thứ vốn không phải là một cuốn tiểu thuyết hoàn mỹ, Cô cũng chẳng phải nữ chính trong một quyển tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn, càng không phải những cô gái nhỏ tuổi dễ dàng bị lay động bởi lời nói của một người đàn ông.

Không khí cực kỳ lúng túng, Lâm An My cúi đầu thấp hơn trong lòng thầm rối loạn. Trình Duệ nhìn biểu hiện của cô nhận ra thời cơ tốt nhất đã đến.

Anh dùng tay phải nâng cằm cô lên, nhìn đôi mắt to kiêu kỳ kia hiện tại cất chứa sự rối loạn. Từ trước đến nay anh chưa từng qua lại với con gái nhà người ta, đây là lần đầu tiên nâng cằm một cô gái bằng ngón trỏ, thường ngày anh chỉ dùng cữ chỉ này đối đãi với chó cưng của anh.

Nét mặt Lâm An My thoáng cứng đờ, trong đầu cô gằng nhồi nhét tất cả những lý do để bác bỏ toàn bộ những chuyện rối loạn xảy ra ngày hôm nay. Nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, tim cô như muốn rụng rời.

Lâm An My hoàn toàn không có sức chống cự trước vẻ đẹp “ngiên nước nghiêng thành” của Trình Duệ. Cô giống như bị thôi miên im lặng nhìn gương mặt anh phóng to dần trước mắt của cô.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, cả người cô bị anh ép sát vào góc xe chật hẹp. Bóng dáng cao to dễ dàng bao trùm người cô trong hơi thở mát lạnh tràn ngập hương vị riêng của anh. Tư thế ám muội, đôi môi như mời gọi của cô làm cho anh phải “ép” bản thân mình kiềm chế, sợ dọa cô chạy mất.

Trình Duệ tự phi bán bản thân mình, độc thân bao nhiêu năm nay giờ vừa mới gặp cô lại phá vỡ không biết bao nhiêu quy tắc và giới hạn trong lòng anh. Đúng thật là hormone không tiết thì thôi, đã có cơ hội liền tiết ra gấp bội. Nhưng anh biết hiện tại chưa thể gấp gấp khiến cô cho cảm thấy bị dọa, dù sao con gái nhà người ta vẫn rất bảo thủ. Cứ từ từ dùng quy tắc “nước ấm nấu ếch” là được, Lương Đình đã nói đi nói lại với anh rằng Lâm An My là kiểu con gái rất truyền thống có phần lạt hậu tuy nhiên nhiều lúc nghĩ thoáng hơn cả loại người phóng khoáng, và lại tính tình lại cực kì “nhớ dai thù vặt”

tốt với cô đúng cách cô sẵn sàng tốt lại gặp bội xứng đáng với những gì mình đã bỏ ra, nhưng một khi đã chạm đến giới hạn thì tuyệt đối không lưu tình.

Lâm An My tròn tròn hai mắt nhìn Trình Duệ, thật muốn chửi thề, cứ cái đà tìm đập loạn xạ thế này cô sẽ mắc bệnh tim. Thật lòng mà nói, đối với một người như Trình Duệ không chỉ cô mà hầu như là con gái nhất định sẽ rung động trước anh.

Vừa nhìn qua cô đã biết người đàn ông trước mắt hoàn toàn là loại “cực phẩm” hiếm có. Gương mặt đẹp như nam minh tinh, làn da trắng mịn, cánh môi hồng nhuận đẹp hơn cả con gái, dáng dấp cao lớn. Chiều cao của anh hoàn toàn vượt qua Lương Đình, cô có cảm tưởng nếu bỏ giày cao gót ra chắc cô đứng tới rốn anh.

Trình Duệ nhìn thấu ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc chứa đựng một đồng suy nghĩ ngu ngốc nào đấy, nhìn mặt “ngu” như chó cưng nhà anh. Anh phì cười, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn cô rồi đưa tay cho miệng xoay người cười lớn.

“Rầm!!!!!!” Như có một tiếng sét đánh thẳng vào cô, OMG, đẹp, đẹp đến mất hồn. Lâm An My cảm thấy muốn ôm lấy trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực. RUNG ĐỘNG!!!! Cô biết cái cảm giác này là rung động, trước đây nhìn thấy nam thần tượng trong lòng dù chỉ là một bức ảnh thôi cũng đã khiến cô hưng phấn, còn đằng này người ngay trước mắt khiến cho cô cảm giác rung động gấp vạn lần.

Lâm An My cảm thấy xấu hổ muốn tìm chỗ “chui đầu” vào, hết sức mất mặt. Sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên cô lại mất mặt trước một người khác giới nhiều lần như vậy.

Thật sự ông trời gần đây rất thích trêu chọc cô, bắt cô mất mặt trước người đàn ông xuất sắc này, ít nhất cũng giữ chút thể diện cho cô chứ!?

Lâm An My cảm thấy hết sức lúng túng, thờ dài một tiếng rồi vùi đầu vào ghế xe, tóc dài rối loạn che mặt cô.

Tiếng điện thoại đột nhiên reo lên, ánh mắt anh vẫn còn tràn ngập ý cười liếc nhìn cô xấu hổ “già chết”, Trình Duệ khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt thường ngày nhận điện thoại.

Lâm An My dùng tóc dài che đi gương mặt của mình nhưng cô vẫn đang im lặng “thảm thính” tè giọng nói của Trình Duệ.

Giọng nói mát lạnh của anh làm cho lòng cô như hòa tan ra: “Alo, con nghe đây ông nội!”

‘Ông nội!?’ Phụ huynh của anh, nghĩ đến làm cô ngượng “chín” cả mặt.

Giọng nói trầm ấm, chừng chạc của anh lại vang lên, tim của cô đập lờ một nhịp: “Sớm quá không?... Vâng, cô ấy đang ở ngay đây!...”

“... ..” Đang nói đến cô sao!? Đùng mà... sao cô lại có cảm giác bất an.

Không để cô tự mình ngu ngốc, Trình Duệ liền quảng sang cho cô một vấn đề nan giải khác: “Ông nội muốn nói chuyện với em!”

Lâm An My vén mái tóc dài rối loạn như lùm cây của mình, rung rung đáng thương nhìn anh, trên mặt biểu hiện rõ ràng là đang sợ sệt. Ánh mắt anh dừng lại trên mặt cô, tuy nhiên anh không thể nào “rủ lòng thương” lúc này. Cứng rắn ép buộc bản thân dứt khoát đưa điện thoại cho cô.

Giằng co trong im lặng chừng 15 giây, cô đành thua trước ánh mắt sắc bén của anh. Lâm An My lúng túng tiếp nhận điện thoại từ tay anh, chỉ khẽ chạm vào nhau nhưng mà lại khiến tay cô run rẩy suýt làm rơi điện thoại.

Cô hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh. Để điện thoại lên tai, giọng điệu lễ phép lại khéo léo hoàn toàn không phải người vừa mới lo lắng căng thẳng lúc này: “Dạ,Vâng, cháu là An My ạ?”

[Hai đứa đến thăm ông nhé! Ông già neo đơn như ta, sống thật sự rất nhàm chán! Đến ăn bữa cơm với ông nội nhé!] Giọng điệu nói chuyện của ông nội Trình đặc biệt tỏ vẻ đáng thương, pha chút sự tủi thân.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 10: PHÁ VỠ RÀO CẢN TÂM LÝ

“Nếu anh phá hủy được rào chắn trong lòng em, em liền bám chặt anh cả đời, mặc kệ anh có đồng ý hay không!”

Trình Duệ mặc áo choàng tắm mỏng tanh, bình thường anh cũng không dùng tới cái áo choàng này. Một mình anh trong phòng, muốn thay quần áo chỉ việc quần khăn tắm quanh hông là được, sau đó không mặc quần áo mà ngủ cũng không vấn đề. Tuy nhiên, hiện tại trong phòng anh lần đầu tiên xuất hiện một cô gái. Ủm, có thể xem là người phụ nữ của anh.

Tướng ngủ của Lâm An My rất ngoan ngoãn, lại kín đáo. Mỗi lần ngủ cô đều đắp chăn lên người mới ngủ được, mỗi lần ngủ cô đều co người lại, cô phản ứng rất dữ dội với việc bị đánh thức, cô rất dễ cáu gắt.

Thời gian qua, tuy nói là hai người bọn họ tìm hiểu lẫn nhau nhưng thật sự cũng không mấy gần gũi. Tuy rằng Lâm An My rất cố gắng mở lòng với anh nhưng vẫn còn một bức tường tâm lý khó phá vỡ của cô, cô sẽ không bị dao động bởi những lời nói dối ngọt ngào. Cô là một cô gái khá miễn cảm, cô có thể nhận ra cảm xúc của người đối diện.

Bởi vì quá miễn cảm, và có lẽ trong quá khứ xuất hiện bóng ma tâm lý.

Trình Duệ lau khô tóc, mắt không rời gương mặt nhỏ của cô. Gương mặt nhỏ như cháu gái nhỏ của anh, toàn thân cô trên dưới quá mức bé nhỏ so ra thì cô vẫn cao hơn một mét năm vài phân. Mặt mộc của cô có vẻ dễ nhìn hơn gương mặt trang điểm quái dị theo phong cách của Lương Đình.

Trình Duệ quỳ một chân bên giường cúi xuống chạm vào gương mặt của cô, da vẫn còn chưa sạch phần son mà đã ngủ, anh lắc đầu cười.

Vỗ vỗ má trái của cô, nhìn cô nhủ nhủ mấy xoay người vùi vào trong chăn, hai mắt nhắm tịt lại rồi từ từ mở ra. Trong lòng Trình Duệ nổi lên ngứa ngáy, nhìn cô cứ như mèo con lười biếng ham ngủ. Anh cũng không ngờ rằng, tuy rằng cô ốm yếu nhỏ gầy như thế mỗi lần ăn cơm nhiều nhất là ăn hai chén, còn chia nhỏ nhiều bữa ăn thêm thức ăn vặt, đã vậy không tập thể dục, không biết chơi thể thao suốt ngày ru rú trong nhà ăn rồi ngủ nhưng lại không bị béo lên.

Để trở thành Tổng giám đốc của tập đoàn Lương Đình đầu óc tư duy đương nhiên không tệ, theo như logic một cô gái trở thành Tổng giám đốc của cả một tập đoàn hùng mạnh dù cho có người chống lưng đi nữa cũng vẫn phải có vừa thông minh vừa sắc sảo. Cùng với đó là sự kiêu ngạo, tự tin ít người phụ nữ nào có được, một cô gái như vậy chính là đối tượng của những tên công tử “đào hoa thích cưa cẩm”.

Sống cùng một nhà với cô cả tháng, anh nhận ra sự thật “trần trụi”.

Cô biết nấu ăn, cho dù là món mới làm lần đầu tiên cũng không khó ăn nhưng mà cô rất lười. Cô thích nhất là vừa nằm dài trên sofa vừa ăn, vừa xem tivi. Thể loại cô thích là phim chuyển thể ngôn tình, mà cô lại rất hay bắt bẻ tình tiết phim.

Phong cách ở nhà của cô là thoải mái mặc áo thun, quần soóc ngắn, tuy nhiên khi xem phim nhất định sẽ dùng một cái khăn mỏng trùm hoặc gói ôm trùm lên chân che đi ít cảnh xuân. Một cô gái gần ba mươi tuổi lại thích xem phim hoạt hình cho thiếu nhi, đọc truyện ngôn tình cho thiếu nữ, chơi game thời trang trên điện thoại.

Nói cô không mở lòng cũng không phải, cô rất thoải mái thể hiện bản thân cô không hề che giấu những việc cô không vừa lòng, cô cũng sẵn sàng trao đổi bất cứ điều gì về con người cũng như tình cảm và tâm trạng của cô. Nhưng mà cô vẫn chưa thể tiếp nhận sự gần gũi thật sự bởi vì không quen động chạm đến người khác giới.

Tính tình của cô khá nóng nảy, lại cô quái thích mấy thứ kì lạ nhưng lại sợ và ghét bỏ mấy thức xấu xa. Hoàn toàn khác biệt so với những gì mà tạp chí đã đưa tin.

Mặc dù lúc đầu anh có chút hứng thú nên đi hỏi Lương Đình, sau đó anh ta cung cấp toàn bộ thông tin cho anh.

Lâm An My đã quen thuộc với sự xuất hiện của Trình Duệ trong cuộc sống, và lại cô đang mong lung giữa tỉnh và mơ nên chỉ hí hửng ra nhìn anh rồi hai mắt chớp chớp.

Trình Duệ nhìn sâu vào đôi mắt cô, bình thường cô luôn bày ra bộ dạng kiêu ngạo đôi mắt sắc sảo tinh tế đầy thu hút nhưng vào lúc này đôi mắt cô lại có chút mong lung mờ mịt và ngây thơ.

Giọng nói anh lạnh nhạt như thường ngày nhưng ẩn trong đó có chút dịu dàng: “Đi tắm rửa một chút cho thoải mái rồi ngủ tiếp!”

Lâm An My không vừa lòng khi bị đánh thức, nhưng sau khi đưa tay lên mặt cô phát hiện lớp phấn son vẫn chưa được tẩy rửa sạch sẽ. Con buồn ngủ bay sạch, cô nheo mắt lấy lại thần sắc, sắc bén như thường, hơi hoảng hốt vì bản thân ngủ ở nơi xa lạ: “Chuyện này...”

Trình Duệ cắt ngang lời cô: “Ông nội không muốn chúng ta về. Tối nay cứ ngủ ở đây, lát anh ngủ trong phòng làm việc!”

Lâm An My đành phải gật đầu dù “thương hoa tiếc ngọc” nhưng cô cũng không thể để anh ngủ chung một giường với mình. Cô chợt nhớ ra là mình không mang theo quần áo thay: “Nhưng mà em không mang quần áo!”

Trình Duệ đứng dậy bước đến tủ quần áo, vừa lựa chọn vừa nói: “Nếu không ngại thì em mặc đồ áo choàng tắm hoặc là gọi người mang quần áo đến.”

Lâm An My thoáng an tâm, gật đầu: “Em gọi cho Raymond!”

Trình Duệ chọn được bộ quần áo thường mặc ở nhà, gật đầu đồng tình: “ lát anh xuống nhà sẵn tiện mang đồ lên cho em!”

“Được, vậy em đi tắm đây!”

Trình Duệ mặc trên người một chiếc áo thun màu trắng xanh, quần lửng ngang đầu gối dạt dào thanh xuân. Gương mặt anh hoàn toàn chọn lọc được toàn bộ gen tốt của nhà họ Trình. Ánh mắt sắc bén, gương mặt ngọc lạnh nhạt nghiêm túc, môi mỏng xinh đẹp, sống mũi cao vút, làn da trắng mịn màng như da con gái. Là loại hình mặt trắng đang được yêu thích.

Anh khoan thai chậm rãi xuống lầu.

Người làm trong nhà khoảng vài chục người, đứng đầu là bác quản gia Trần Gian làm việc ở nhà họ Trình hơn nửa đời người, vợ bác ấy là bà Minh mọi người thường gọi là Thím Minh nấu ăn trong bếp. Nhà họ Trình có tài xế riêng, người làm vườn, người giúp việc...

Gặp anh đi xuống bà ấy chào anh: “Cậu hai!”

Trình Duệ gật đầu, thím Minh lớn tuổi hơn mẹ anh lại là người trong nhà họ Trình chứng kiến sự trưởng thành của anh nên anh rất tôn kính với bà như trưởng bối: “Thím Minh!”

Thím Minh có một cô gái nhỏ hơn Trình Duệ vài tuổi, trước đây vẫn thường muốn đến đây gặp anh vì thầm thích anh. Sau này Trình Duệ ra nước ngoài con gái bà đau lòng một thời gian rồi quen bạn trai, gần đây nghe nói anh đã trở lại nên cảm xúc trĩu nặng. Không ngờ anh đã có bạn gái mà còn... Có ý định kết hôn.

Thím Minh thương con gái lại thêm bà nghĩ nếu như con gái gả được vào nhà họ Trình còn lo lắng gì đến ngày ngày làm việc mệt nhọc. Tuy nhiên, có lẽ ông trời muốn an bài không cho cơ hội trở thành thông gia với nhà giàu.

Ai biết được cháu trai duy nhất của nhà họ Trình, trăm chọn ngàn chọn lại đi chọn cô gái nhỏ xíu kia. Nếu không phải bà thường xuyên nhìn thấy cô trên mấy tạp chí giải trí đều là người dính líu đến các nam minh tinh mới nổi tiếng. Hôm nay anh chàng đẹp trai này, ngày mai anh chàng khác. Nếu bà không xem chắc cũng sẽ nghĩ cô chỉ là cô bé sinh viên nào đó.

Tuy bà tiếc nuôi con gái và Trình Duệ không có duyên nhưng mà cô gái trẻ này danh tiếng có chút không sạch sẽ. Bà coi Trình Duệ như con cháu của mình nên không hi vọng anh gặp phải loại con gái như vậy: “Cậu hai, cô ‘bạn gái’ của cậu tôi nghe nói cũng không tốt lắm. Tuy nói là ‘nhà báo nói láo ăn tiền’ nhưng mà không có lừa làm sao có khối, mấy hôm trước tận mắt tôi thấy đưa tin cô ấy là vợ sắp cưới của nhà giàu nào đó.”

Trình Duệ nhú mày, nhớ lại sự việc ngày hôm nay. Chính vì tin tức nói cô trở thành vị hôn thê của Quý Thừa Dư mà cô gương mặt cô vốn đang tươi cười liền trở nên thâm trầm. Cô đã kể qua loa về chuyện tình cảm của bản thân cho anh nghe nhưng mà nó vẫn thật mơ hồ. Anh lấy lại tinh thần, trấn an thím Minh: “Cô ấy rất biết chừng mực, thím không cần nghe báo chí nói bậy!”

Thím Minh mỉm cười: “Tôi biết rồi cậu hai!”

Trình Duệ sẵn tiện hỏi bà: “Ông nội cháu về phòng ngủ chưa thím!”

Thím Minh chỉ ra sân nói: “Lúc này Ông Cả về, Cụ ra sân uống trà với ông cả rồi!”

Trình Duệ gật đầu lễ phép với bà rồi hướng ra sân nhanh chóng bước đi.

Ông cụ Trình Danh đang ngồi uống trà với con trai cả là Trình Dương trong sân nhà. Nhà họ Trình đứng đầu là Cụ Trình Danh, dưới có ông có hai đứa con trai là Trình Dương và Trình Dân.

Gia đình họ Trình tuy giàu có nhưng không gặp phải vấn đề tranh chấp tài sản, kẻ trên người dưới đều hết sức hòa thuận, cũng không có mấy chuyện kì thị cấp bậc trong xã hội.

Trình Duệ bước tới: “Ông nội,... Ba!”

Trình Dương gật đầu đáp lại con trai. Còn Trình Danh hí mắt cười: “Đến đây ngồi với ông nội!” Ông ngó ra sau lưng anh không thấy được thứ muốn thấy liền mất hứng: “Cháu dâu bé nhỏ của ông đâu?”

Trình Duệ nở nụ cười nhạt hiềm hoi: “Cô ấy không tiện ra ngoài!”

Câu nói mờ ám như vậy đủ để người nghe suy nghĩ lung tung, đủ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ông cụ: “À!”

Trình Danh yên lặng quan sát thái độ của con trai, không quá mặn mà cũng không quá nhạt. Ông nhú mày, nếu để vợ ông biết con trai bà ấy lại mờ ám không mấy rõ ràng với người ta rồi giận lẫy sang ông thì rất phiền. Sau khi nghe ông cụ và anh tán gẫu về Lâm An Mỹ thì ông liền lờ tuột Trình Duệ ra nói chuyện riêng.

Với tư thái của người từng trải, Trình Dương nói: “Mặc dù ba mẹ cho con tự do yêu đương nhưng mà nhà họ Trình chúng ta không chấp nhận việc quen qua đường...”

Trình Duệ nghe ba anh giảng thuyết suốt cả tiếng đồng hồ, cùng cuối cùng anh nói: “Con cũng cảm thấy lạ, lần đầu tiên tiêm thuốc cho cô ấy vừa chạm đến cô ấy là con có phản ứng ngay. Từ trước đến nay con đều chưa từng gặp phải loại trường hợp này. Có thể là thời khắc động tình kiềm động dục.”

“... ..”

Trình Dương ho khan, con trai ông nhìn lịch sự nhã nhặn vậy chứ thật sự không phải loại ngoan ngoãn gì. Ông gật đầu tán thành: “Dù sao cũng không thể để con gái nhà người ta chịu thiệt. Tuy là báo chí nói những nói cuối nhưng con bé cũng coi như là con dâu tương lai của nhà chúng ta, mấy chuyện đó con tự giải quyết.”

Trình Duệ gật đầu: “Con biết rồi!”

Trình Duệ trở về phòng ngủ, Lâm An Mỹ vừa tắm xong mặc áo choàng tắm màu trắng nằm trên giường đắp chăn nghịch điện thoại. Cô nghe tiếng anh mở cửa, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Giương mặt Lâm An Mỹ cũng không tệ, đường nét rõ ràng, ánh mắt linh hoạt thần thái sinh động. Dáng vẻ nhỏ nhắn, chiều cao không có, ba vòng nóng bỏng cũng không nhưng dáng người của cô cũng khá vừa mắt. Không cười trở thành cô nàng lạnh lùng, cười mỉm thực nữ sắc sảo, cười rộ lên tràn ngập sức sống, đặc biệt là khi cô cười man rợ cực kỳ đã man huyễn diệt biết bao nhiêu hình tượng.

Lâm An Mỹ thấy anh xách túi quần áo đến cho cô liền quần chăn lên người tung tăng đến chỗ anh.

Trình Duệ thật sự không hiểu nổi thường thì những cô gái khác lúc nào cũng thể hiện mặt tốt nhất của mình với bạn trai của mình, còn Lâm An Mỹ lại phô diễn toàn bộ mặt xấu của bản thân.

Cô cầm túi quần áo, nhìn anh chằm chằm rồi hỏi: “Anh là bạn trai kiêm chồng sắp cưới của em đúng không?”

Trình Duệ hết nói nổi, cô lại muốn bày trò: “Em muốn làm gì?”

Lâm An Mỹ chớp chớp miệng, suy nghĩ một chốc rồi nói: “À, có buổi họp lớp cấp ba. Định mang anh đi khoe khoang... Nhưng mà lỡ như sao này chúng ta chia tay thì què lắm. Vẫn là thôi đi!” Cô cầm túi đồ dự định nhét vào đâu đó, vì đồ này vốn không thể mặc ngủ.

Trình Duệ nheo mắt nguy hiểm nhìn cô: “Họp lớp?!”

Lâm An Mỹ chốt dạ, cả chục năm nay làm gì có buổi họp mặt nào, rốt cuộc mấy năm gần đây người người thẳng tiến, kết hôn, sinh con. Mà mục đích thật sự là để “khoe khoang” chồng con gì đó.

Lâm An Mỹ cô vốn không thêm đề mắt đến mấy việc nhảm nhí này, nhưng mà dù cô không muốn dính líu đến thị phi thì lại có những người rảnh rỗi gây chuyện với cô. Những người tiếp xúc với cô khi thật sự thân sẽ hiểu được cô vốn hết lòng với người khác, nhưng một khi tuyệt tình thì chính là cực kỳ xác định.

Lần này, xác thực là có người khiêu khích cô, “cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng” nên cô nhất định phải mang được Trình Duệ đến buổi họp lớp này.

Dù có phải sử dụng bất kỳ phương thức nào, cô cũng phải khiến cho bọn họ phải “mở mắt chó” để nhìn.

Trình Duệ nghiêm túc nhìn cô, đây có thể là một bước tiến trong quan hệ của bọn họ nhưng trước mắt anh nhất định phải “hủy” bức tường vô hình mà Lâm An Mỹ thật sự đang che giấu. Giọng nói lạnh lùng cùng cách nói chuyện cứng nhắc đầy công thức hóa của anh khiến hai chân cô mềm nhũn: “Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng một chút!” Anh bước tới cửa sổ sát đất kéo rèm lại, khóa cửa. Anh đứng tựa vào tường nhìn thẳng vào mắt cô.

Lâm An Mỹ im re, cuộn chân ngồi xuống mép giường, tư thế y như học sinh nhỏ làm sai chờ bị phạt. Ngón chân xoắn xuýt lại với nhau trên nền gạch lạnh lẽo. Trong đầu cô nhanh chóng quay tìm lời thích hợp để nói với anh.

Lâm An Mỹ hít sâu một hơi, lấy lại vẻ mặt bình thản nghiêm túc, trong lòng cô tim đập bang bang vì lo lắng nhưng bề ngoài vẫn bình thản như không. Giọng nói của cô muii phần mạnh mẽ, có chút ngang ngạnh cũng có chút trang trọng: “Thật sự mà nói, chúng ta chưa thật sự hiểu rõ về nhau. Có thể là do em bất thường nhưng mà em vốn là một người ích kỷ trong tình cảm. Đối với em, tình cảm là cho đi và nhận lại, là sự thấu hiểu và tin tưởng nhau.” Đôi mắt cô ánh lên sự kì vọng khác thường: “Em không phải là một cô gái hiền lành biết cách ứng xử. Vì vậy trước khi chúng ta ta hoàn toàn sâu đậm và em không phụ thuộc vào tình cảm của anh, nếu muốn rút lui thì liền rút lui. Em vốn có tính chiếm hữu cao nên một khi chúng ta xác định được tình cảm và danh phận thì anh đừng hòng thoát khỏi tay em!”

Trình Duệ nhìn cô chăm chú quan sát tỉ mỉ từng biểu cảm trên gương mặt của cô, thần sắc nghiêm túc, lời nói như tuyên bố với anh. Anh không biết tại sao anh lại có phản ứng sinh lý với cô.

Anh cảm thấy thật buồn cười, mấy mươi năm nay xung quanh anh có biết bao nhiêu cô gái trẻ tuổi xinh đẹp loại nào cũng có nhưng anh lại cảm thấy buồn nôn, dù sao chẳng đường anh đi qua đều dành hết cho y học, cho nghiên cứu. Mấy năm gần đây ông cụ thường xuyên chú ý đến những mối quan hệ xung quanh anh. Mẹ anh cũng ngày ngày nói lảm nhảm với anh, phiền muốn chết.

Quan hệ của anh với ba anh cũng không tệ, ông không có gì để nói khi anh vẫn chưa yêu đương. Ông nói rõ, trước khi gặp mẹ anh, ông cũng không hứng thú với người phụ nữ khác quá nhiều. Là người đi trước và là ba anh, ông hi vọng anh tìm được người phụ nữ của đời mình, nhà họ Trình không quan niệm vấn đề môn đăng hộ đối.

Tính tình Trình Duệ khá trầm, lạnh lùng cách ngạo tách biệt với người xung quanh. Thực chất con người anh vốn ngang ngược, thích lên mặt dạy đời người khác, tính gia trưởng nặng nề, cuồng sạch sẽ và dị ứng với việc tiếp xúc với người khác.

Cái vỏ bọc hoàn hảo bên ngoài khiến ai cũng ra vẻ hâm mộ anh, ghen tị với anh, nhưng thật ra anh không thích cuộc sống buồn tẻ, nhưng anh lại lười quan tâm.

Lâm An My lại tiếp tục nói lung tung beng: “Nói thì nói vậy nhưng mà dù sao yêu đương gì đó vẫn phải suy nghĩ thực tế. Chúng ta không có khả năng đi đến cuối cùng thì nên giải quyết nhanh gọn lẹ!”

Trình Duệ hừ lạnh xoay người mở cửa phòng làm việc bỏ lại cô, khép cửa. Anh rút cuộc cũng hiểu được tại sao Lương Đình liên tiếp nhấn mạnh vấn đề thần kinh bất thường của cô.

“... ..” Lâm An My tròn mắt, nhìn anh rời đi. Như vậy rất không lịch sự.

Chưa đầy năm giây, cánh cửa đang khép, mở tung ra Trình Duệ bước ra trong trạng thái lạnh ngắt. Lâm An My ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Trình Duệ không thèm để ý tới ánh mắt của cô, mở tủ lấy một cái áo choàng tắm khác. Sập cửa, vào phòng vệ sinh thay.

Gương mặt không biểu cảm, Lâm An My nhạy cảm phát hiện ra cảm xúc kì quặc của anh.

Trình Duệ định “tặng” nguyên cái giường lớn này cho cô nhưng rút cuộc nghĩ lại bực mình, cô nghĩ sau khi đáp ứng làm vợ tương lai của anh xong còn có thể thoát ra khỏi bàn tay anh sao. Anh không thích sử dụng thứ người khác đã sử dụng qua, cũng không thích đồ của mình bị người khác sử dụng. Lâm An My nhất định phải là vợ của anh, kế hoạch đã vạch ra sẵn cô đừng hòng thoát khỏi.

Trình Duệ nhanh chóng tìm được 1 cái chăn khác trong tủ đồ, “tặng” không cho cô cái chăn cô đang quấn trên người. Sau đó không thèm để mắt đến ý của cô, tắt đèn lớn đi ngủ.

Căn phòng tối om không có một ngọn đèn nhỏ, chỉ có ánh trắng mờ ảo ngoài rèm cửa sổ cũng bị che mất. Lâm An My ôm chăn, nhờ cô vẫn bên mép giường nên trong chốc lát cô đã thích ứng được với bóng tối.

Trình Duệ trằm chằm nằm nghiêng người không muốn nhìn cô, Lâm An My nhỏ giọng: “Này...” Anh thật sự đang hờn dỗi sao, đại bác sỹ cũng có ngày này. Mặc dù cô không muốn làm phiền anh nhưng mà trên giường không có cái gối thứ hai: “Trình Duệ, em không có gối!”

Anh vẫn nhắm nghiền mắt, nâng đầu kéo gối ra ý định “nhường” cho cô một nửa. Lâm An My sùng sốt, cô oán thán: “Rõ ràng anh nói là nhường chỗ này cho em!”

Trình Duệ mắt vẫn nhắm nhưng vẫn cảm nhận được cô lải nhải nhưng vẫn nằm xuống nửa cái gối đầu, anh nói: “Anh muốn cho em thời gian thích ứng với hoàn cảnh, nhưng em lại khiến anh cảm thấy “tiền độ” của chúng ta quá chậm! Về phần tương lai, chúng ta đã thống nhất là nhất định kết hôn, em cũng đã đồng ý.”

Cô vắt óc nhớ lại, nhấn nhó nói: “Em đồng ý khi nào chứ?”

Anh mặc kệ cô, vẫn quay lưng về phía cô, giọng nói trầm ấm mang theo sự vững vàng của một người đàn ông: “Lâm An My tại sao em cứ cho rằng anh không nghiêm túc?”

Cô im bất, cô thật sự sợ cái gọi là tình yêu và hôn nhân. Ba mẹ cô kết hôn với nhau không có tình yêu, họ vẫn sống với nhau đến già bởi vì họ luôn có trách nhiệm với nhau, với con họ là cô. Nhiều người yêu nhau một thời gian một hay vài năm thì cãi nhau rồi sẽ chia tay, có nhiều người còn khoảng nửa tháng, vài ngày trước khi kết hôn lại cãi nhau rồi hủy hôn. Có những cặp đôi yêu nhau rồi lấy nhau hơn mười mấy năm rồi cũng ly hôn.

Cô sợ hãi bị bỏ rơi, cảm giác đó thật đáng sợ. Trong suốt những năm qua, cô không dám yêu đương bởi vì cô sợ bản thân phụ thuộc vào mặc một người thì rất khó chấp nhận được sự phản bội. Lương Đình nói cô quá quan trọng hóa vấn đề, bạn bè nói cô chờ đợi tới già cũng không tìm được người đàn ông nào cũng hoàn toàn trong sạch.

Trình Duệ xoay người đối mặt với cô, nhìn thẳng vào mắt cô. Lâm An My cảm thấy toàn thân đông cứng, tim như muốn ngừng đập. Mắt anh thật đẹp, cô sợ bản thân trầm mê không có lối ra.

Lâm An My đưa tay lên sờ lên má anh, Trình Duệ giật mình vì hành động của cô nhưng vẫn để cô chạm vào. Cô như đứa trẻ tò mò nhưng vẫn còn rụt rè sợ hãi, cánh tay mỏng manh run run chạm vào mặt anh. Cô áp tay lên má anh, mắt nhìn thẳng vào mắt anh thật sâu. Đôi mắt cô lấp lánh thứ gì đó rất kì diệu khiến anh khát vọng muốn nắm giữ, muốn chạm vào đôi mắt kia. Nếu nói người khác sẵn sàng trầm mê trong ánh mắt của anh nhưng cô lại khác, cái ánh sáng trong mắt cô luôn bị che dấu đi sự đẹp để đơn thuần nhất. Ánh mắt của cô giống như một con mèo nhỏ yếu đuối nhưng luôn bày ra bộ dạng lạnh nhạt đầy kiêu ngạo để che đi cảm xúc của bản thân.

Cô tôn thờ tình yêu, cô trân trọng sự chân thành, cô vẫn luôn tuyệt tình bởi vì cô sợ. Sợ hãi bản thân chìm sâu vào vũng bùn của tình yêu mà không ngoi lên được. Anh thấy được sự khát vọng được yêu thương của cô, cũng thấy được cô đang tự mâu thuẫn. Nếu lại cho cô thời gian, với tính cách của cô sẽ tự mình bỏ chạy.

Trước đây khi anh nhìn thấy bạn bè của mình đắm thiết yêu đương, trong khi anh lạc lõng. Anh không biết người con gái của đời mình là người như thế nào, nhưng anh vẫn luôn tin chắc rằng anh sẽ nhận ra cô từ cái nhìn đầu tiên.

Ba anh từng nói rằng ông cũng từng rơi vào tình trạng này nhưng khi ông gặp được mẹ của anh thì ông đã biết đời mình khó có thể thiếu bà, bà là người phụ nữ đặc biệt xuất hiện trong cuộc đời của ông. Từ khi bà xuất hiện mọi thứ trong cuộc sống thật sự tuyệt hơn nhiều.

Anh không biết tình yêu là thứ gì, theo góc độ y học nó là sự tiết hormone “hạnh phúc”, và khi gặp cô nó đột nhiên được “tiết”. Anh không phải là người đàn ông lãng mạn nhưng anh muốn nói rõ với cô, anh thật sự nghiêm túc muốn ở bên cạnh cô. Con người anh khá cổ chấp cũng không thích một

mối quan hệ “nửa chừng”.

Đôi mắt của Lâm An My như thôi miên người khác, cô không phải cô gái ngờ nghệch và mơ mộng viễn vông. Giấc mộng của cô chỉ là một cuộc sống bình thường, yêu một người rồi cùng người đó kết hôn. Nhưng cô vẫn luôn mâu thuẫn vì suy nghĩ thực dụng của bản thân. Có người đã nói với cô rằng, tình cảm đừng bao giờ ích kỉ, sẽ không có được tình yêu.

Cô vẫn luôn đặt mục tiêu “cơm no áo ấm”, đối với chuyện tình cảm nam nữ thanh niên cô sợ mình không đủ sức chơi đùa. Trình Duệ xuất hiện, anh rất kì lạ, anh xông vào cuộc sống của cô, anh nói muốn yêu đương cùng cô, rồi anh nói nghiêm túc muốn yêu đương và kết hôn với cô.

Đối với chuyện tình cảm, dây thần kinh của cô rất thô. Chuyện tình yêu đối với cô là một con số không tròn trĩnh trong kinh nghiệm. Cô có thể mơ mộng về tình yêu của bản thân qua một bộ phim hay một câu chuyện nhưng cô không bao giờ tự dần thân vào nó. Đối với cô tình yêu là “một cái hố đen ngọt ngào” có thể chứa đầy mật ngọt nhưng thứ mật ngọt đó có thể giết chết con người.

Cô nghĩ bản thân mình cũng không còn nhỏ bé, trẻ trung gì nữa. Vài năm nữa thôi cô cũng sẽ trở thành bà cô già, cô cũng có rung động với anh nhưng cũng có thể vì anh đẹp mắt, ai nhìn thì ít nhiều cũng có chút rung động.

Lâm An My mềm mại nhẹ nhàng nói: “Em tin tưởng anh! Nhưng em vẫn chưa tin tưởng mình!” Hơi thở nóng bỏng của cô phả lên mặt anh, khiến lòng anh rụt rịch, ngứa ngáy.

Lâm An My thuộc cung bọ cạp, dù cho cô không dùng chiêu thức gì nhưng lại có thể khiến người ta cảm thấy gợn cảm chết người.

Trình Duệ tóm lấy tay cô, lôi mạnh cô vào trong lòng. Lâm An My bất ngờ bị lôi kéo, cánh mũi đập vào trong ngực anh đau như muốn gãy, cô kêu đều một tiếng, nước mắt rung rung tràn ra.

Trình Duệ hoảng hồn cúi đầu xem cô, Lâm An My che mũi muốn khóc. Cô đẩy anh ra, thật tức chết cô. Có phải đóng phim tình cảm đâu mà mạnh bạo vậy chứ, lần đầu tiên cô ôm đàn ông có cảm giác ghê tởm vậy không.

Mũi cô mà gãy xương thì sao chứ, thật là tên bác sỹ chết tiệt. Ngoài mặt “băng thanh ngọc khiết” trong lòng lại “bạo lực” như vậy. Xương của cô vừa mềm vừa nhỏ, sức lực anh như vậy “bê đờ” cô ra là quá dễ dàng.

Thế là Lâm An My đá thẳng anh xuống giường, trực tiếp chiếm “chỗ” của anh. Làm cô bị thương là anh, đuối lý nên đại bác sỹ dù có nhan sắc tuyệt vời cũng bị đuối lý không thương tiếc.

Một đêm này Lâm An My hí hửng ngủ ngon lành. Trình Duệ sao!? Anh đã khẳng định thì cô sẽ tin anh, nếu anh dám phản bội cô, cô sẽ thuê xã hội đen “bạo lực” của anh.

Cô nhắm mắt vui vẻ ngủ, trong đầu còn tính toán sẽ mang anh đi mua quần áo và dắt anh ra mắt công chúng. Nghĩ đến đây khoe mẽ cô cong lên đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Chờ mong buổi họp lớp đầy biến động.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: CHƯƠNG 11: DU LỊCH CÙNG NHAU

“Anh muốn biết em trong quá khứ, nhưng anh chỉ cần em ở hiện tại và tương lai!”- Trình Duệ.

Ngày cuối tuần, Lâm An My tung tăng đi mua sắm. Nói mua sắm cho oai vậy thôi chứ cô chỉ đi lung tung ngắm nghía một hồi trù khi nhìn trúng món gì đó mới móc ví trả tiền.

Quần áo và mỹ phẩm, cô không thiếu, định kỳ Lương Đình sẽ mua sắm cho nên sẵn tiện mua cho cô vài món. Thật chất Lương Đình rất keo kiệt muốn anh ta “tặng” quà thì còn lâu, những món anh ta lựa chọn cho cô đều là những món liên quan đến việc đẩy mạnh hiệu quả công tác của cô. Như váy áo trong mấy cuộc họp mặt, son phấn để cô trang điểm hoàn hảo xuất hiện. Lương Đình cực kỳ xót tiền nhưng vẫn phải thối tay cho tiền cho cô mua, bởi vì anh không mua thì cô không mua. Dẫn đến hệ lụy làm ảnh hưởng đến việc kiếm tiền của anh ta.

Cuối tuần, Lương Đình gọi điện thoại cho Lâm An My “lôi” cô đi mua sắm định kỳ.

Lâm An My đi theo chỉ để “làm nèn” cho vui thôi, sẵn tiện nghe cô báo cáo tiến độ yêu đương.

Lương Đình giống như là ông anh lớn của cô, nên cô đem mọi chuyện gần đây nói huych toẹt ra với anh ta.

Lương Đình một bên chọn lựa cà vạt, một bên nghe cô nói, sau đó tổng kết lại một câu: “Chuyện tình cảm đừng lo được lo mất! Chuyện tâm một chút.”

Lâm An My trợn mắt nhìn anh ta, tại sao mấy lần trước không nghe anh nói mấy lời này với cô.

Lương Đình khinh bỉ liếc xéo, kiêu ngạo hất cằm: “Việc nào có lợi, anh đây mới làm!” Trắng trợn tuyên bố, nói trắng ra là mấy người trước được giới thiệu cho cô không mang lợi ích gì cho anh.

“... ..” Quỷ mới biết anh ta nhận được lợi lộc gì.

Nhìn gương mặt nghiêm trọng nhăn mặt của cô, Lương Đình khinh bỉ khẳng định: “Không biết Trình Duệ mang lợi gì cho chúng ta?”

Cô gật gật đầu, rồi lắc lắc đầu, sau đó nhăn mày, cái câu hỏi quái dị này nên gật hay không gật mới đúng!?

Nhìn thấy gương mặt phân vân của Lâm An My, Lương Đình thờ dãi nhìn cô bất đắc dĩ, hai ngón tay day day trước trán, dùng giọng điệu tiếc thương mỉa mai nhất mà nói: “Thời đại này tìm đàn ông 'trong trắng' còn khó hơn tìm 'vàng', không đúng là 'kim cương', cũng không phải, kim cương quá tầm thường, là gì nhỉ!?...”

“... ..” Rồi rầm ghê gớm.

Lương Đình cân nhắc kỹ lưỡng, lăm nhăm tính toán cuối cùng đưa ra kết luận: “Là khó tìm như Uranium*!”

“... ..” Xin thứ lỗi, cô dốt hóa.

Nhìn mặt đơ đơ của cô, anh thấy thất bại hết sức, lắc đầu anh ta quay đi, bỏ mặc cô.

“... ..” Đôi khi Lương Đình suy nghĩ còn kì quặc hơn cả phụ nữ.

Bỏ qua vấn đề nan giải lúc này, Lương Đình vẫn 'thao thao bất tuyệt' tăng bốc bản thân, cô nghe cũng lúng búng cả lỗ tai. Lâm An My cảm thấy Lương Đình sắp bằng mấy người phụ nữ ngoài chợ cá, nói mà nước bọt đủ để nhấn chìm cô.

Con người Lương Đình lúc nào cũng hi hi ha ha, nhìn vào thì rất đơn giản nhưng tâm cơ cực sâu. Anh ta cũng không vẽ vang gì, mang danh là con nuôi nhà họ Lương mà làm nên sự nghiệp ngày hôm nay.

Cái đầu của anh ta cực kỳ sắc bén, lại biết cách xây dựng quan hệ, cô cũng không biết rõ ràng chuyện anh ta lấy vốn mở công ty từ đâu. Nhưng gây dựng nên sự nghiệp to lớn như vậy quả là không dễ dàng. Biết bao người phấn đấu cả đời cũng chưa có được số tài sản hiện nay anh ta đang sở hữu.

Lương Đình xem cô như em gái ruột, chỉ dạy, nâng đỡ hỗ trợ cô. Cô từng loáng thoáng nghe được từ nhà họ Lương là cả nhà anh đều bị tai nạn xe cộ, đang tuổi ăn tuổi học vào độ tuổi thanh xuân tươi đẹp lại trở thành trẻ mồ côi.

Lương Đình nhận trợ cấp, sau đó may mắn được nhà họ Lương nhận nuôi. Được cho ăn học.

Thật ra, Lương Đình nỗ lực hơn bất kỳ ai, tuy nói là nhà họ Lương nhận nuôi nhưng anh cũng đã mười mấy tuổi nên đương nhiên hiểu rõ được thân phận địa vị của mình, nhà họ Lương đã cho anh ta ăn mặc đầy đủ xem như đã rất tốt rồi.

Lương Đình cũng không đòi hỏi, mà thật ra cũng không dám đòi hỏi. Biết rõ bản thân mình ở nơi nào, anh ta quyết chí học tập.

Trong khi cô 'ăn nhờ ở đậu' nhà họ Lương, trong khi cô bù đầu ra sức học tập để vượt qua từng kì thi ở đại học thì Lương Đình đang thảnh thơi vừa làm thêm, vừa lấy được học bổng hết sức dễ dàng.

Cuộc sống của anh chính là cuộc sống trong mơ của bao người, nhưng Lâm An My vẫn luôn cảm thấy bản thân anh ta thích giả vờ quá thôi, cô đơn như lại làm như vô tâm không để ý đến.

Trong lúc Lương Đình đang lựa lựa chọn chọn, bởi vì rất kén chọn nên vẫn đang lăm nhăm chê trách thái độ phục vụ rồi sản phẩm bị lỗi nhỏ xiu cũng moi móc ra nói tắt, nào là màu sắc không đẹp mắt, loại vải kém chất lượng gì gì đó. Chỉ tội cho cô gái quản lý và cô nàng phục vụ đáng thương muốn khóc đến nơi mà không dám.

Lâm An My quyết định mặc kệ Lương Đình, cô đi dạo vào vòng khu quần áo nam, ánh mắt cô vô tình rơi lên chiếc áo sơ mi màu xanh dương hơi tối. Cô rất thích màu sắc này.

Lâm An My không cưỡng lại được trước màu xanh thẫm như bầu trời đêm, hai mắt cô không rời khỏi nó, cô cất bước nhìn như bình thường nhưng bước chân của cô nhanh hơn hẳn.

Ánh mắt dừng trước chiếc áo, bàn tay nhỏ nhắn của cô đưa lên nhẹ nhàng chạm vào lớp vải cảm nhận xúc cảm do vải mang tới. Vừa chạm lên chiếc áo, cô nhủ thầm, cô lập tức lật bảng giá.

Một cặp nam nữ đột nhiên đến, cô gái trẻ nhanh chóng lấy đi cái áo mà Lâm An My đang xem này giờ, còn tiện thể liếc cô một cái như khinh bỉ cô.

Lâm An My quay đi, bĩu môi một cái. Vừa chạm vào liền biết được vải không phải loại tốt rất khó thoát mồ hôi, dù kiểu dáng không tệ, màu sắc nhìn rất tốt nhưng cô cũng không hứng thú.

Cô gái trẻ kia còn lớn tiếng nói: “Áo này không tề. Em mua tặng anh!”

Lâm An My không quay đầu lại nên không biết chàng trai kia rốt cuộc biểu cảm ra sao. Nhưng đối với cô gái kia, cô không có hảo cảm, cô không thích những người không lịch sự như vậy, đồ trên tay người khác lại không lễ phép mà lấy đi.

Lâm An My cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, cô lại đi dạo một vòng lớn.

Lần đầu tiên đi mua sắm với Lương Đình, cô nàng phục vụ nở nụ cười tươi như hoa ca bài ca 'nịnh nọt': Anh, chị thật đẹp đôi!”

Lương Đình tươi cười như hoa như ngọc, thẹn thùng nói: “Haha, con gái tôi thích ăn mặc như người lớn ấy mà!” Còn dùng 'đạo cụ' là đầu của cô để xoa xoa để diễn đạt nhất.

“... ..” Cô im bất, không dám cho ý kiến, 'com no áo ấm' của cô từ anh ta mà ra đó. Cô gái phục vụ tội nghiệp thì gương mặt đông cứng lại, thật đáng thương.

Sau đó Lương Đình nghiêm mặt bắt buộc cô, mỗi lần đi dạo phố mua sắm với anh ta đều phải ăn mặc trẻ con một chút.

Lâm An My sở hữu gương mặt nhỏ nhắn, nét đẹp của mẹ cùng đôi mắt to tròn, sống mũi cũng vượt trội. Chỉ mỗi tội cao được một mét năm mươi lăm. Nếu so sánh với mấy cô gái nơi thành thị chân dài da thịt trắng nõn thì không thể sánh bằng. Mỗi lần đi mua sắm với Lương Đình, cô luôn ăn mặc theo kiểu trẻ con hoạt bát. Quần jean cùng áo thun đơn giản, khoác ba lô con sau lưng, tóc buộc đuôi ngựa, trông cô thanh xuân dào dạt không khác mấy so với mấy bé gái mười bốn, mười lăm.

Cô luôn dùng thái độ lạnh nhạt, không thích để tâm đến mấy thứ xung quanh. Về mặt lạnh lùng, khiến cho người khác có cảm giác cô quá mức kiêu ngạo.

Lương Đình sau cả ngày lựa chọn mới đồng ý đi thanh toán. Trong khi Lương Đình thanh toán là đồng đồng, nủi nủi đồ, thì Lâm An My lại chỉ chọn được một cái cà vạt.

Lương Đình nheo mắt nhìn cô, bất mãn.

Cô gái quản lý đã có 'kinh nghiệm' từ lần trước, nhìn sắc mặt Lương Đình mà nói: “Cô bé à, chị thấy ba em rất trẻ thích hợp với màu sáng nhưng mà cà vạt này... Hình như không thích hợp lắm!”

Lâm An My mặt không đổi sắc, để cà vạt lên bàn thanh toán: “Quét thẻ giúp em đi chị!”

Cô gái quản lý ngậm miệng, đem thẻ đi quét, còn thuận miệng hỏi một câu: “Em mua cho ai vậy?”

Sắc mặt Lâm An My hòa nhã chút ít, nhẹ giọng đáp: “Bạn trai!”

Cô gái quản lý: “ồ!” một tiếng hâm mộ.

Lương Đình há hốc mồm, Lâm An My từ bao giờ lại chịu chi như vậy, một cái “cà vạt” số lượng có hạn, vừa đẹp lại vừa tinh xảo, giá tiền đương nhiên không nhỏ. Không ngờ cái tên Trình Duệ kia lại có số hường thụ như vậy.

Lâm An My thanh toán xong, cùng Lương Đình xoay người chuẩn bị đi, thì có tiếng gọi: “Lâm An My?!”

“???” Lâm An My quay đầu lại thì thấy đôi nam nữ thanh niên lúc này, gọi tên cô có lẽ là người nam kia. Cô vẫn đang nhũn mày nặn óc nhớ lại người này là ai, bạn đại học, bạn trung học, tiểu học hay là mẫu giáo?

Đôi nam nữ tiến đến gần cô, người nam vỗ nhẹ vào tay người nữ, ý bảo cô ta đi tính tiền. Cô gái kia nhũn mày không vui, quay đầu liếc cô một cái. Lâm An My nghiêng đầu nhìn người nam tiến đến chỗ cô, cô vẫn chưa nhớ ra người này là ai nha!

Người nam kia cười ôn hòa, đi đến chỗ cô, thân thiện: “Gần mười năm không gặp, không ngờ cậu không thay đổi chút nào!”

Lâm An My cười nhạt, tiêu chuẩn lịch sự không cho ý kiến. Cô vốn không có khả năng nhận người nam này là ai, cũng không thể mất lịch sự mà hỏi thẳng, cũng không muốn nói qua loa để khiến người khác không vui.

Người nam kia cao khoảng một mét bảy, dáng người không tề, ăn mặc chỉnh tề, kiểu tóc cũng rất hợp “mốt”. Áo thun kiểu cách, quần jean “rách” cực kỳ thời thượng. Gương mặt tươi cười kia khiến cô có cảm giác bầy xích. Cô không thích kiểu đàn ông ra vẻ.

Lương Đình đứng bên xem trò hay bắt đầu lên tiếng: “Anh ra xe trước!” Rồi quay đầu đi thẳng.

“... ..” Lâm An My có thể chắc chắn rằng lát nữa cô phải bắt taxi về, Lương Đình có mà về trước chứ chẳng thèm chờ cô đâu. Cô quá hiểu rồi mà!

Lâm An My liếc mắt nhìn Lương Đình một cái rồi quay lại nhìn người nam trước mặt. Anh ta vẫn đang cười mỉm nhìn cô.

Hai tay rút túi quần, đứng trước mặt cô, anh ta cười: “Tôi là Trần Thế Dân này!”

Lâm An My lục soát lại kí ức cũ, cũng nhớ được anh ta là ai. Cô mỉm cười nhẹ, thái độ không mặn không nhạt hỏi thăm qua loa cho có lệ.

Trần Thế Dân là ai sao!? Bạn học cũ.

“Khi không khi không” lại tình cờ gặp bạn học cũ, cô cảm thấy có chút rắc rối sắp sửa đến.

Đại khái Trần Thế Dân nói sơ qua cuộc sống mấy năm nay, làm việc học tập ra sao, rồi cuối cùng gửi cho cô một tấm danh thiếp. Ay da là giám đốc công ty cổ phần điện tử, không lớn cũng chẳng nhỏ. Có thể xem là thành công không nhỏ. Xem ra danh tiếng cũng không tệ.

Cô gái trẻ lúc này đã tỉnh tiền xong, nhanh chóng bám chặt cánh tay anh ta nũng nịu làm nũng.

“...” Da gà, da vịt của Lâm An My thì nhau nổi lên.

Trần Thế Dân cười, xoa đầu cô ta, nhắc nhở: “Đang có bạn anh ở đây!” Nói thì nói vậy nhưng giọng điệu và cử chỉ đều là cung chiêu.

Lâm An My cảm thấy hôm nay ra ngoài lại đụng phải “cặp đôi khoe khoang tình cảm”.

Trần Thế Dân nắm tay cô gái trẻ, tươi cười nhìn Lâm An My mà giới thiệu: “Đây là bạn gái tôi!”

Lâm An My cười nhẹ, xem như chào hỏi với cô gái trẻ kia. Sau khi cô ta nghe nói cô là bạn học cũ thì thái độ liền lên mặt hất mặt. Cô gái trẻ này 'da mềm thịt trắng' chân dài ngực lớn, quả thật là nở nang nhìn qua liền biết là được bảo dưỡng rất tốt.

Dù sao bọn họ đưa danh thiếp cho cô, theo phép lịch sự cô cũng đưa họ danh thiếp, nhưng cũng không thể để họ biết cô làm Tổng giám đốc mà lại ăn mặc khiến người ta bần tẩn được. Cũng may là gương mặt cô dù lên tạp chí cũng đã được thông qua xét duyệt của lãnh đạo công ty truyền thông, tuyệt đối không để chính diện mặt của cô, tránh các chuyện xấu. Nhưng mà trừ phi mắt kém mới không nhận ra, còn lại người thường ai cũng nhận dạng được. Đôi môi của cô hơi nhếch lên tỏ ra lạnh nhạt, cô mở ba lô rút ra một tấm thẻ đưa cho Trần Thế Dân và bạn gái anh ta: “Hôm nay gặp lại xem như cũng có duyên. Tặng hai người thẻ “Tình nhân” của nhà hàng chỗ tôi làm việc vậy!”

Trần Thế Dân nhận thẻ gật đầu với cô một cái, xem như là bằng lòng nhận. Cô gái kia liếc qua nhìn tấm thẻ “Tình nhân”, ở thành phố H này nhà hàng duy nhất sử dụng phong trào thẻ “Tình nhân” chỉ có mỗi Á My mới có. Rất nhiều người đặt thẻ nhưng phải đợi rất lâu, nghe nói thẻ năm nay cũng đã bị người đặt hết, muốn đặt cũng là đặt sẵn đầu năm sau.

Một tấm thẻ “Tình nhân” có thể khiến cho người khác suy nghĩ nhiều về thân phận của Lâm An My. Rốt cuộc cô làm gì mà có thể có được thẻ này, là chuẩn bị sẵn nhưng thất tình đành phải tặng cho người khác, hay là làm công cho nhà hàng được hưởng đãi ngộ này, hoặc cũng có thể có quan hệ nào đó với chủ nhà hàng.

Bạn bè cũ còn nhớ được mặt cô, tặng một tấm thẻ “ăn uống” xem như đáp lễ vậy. Lâm An My đối với bạn bè sẵn sàng hào phóng chỉ cần họ chân thành với cô.

Có đôi khi trong cuộc đời của bạn có những lúc bạn sẽ cảm thấy lạc lõng, cảm thấy ai cũng bỏ mặc mình. Thế giới như một màu đen, cô đơn và buồn tẻ. Bản thân có thể hiện sự hòa nhập vào xung quanh, tuy nhiên vẫn khó làm được.

Lâm An My không biết rốt cuộc người khác suy nghĩ thế nào, đối với cô, có một khoảng thời gian cô lạc lõng với thế giới bên ngoài. Nhưng rồi cô nhận ra được có một số việc cần “chấp nhận” mới có thể trưởng thành được. Đối với tất cả những quyết định ở quá khứ, hiện tại hay là tương lai cô đều sẽ không hối hận.

Nếu là sai lầm, cô sẽ chấp nhận làm lỗi của bản thân. Người khác cho rằng cô bướng bỉnh cứng đầu, nhưng họ có từng nghĩ lại cho dù cô ngồi đó hỏi han thì kết quả có thay đổi được gì. Có người nói, hãy cố gắng thế này, cố gắng thế kia, hãy sống thế này, hãy sống thế kia, nhưng tất cả chỉ đều là lý thuyết “suông”.

Cô tin “Phật”, cô cũng tin khoa học. Cô tin tưởng vào lời Phật dạy, sống có lòng nhân ái.

Nhưng cô vẫn là một người thực tế, thực tế thật sự rất tàn nhẫn. Trong quá khứ, cô thẳng tính, nhút nhát nhưng cũng nóng nảy, bạn bè thân thiết cũng rất ít nhưng mà vẫn rất chất lượng.

Tuy nhiên thứ gì cũng không thể nào hoàn toàn hoàn mỹ, lòng tin của cô dần bị bào mòn theo thời gian. Cô không trách ai cũng không thể trách, bởi chính những vấp ngã và những việc xảy ra cô mới nhận ra được nhiều điều.

Cô đối với quá khứ cũng đã phai mờ, không phải hoàn toàn phai mờ, nhưng mà nó vẫn là quá khứ của cô là tất cả những điều cô đã trải qua. Cô cảm thấy ai cũng là con người, ai cũng sẽ có “tham- sân- si”, mở miệng ra ai cũng muốn mình tốt đẹp nhưng cũng vẫn là con người vẫn sẽ bị cuốn vào dòng xoáy của tham vọng, của dục vọng. Bạn bè cũ không thân lắm, cũng không chắc họ có ý đồ gì. Trực giác của cô rất tốt, trực giác mách bảo cô không nên gần gũi với Trần Thế Dân.

Lâm An My dự định rời đi, đột nhiên điện thoại của cô reo lên. Vội lên tiếng chào tạm biệt, nhanh chóng ra ngoài nghe điện thoại.

Bước ra ngoài cô nhanh chóng nhận điện thoại, lúc nhìn thấy tên Trình Duệ hiển thị trên điện thoại, tay cô run bật lên suýt làm rơi điện thoại. Mặc dù hai người bọn họ có chút gần gũi “xíu xíu” nhưng mà cô vẫn hơi ngượng, anh cũng ở cùng cô nên tần suất gọi điện thoại là rất hiếm chứ đừng nói là nhắn tin.

Con người Lâm An My chính là thể loại không thích chủ động trước, chỉ cần anh tiến một bước hợp ý cô, cô liền tiến hai bước, nếu không hợp ý cô liền lùi mất dạng. Thế nên bao nhiêu lần bà Lương mai mối, Lương Đình chỉ đứng một bên khinh bỉ cô là đầu gối.

Lương Đình có công năng nhìn thời thế đoán chính xác mức độ lên xuống của cổ phiếu, anh ta nhìn thấy Lâm An My liền muốn bồi dưỡng thật tốt, không phải cô tài giỏi hơn ai mà là cô trọng tình nghĩa, lại rất trung thành. Một viên ngọc quý không phải về ngoài của nó có bao nhiêu rực rỡ và tươi đẹp, mà là khi nó không cần mài dũa mà vẫn thấy được vẻ đẹp thật sự. Viên ngọc quý không phải là nó được điêu khắc gia khắc họa đẹp bao nhiêu mà là thiên nhiên đã tạo ra nó đẹp bao nhiêu.

Lâm An My chính là cái khối đá tảng còn nguyên vẹn, thời gian qua giống như thời gian mài đi lớp vỏ xù xì bên ngoài để lộ ra mảnh ngọc bên trong. Không ai biết bên trong khối đá kia ngọc bao lớn, có hình thù gì. Đối với người không hiểu biết thiếu kiên nhẫn liền muốn phá nát nó ra để tìm ngọc vụn, kẻ thông minh sẽ kiên nhẫn bào mòn lớp đá kia đi để tìm khối ngọc tuyệt diệu bên trong.

Trình Duệ chính là một kẻ kiên nhẫn lại lập dị, nhìn bề ngoài có vẻ ưu nhã bao nhiêu thì bên trong dị thường biến thái. Anh là một người cực đoan.

Sau này Lâm An My đọc được một câu nói trên mạng, cảm xúc dâng trào cô quay sang nhìn Trình Duệ. Cô chặc lưỡi cảm thán: “Em vừa đọc được một câu nói rất hay!”

“...” Trình Duệ đối với trình độ của cô đã quá quen thuộc, từ chối cho ý kiến.

Lâm An My tiếp tục luyện thuyên: “khi em đọc được câu 'Không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ lưu manh có kiên nhẫn'. Ngay lập tức liên hệ đến anh!” Cô tiếp tục luyện thuyên cảm thán nhân sinh gì đó.

“... ..” Trình Duệ nào dám cho ý kiến, cô muốn nói gì thì là cái đó.

Nhưng đó là chuyện của rất lâu sau này, trở lại lúc này Lâm An My đang hồi hộp nhận điện thoại của Trình Duệ.

“Alo?!” Giọng cô nhỏ như mèo kêu.

Tim Trình Duệ run lên một cái, anh cười nhạt bản thân mình quá mức gấp gáp rồi. Ngày qua ngày lại càng khó khăn chế được trái tim đang rung động trong lồng, chỉ có thể nhanh chóng kéo gần hơn khoảng cách của hai người. Giọng nói trầm ấm, pha chút lạnh của anh khiến cho cô cảm thấy muốn điên luôn, sự kết hợp kì quặc của lãnh lẽo lại mang đến một phần ấm áp khiến cho cô cảm giác được có gì đó đang dâng trào trong tim [“Là anh!"] Ngắn gọn và súc tích luôn là phong cách nói chuyện của anh.

Lâm An My đành “Dạ!” một tiếng.

Trình Duệ trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: [“Tối nay anh sẽ về trễ, không cần chờ cơm.”]

Cô nhẹ giọng “Vâng!” một tiếng.

Trình Duệ lại trầm ngâm vài giây rồi nói: [“Sáng mai anh phải đi xem buổi Tọa đàm y học, địa điểm là ở thành phố Đà Lạt!”]

Lâm An My “À!” một tiếng, thành phố L nổi tiếng là thành phố ngàn hoa, cô cũng từng đi trước đây lâu rồi. Nói đến thì cô liền tiếc nuối, cô cũng muốn đến đó để ăn “thịt rừng”.

Trình Duệ ở đầu dây bên kia cười khê, phác họa ra hình ảnh của cô tiếc nuối đồ ăn ngon. Giọng anh mang đặc trưng lạnh lạnh, nhưng vẫn không giấu được vẻ cưng chiều vô đối: [“Anh cảm thấy không khí ở đó không tệ, cộng thêm 'thịt rừng' nướng có thể em cũng muốn đi! Anh mời em!”]

Vừa nghe câu 'anh mời em', Lâm An My cầu còn không được nữa là, liền hỏi há: “Đi, đi!!! Đương nhiên là đi!”

Chiều hôm đó, trên mặt Lâm An My nở rộ nụ cười tươi tắn, tâm trạng tốt liền ăn mặc thật đẹp đến nhà hàng của cô.

Á My là sản nghiệp riêng của cô, mặc kệ dù sống trong giới kinh doanh bấy lâu nay, theo chân Lương Đình “nhật” tiền lẻ cũng không ít. Nói gì đi nữa thì cô vẫn luôn nhắc nhở mình ‘tham thì thâm’, kiếm tiền cũng tốt đủ tiền mua ‘tã và sữa bột’ cho con là được. Dự kiến cuối năm nay cô sẽ giao chức Tổng giám đốc này cho người khác, bao lần nháp nhò trong đời, có những lúc trắng tay nhưng may mắn xoay chuyển tình thế, cuộc đời có bao lần là may mắn, thà cô ôm đồng tiền kiếm được sai cho “sướng” tay còn hơn là mất sạch.

Lâm An My sống hai mươi mấy năm trên đời, cái nhìn của cô về đời người có vẻ quá mức trưởng thành sớm. Cô biết rõ giữa được và mất, cô biết không chế lại cảm xúc của mình, nhưng chính vì từng bước đi cô đều thận trọng như đi trên lớp băng mỏng, thế nên cô chẳng dám đặt niềm tin quá lớn vào tình yêu.

Trong tim cô cất giấu một bí mật, đó là niềm tin vào một tình yêu thật sự. Cô đợi đã nhiều năm, và dường như đã chờ được.

Lâm An My vừa bước vào nhà hàng, bóng hồng quen thuộc liền lao ra làm cô giật mình: “Lâm đại gia, Tiểu Du nhớ ngài muốn chết!~”

Giọng nói mềm nhũn nũng nịu khiến Lâm An My nổi cả da gà, liền phối hợp nâng cằm ‘mỹ nhân’ giờ trò phong lưu: “Sao ‘gia’ quên được Tiểu Du xinh

đẹp!”

Cô gái tên 'Tiểu Du' kéo kéo tay cô tiếp tục nói: “Tiểu Du chỉ chung tình với 'gia' đó!”

Lâm An My biểu tình nghiêm túc, mị mắt tà ác nhìn 'Tiểu Du': “Gia cũng chỉ 'sùng ái' Tiểu Du nha!”

Sau đó hai người bọn họ cười phá lên, khách trong nhà hàng liền tập trung nhìn về phía bọn họ. Lâm An My che miệng cười, kéo 'Tiểu Du' đi.

Lâm An My ra về chị cả gõ đầu cô ấy: “Sao nay rảnh rồi gây chuyện thị phi ở đây vậy hả?”

Cô ấy cười ha ha: “Nhớ Lâm đại gia!”

Lâm An My cười cười mang cô ấy vào phòng riêng.

'Tiểu Du' tên gọi là Thân Thị Thái Du, nghe nói gia đình cô ấy có gốc gác từ miền trung ở thành phố Huế vào nam sinh sống. Gia đình thuộc dạng đủ ăn đủ sai, cũng không dư dả gì lắm, hai người bọn họ lần đầu gặp nhau ở trường đại học, hợp liền sáp lại làm quen.

Hiện tại cô ấy đang làm việc cho tòa soạn báo GGG. Cô ấy muốn chân chính đi lên thì cứ để tự quyết định, cô không thể xen vào.

Gần chục năm thân quen cũng coi như là bạn thân thật sự. Thái Du bữu môi oán thán: “Chị đây là đi lên bằng thực lực. Rốt cuộc cái quái gì bài viết của chị lại bị loại. Thật không công bằng!”

Lâm An My gật đầu, không muốn nói nhiều về việc này. Không phải cô khinh thường việc cô ấy ngây ngốc sáu năm vẫn không lên được chức quản lý bởi vì muốn đi bằng thực lực của bản thân. Nhưng mà thực tế thì khó có khả năng làm được, chủ yếu các công ty trong nước hiện nay cách quản lý đã lạc hậu, muốn hưởng đãi ngộ tốt thì bằng cấp phải là loại tốt nhất, muốn chức vụ có thể kiếm được chút tiền thì phải “đút” cho một số người quản lý chút “quả” bồi dưỡng.

GGG là tòa soạn báo thành lập trước tập đoàn Lương Đình vài năm, nhưng càng về sau càng khó cạnh tranh với những tòa soạn khác. Theo như Lương Đình nói thì một ngày không xa, GGG sẽ bị thu mua, chuyện này cô nào dám nói cho Thái Du nghe.

Dù sao Lâm An My cảm thấy bản thân mình cũng khó tránh khỏi bị lây dính mấy thứ 'dơ bẩn' trong vòng lẩn quẩn này. Cô không muốn nói đến chuyện đó nữa.

Thái Du than thở xong liền nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Lâm An My cảm thấy lông tóc dựng đứng, sau đó thấy ánh mắt sáng quắc của Thái Du, cô cảm thấy có gì đó rất kì quái.

Thái Du nhìn cô tươi cười: “Tại sao gần đây mấy tờ báo bị cấm phát ngôn về vấn đề của mày vậy hả?”

Lâm An My chột dạ cúi đầu: “... ..”

Cô ấy cười ha ha, liếc mắt nhìn cô rồi sáp lại gần cô: “Có bạn trai sao?”

Lâm An My nhìn cô ấy, cứng ngắc gật đầu. Thái Du nhìn biểu hiện của cô liền cười to, cười chảy cả nước mắt.

Lâm An My quét mắt nhìn cô ấy: “Có gì đáng cười!”

Thân Thị Thái Du cười không ngừng được, lau lau nước mắt, vỗ vai cô nói: “Đang kích động!”

“Tao có bạn trai mày kích động như vậy?”

“Hahaha.... Không phải.... Tao tưởng mày định làm bà cô già độc thân! Không ngờ!.... Hahaha!”

“... ..” Quá đáng vừa thôi.

Thu hồi lại bộ dạng nghiêm túc, Thái Du nhìn cô nói: “Lâm An My, quả nhiên mày có số làm phu nhân!”

Lâm An My uống một hớp nước, mắt mơ hồ nhìn về phía cửa sổ đối diện, trầm giọng: “Có lẽ vậy!”

Thái Du vỗ vai cô, cô ấy nhìn đồng hồ liền quyết định rời đi: “Tao đi trước! Cẩn thận một chút, người có tiền chúng ta không thể nói trước!”

Lâm An My gật đầu, tạm biệt cô ấy.

Sáng sớm hôm sau, Lâm An My cùng Trình Duệ ra sân bay đến thành phố Đà Lạt. Hai người bọn họ nhanh chóng đặt chân lên vùng cao nguyên tươi đẹp.

Tùng đột khí lạnh đánh úp vào da thịt, trời mùa hạ ở đây coi như cũng không quá lạnh nhưng giờ là sáng sớm nên lạnh hơn rất nhiều so với khí trời miền nam.

Theo đoàn công nhân viên của bệnh viện Tỉnh Tú, bọn họ nhanh chóng dừng chân ở một khách sạn lớn. Đương nhiên nam chưa cưới, nữ chưa gả chỉ có thể mỗi người một phòng. Khách sạn bọn họ chọn thế nhưng lại là hai phòng kép. Dù sao dân có tiền thì muốn loại nào chẳng được.

Trình Duệ không lên tiếng, nhưng ai dám xếp cho anh và Lâm An My khác phòng được. Bác sỹ Trần Trung cũng dắt theo bạn gái đáng người nóng bỏng hấp dẫn, anh ta nhíu mày nhìn hai người bọn họ.

Lâm An My và Trình Duệ cũng không có gì là lúng túng, vì hai người vốn ở chung. Tuy chưa quá mức thân mật nhưng nhìn chung hòa hợp cứ như vợ chồng son.

Nói là 'đoàn bác sỹ' cũng chỉ có 5 bác sỹ, trong đó cô được Trình Duệ mang theo, cộng với bạn gái của bác sỹ Trần Trung là 7 người. Ngoài Trình Duệ và Trần Trung ra còn lại là hai nam và một nữ bác sỹ. Đoàn đi lần này chọn ra bọn họ là người đại diện.

Buổi tọa đàm diễn ra vào buổi chiều, nên bọn họ có thể nghỉ ngơi tiêu khiển một chút. Do đặc thù của hai cặp đôi xuất hiện nên có hai phòng kép, còn lại là ba phòng đơn.

Phòng kép có một phòng khách lớn, hai phòng ngủ nhỏ như một căn hộ thật thụ. Bố trí nhỏ gọn và ấm cúng, cũng cực kỳ sạch sẽ và thơm mát.

Lâm An My vào phòng ngủ một giấc, lúc thức dậy đã là quá trưa. Cô tắm rửa thay quần áo rồi mở cửa phòng ngủ ra phòng khách. Phòng khách thông hai phòng lại với nhau bố trí như cho gia đình.

Trình Duệ cũng vừa mới tắm rửa xong, mái tóc đen ngắn vẫn còn nhỏ giọt xuống cực kỳ mê người. Anh nghiêm túc ngồi làm việc, laptop đặt trên bàn nhỏ trước mặt, hai mắt anh vẫn đang chăm chăm nhìn vào màn hình.

Thấy cô ra ngoài, anh cũng không lên tiếng. Lâm An My cũng không chủ động nói chuyện với anh, vì cô biết anh đang tập trung làm việc không nên làm phiền. Ngồi chừng nửa buổi mà anh vẫn không "ừ ừ" gì, cô nghịch điện thoại.

Lâm An My phát hiện tiến triển mới của buổi họp lớp sắp tới, không ngờ Trần Thế Dân thế nhưng lại nhanh tay hào phóng đãi bọn họ một bữa, định ngày là cuối tuần sau. Cô nhìn màn hình có chút chán ghét, đã nhiều năm như vậy, vẫn còn những kẻ đang ganh đua với nhau.

Lâm An My thoát khỏi khung chat, đặt điện thoại lên bàn đi vào bếp nhỏ lấy trái cây trong tủ lạnh. Cô cảm thán, có tiền chính là đãi ngộ cũng đặc biệt hơn khách sạn bình thường.

Lâm An My trở lại vị trí đối diện với Trình Duệ, lần này anh nhìn sang chỗ cô. Thấy thế cô lên tiếng: "Anh ăn không nè?"

Trình Duệ nhìn cô rồi rũ mắt nhìn trái cây trên đĩa nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu. Nhưng mà anh nhíu mày một chút rồi nói: "Đút anh!"

Miếng táo trong miệng Lâm An My như muốn kẹt lại tại cổ họng. Tại cô không nghe lắm chứ!? Cô nhìn anh chăm chăm, anh cũng không nói thêm gì nữa chỉ chăm chú nhìn vào màn hình.

Lâm An My bung đĩa trái cây như thỏ con nhảy sang ngồi cạnh anh trên sofa. Lúc đầu có chút ngượng nhưng một lúc sau, khi anh muốn ăn thứ gì liền lên tiếng, cô như hầu gái nhỏ ngoan ngoãn nghe lời đút anh ăn.

Chính là cô cũng không biết mọi chuyện có chút mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 12: NỤ HÔN BẤT NGỜ

"Giữa trời rộng, mây mẩn thay, em đã tìm thấy anh!" Lâm An My

Buổi tọa đàm y học diễn ra vào hai giờ chiều. Trình Duệ mang theo Lâm An My đi cùng anh.

Nói là một buổi tọa đàm nhưng thật ra cực kỳ nhàm chán, trên bục thay phiên nhau là các vị giáo sư, tiến sĩ gì đó đang nói thao thao bất tuyệt. Lâm An My cảm thán, cô đang sống lại thời điểm làm lễ khai giảng năm học mới sao!?

Trình Duệ ngồi yên tĩnh lắng nghe, đôi khi anh sẽ giảng giải một số thuật ngữ chuyên ngành cho cô hiểu. Lâm An My có chút nhàm chán nên đôi khi cũng sẽ thắc mắc hỏi anh.

Đến khi Lâm An My sắp ngủ gật tới nơi, trên bục là một nữ bác sỹ cực kỳ xinh đẹp. Hai mắt cô sáng rực, nhìn chăm chăm vào cặp đùi thon dài của mỹ

nữ bác sỹ.

Trình Duệ liếc mắt nhìn cô đang mê mẩn nhìn mỹ nữ, anh thật muốn lôi cô ra đánh vào mông vài cái để lấy lại sự chú ý của cô. Cảm xúc phập phồng có chút tức giận, nhưng anh vẫn đang nhắc nhở bản thân rằng cả hai người bọn họ vẫn chưa thân mật đến vậy.

Lâm An Mỹ cảm thán, mỹ nữ đầu mà đáng người đẹp như vậy, gương mặt ngọc tươi cười hút hồn phái mạnh, giọng nói trong trẻo làm say lòng người. Cô dám cam đoan không ít bác sỹ nam ở đây đều mê mẩn trước cô gái này. Haiz~ cô nhìn còn thích nữa là.

Cô bác sỹ xinh đẹp bắt đầu tự giới thiệu: “Xin chào các vị, tôi là Vương Minh Nguyệt bác sỹ ngoại khoa tim mạch!”

“... ..” Nụ cười xinh đẹp của mỹ nhân lại làm cho dây thần kinh nào đó của Lâm An Mỹ “phụt” cái đứt đoạn. Không hiểu sao cô cảm thấy hai cái tên Vương Minh Nhật và Vương Minh Nguyệt có quan hệ gì đó, nhìn gương mặt đó có chút mơ hồ giống nhau.

Vương Minh Nguyệt trên bục vẫn giữ nụ cười tươi xinh đẹp và quyến rũ, Lâm An Mỹ biết cô ấy nói rất nhiều nhưng không hiểu sao cô không nghe vào chữ nào. Trong lòng mơ hồ cảm thấy buồn bực khó hiểu.

Buổi tọa đàm kết thúc, Trình Duệ dắt tay cô chào hỏi mấy vị giáo sư, bác sỹ có tiếng. Vị nào cũng cười tit mắt bắt tay với anh, đôi khi còn liếc nhìn cô một cái cười cười. Trần Trung đứng bên tay trái của Trình Duệ có chút khó chịu đối với cô, Lâm An Mỹ âm thầm cho tên anh ta vào danh sách đen chờ ngày xử lý.

Ban đầu Lâm An Mỹ có chút mơ hồ cảm thấy bác sỹ Trần Trung hình như có thành kiến với cô, nhưng cô không dám chắc chắn. Cho đến khi Vương Minh Nguyệt đến chào hỏi cô mới hoàn toàn chắc chắn rằng anh ta cực kỳ có thành kiến với cô.

Vương Minh Nguyệt chính là “bông hoa” của ngành y, đáng người như siêu mẫu, dù đang khoác trên người bộ áo blue trắng vẫn không che đậy được dáng người nóng bỏng. Xinh đẹp chính là một lợi thế, mà Lâm An Mỹ cùng lắm chỉ được xem là dễ nhìn.

Vương Minh Nguyệt cười thân thiện: “Không ngờ hôm nay lại thấy được bạn gái của bác sỹ Trình!”

Trình Duệ vẫn giữ thái độ điềm tĩnh trả lời, tuy nhiên trong mắt lại lóe lên chút đùa cợt: “Mang theo bên người để kiểm soát hơn!”

Lâm An Mỹ chỉ đóng mỗi vai trò là đứng bên cạnh anh rồi cười, quả thật là nhạt nhẽo.

Con người Lâm An Mỹ nếu ở giữa một đám đông chắc chắn không thể nổi bật, bởi cô có xu hướng rút mình vào cái vỏ bọc bình thường. Chính vì thế Trần Trung rất không thích cô, anh ta vẫn luôn cho rằng người thích hợp nhất với Trình Duệ phải là Vương Minh Nguyệt có gia thế, có học vấn và có cả sắc đẹp. Nếu Trình Duệ và Vương Minh Nguyệt ở cạnh nhau chắc chắn sẽ là đôi 'kim đồng ngọc nữ' trong giới y học.

Thế nhưng khiến cho Trần Trung tức chết chính là Lâm An Mỹ không phải loại con gái ngây thơ trong tiểu thuyết thể loại nữ chính tiểu bạch, cũng không phải thể loại nữ cường nhân vì đáng người cô quá bé nhỏ, khiến cho anh ta hoàn toàn thất vọng chính là Lâm An Mỹ cùng lắm chỉ giống nữ phụ làm nền cho câu chuyện thôi. Anh ta thật không hiểu nổi rốt cuộc Trình Duệ đang làm trò gì, sao lại chọn Lâm An Mỹ mà còn là dự định kết hôn thật sự nghiêm túc nữa chứ!

Trần Trung thật sự muốn đập đầu vào tường, mỹ nữ như Vương Minh Nguyệt rõ ràng có ý với Trình Duệ tài hoa như vậy, bọn họ như trời sinh một đôi, trai tài gái sắc, nếu so sánh sẽ thấy rõ Vương Minh Nguyệt là nữ chính trong tiểu thuyết thì Lâm An Mỹ cùng lắm chỉ là nữ phụ không có lời thoại.

Với thái độ niềm nở, phân biệt đối xử rõ ràng của bác sỹ Trần, Lâm An Mỹ âm thầm khinh bỉ anh ta. Một ngày nào đó không xa trong tương lai, Trần Trung ngửa đầu kêu trời: “Chị dâu à, lúc đó mắt tôi 'mù' mới làm vậy! Tôi biết sai rồi mà!” Nhưng có ai để ý anh ta, bởi vì anh ta đã chọc giận nữ chủ nhân của nhà họ Trình, mà nữ chủ nhân lại đang mang theo tiểu bảo bối trong bụng. Là anh ta tự làm tự chịu. Đáng đời.

Nhìn Vương Minh Nguyệt, quả thật Lâm An Mỹ có chút tự ti nhưng mà rất nhanh cô đã lấy lại sự cân bằng. Nếu Trần Trung cảm thấy cô không bằng một góc của Vương Minh Nguyệt thì anh ta vẫn chỉ là kẻ nông cạn, người cười đến cuối cùng không ai khác chính là Trình Duệ.

Trần Trung khéo léo mời Vương Minh Nguyệt đi ăn cùng bọn họ, Vương Minh Nguyệt cười rộ lên như đóa hoa rạng ngời làm cho bạn gái của anh ta cũng phải ghen tị. Nhìn tình cảnh bọn họ thế này, người ngoài càng cảm thấy Lâm An Mỹ chướng mắt.

Lâm An Mỹ tự giác nhủ mày, cảm thấy đau đầu, cô không thích chỉ ăn một bữa cơm mà phải nhận nhiều ánh mắt phán xét như vậy. Cô dự định lùi ra phía sau, ý định xin phép về trước.

Nhưng Lâm An Mỹ bắt ngờ là cô vừa lui ra sau lại rơi ngay vào tay Trình Duệ. Anh liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Mọi người đi ăn đi! Tôi còn một số chuyện phải giải quyết, lát tôi đưa An Mỹ đi ăn sau!”

“... ..” Cô có cảm giác không nói thành lời, cứ như là anh đã đưa tay chờ sẵn, chỉ cần cô lùi lại liền rơi vào tay anh.

“Vincent!!!!...” Trần Trung cứng họng, anh ta đã mời Vương Minh Nguyệt mà giờ Trình Duệ không đi, anh ta với bạn gái kẹp giữa Vương mỹ nhân không phải rất khó xử sao!?

Vương Minh Nguyệt cười cười: “Nếu Vincent đã không đi được thì thôi! Tôi cũng chợt nhớ có chút chuyện! William, anh và bạn gái cứ đi ăn đi. Không quấy rầy!” Vương Minh Nguyệt đương nhiên cư xử khéo léo để không ai phải quá xấu mặt: “Tạm biệt!”

Chào tạm biệt xong, Trần Trung xoay mặt về phía Trình Duệ, chân mày anh ta đã nhăn tít lên rồi. Anh ta dự định nói gì đó thì Trình Duệ cũng ôm eo Lâm An Mỹ lúi đi. Trần Trung giận muốn điên.

Trên đường đi Trình Duệ cũng không nói với cô câu nào, Lâm An Mỹ cũng im lặng không lên tiếng. Về đến khách sạn Trình Duệ vẫn không buông tha cho cái eo của cô, Lâm An Mỹ cảm thấy da thịt trên eo giống như sắp bị nướng chín. Cô vịn vào eo hồng tránh xa bàn tay của anh.

Lâm An Mỹ trước mặt người ngoài rất thực nữ, bản thân cô dễ dãi lắm. Nhiều người luôn nghĩ rằng cô ngượng ngùng, cũng có nhiều người cho rằng cô dễ dãi là thích người ta. Nhưng chỉ có mỗi cô biết đồ lót của cô không liên quan đến bọn họ nói, nếu đồ lót mà thích một người thì Lâm An Mỹ chắc chắn thích trăm ngàn người rồi.

Nhưng mà đây lại là lần đầu tiên cô đồ lót vì tiếp xúc với Trình Duệ. Thời điểm cô mười hai tuổi, bị một cậu trai cố ý vịn lên tay cô, cô nổi giận đạp ngã xe cậu ta. Sau này cô luôn luôn giữ một khoảng cách với tất cả con trai. Quý Thừa Dư thì khỏi phải nói, hai người ngay cả nói chuyện với nhau cũng còn lười chứ đừng nói là hẹn hò nắm tay.

Tổng kết lại hai mươi mấy năm qua người con trai đầu tiên ôm eo cô là anh.

Trong lòng Lâm An Mỹ thầm than: “Thôi rồi! Tay đã bị nắm, eo cũng bị ôm nếu hôn sự không thành thì cô lỗ to rồi!” Nhưng cô ấy quên liệt kê chuyện ngủ cùng giường.

Trình Duệ liếc nhìn thấy gương mặt từ đỏ hồng chuyển sang xanh trắng, gương mặt cô biểu cảm phong phú, đôi mắt cũng bán đứng toàn bộ suy nghĩ của cô. Anh buông tay bước vào phòng trước, đương nhiên cô không thấy được nụ cười của anh từ sau lưng.

Anh sải bước nhanh đến sofa, ngồi xuống rồi vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh nhìn cô. Lâm An Mỹ tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

Trình Duệ nheo mắt ra hiệu cho cô “Lại đây!”.

Lâm An Mỹ nheo mắt, chớp chớp nhìn chỗ ngồi bên cạnh anh rồi nhìn anh như hỏi: “Em! Ngồi đó sao?”

Trình Duệ không tiếng động gạt đầu.

Cơ mặt Lâm An Mỹ cứng đờ, cô chưa bao giờ tiếp xúc với loại đàn ông quá mức thẳng thắn như anh nên cảm thấy rất kỳ quái. Đột nhiên cô nhớ đến ấn tượng đầu tiên của anh với cô.

Ngày đó cô nhập viện, vì sức đề kháng yếu nên phải tiêm một mũi thuốc. Mà phải tiêm vào mông, mấy năm gần đây cô học được cách yêu cầu, tiền là bản thân bỏ ra sợ gì không có quyền lợi. Cô nhìn bác sĩ nam bước vào phòng, nhìn cô y tá xinh đẹp rồi nhẹ giọng nói: “Có thể yêu cầu bác sĩ nữ không?”

“... ..” Cô y tá thoáng kinh ngạc nhìn cô rồi nhìn trộm anh.

“... ..” Sau đó sao!?? Trình Duệ ‘mắt diếc tai ngơ’ không nhân nhượng ‘lại’ kiên trì to tướng vào mông cô. Mắt mặt hết chỗ nói!

Ấn tượng chỉ có một, trong khi cô ‘nước mắt lưng tròng’ anh lạnh nhạt bỏ lại một câu: “Nếu cô không thích bị tiêm thì tôi gọi y tá dùng kim tiêm lớn ‘một chút’. 1 lần không cần tiêm thêm.”

Lúc đó cô còn thật thà hỏi anh: “Thật? Vậy kim to hơn một chút thôi à!”

Trình Duệ: “Không lớn lắm! Chắc to bằng cái dùng để tiêm cho heo!”

“... ..” Cô xanh mặt.

Ấn tượng còn khắc sâu trong đầu, miệng lưỡi độc địa thế kia lại còn là thể loại ‘con ông cháu cha’ quả thật là khác xa so với sự vô hại lúc này. Vốn dĩ Trình Duệ một khi đã muốn châm chọc ai thì sẵn sàng ‘móc mĩa’ không từ nang.

Lâm An Mỹ chậm rãi bước đến, hai chân cô mềm nhũn. Nói ra sợ người ta không tin, chứ cô có xu hướng sợ gần gũi với người khác giới, điều này cũng chỉ mỗi cô biết. Thực chất mọi người nghĩ là cô rụt rè thôi!

Cô lại nghĩ đến một số vấn đề, nếu một ngày nào đó cô lỡ dại đột quá mức “thân mật” với Trình Duệ nhưng mà cuối cùng lại không đi đến cuối cùng thì sao!? Chẳng lẽ cô phải dẫn vật bản thân, không cưới ai hay là lo sợ có lỗi với chồng cô.

Trình Duệ chăm chú thay đổi từng nét mặt thay đổi của Lâm An Mỹ, khi cô suy nghĩ, nếu tình mắt sẽ nhận ra được sự thay đổi trên nét mặt cô. Từng thay đổi nhỏ của cô, anh đều thu hết vào trong mắt.

Nét mặt anh không thay đổi, môi có đường cong nhỏ tựa ‘tiểu phi tiểu’* khí chất cao quý lãng tử, gương mặt trắng trẻo trong suốt, làn da tinh tế soi không ra lỗ chân lông.

(Tiểu phi tiểu: cười như không cười)

Anh trông rất giống ba anh, nghiêm túc, thận trọng, tỉ mỉ nhưng dường như một phần tính cách của mẹ vẫn đang chờ ngày chui ra hoành hành. Ba anh là

Lâm An My hô nhỏ: “Đừng...”

Quản lý phản ứng nhanh: [Đừng cái gì? Cô sao vậy An My?]

Lâm An My đánh một cái “bóp” lên tay của người nào đó, liếc xéo một cái cay nghiệt, cô lấy lại giọng điệu bình thường: “Đừng có tự tiện quyết định, cứ tiếp đãi như thường!”

Quản lý chán nản thờ dài thườn thượt: [Đã biết!]

“Hỏi xem mọi người muốn quà gì? Viết list gửi qua cho đây! Tôi đang ở Đà Lạt chắc một hai ngày sẽ về!” Miệng vẫn đang nghiêm túc nói chuyện điện thoại, trong khi cô đang dùng mắt và tay còn lại ‘đấu đá’ với người đàn ông già vờ nghiêm túc kia.

Điện thoại vừa ngắt kết nối, Lâm An My uốn éo tránh né ‘ma trảo’ của Trình Duệ. Lâm An My sau một hồi ‘đấu tranh’ kịch liệt, hăng say quật đê lên người của anh.

“... ..” Lâm An My cảm thấy bản thân tự tìm đường chết, rõ ràng cô có Taekwondo phòng thân. Cô có thể chạy xa ra hoặc là chạy về phòng, nếu anh dám giở trò đòi bại thì “đánh” cho anh một trận. Vậy tại sao cô lại “mất não” đến mức đê lên anh.

Được rồi tư thế này có hơi bất nhã, may mắn là cô không mặc váy ngắn bó sát, nếu không thực sự mất hết mặt mũi. Hiện tại cô đang giữ chặt hai tay anh ở trên đầu, hai chân quỳ bên sườn của anh, nếu ngồi xuống sẽ ngồi lên bụng của anh. Nhất là chiếc váy liền của cô tuy cổ không hở hang nhưng mà cô đang trong tư thế nửa quỳ nửa bò này,...

“... ..” Lâm An My đỏ mặt, vành tai đỏ bừng. Lần đầu tiên trong đời cô bối rối đến mức mặt như muốn nở ra máu nương đỏ cả cổ và vành tai.

Lâm An My là loại con gái cực kỳ bảo thủ, ra dáng thực nữ, bình thường có chút ngạo mạn, lạnh lùng chanh chua. Nhưng mà cô tuyệt đối giữ khoảng cách với người khác giới. Lần đầu tiên trong đời cô lại làm ra loại hành động lớn mật thế này.

Hàng trăm suy nghĩ điên cuồng dồn dập kéo vào đầu cô. Mất 10 giây cô mới phản xạ nhanh chóng rời khỏi vị trí này.

Trong khi cô đang lúng túng tháo chạy, tay cô vừa rời đi Trình Duệ nhanh nhẹn lật ngược tình thế, bật dậy lấn người ép cô, vây cả người cô vào giữa anh và góc ghế sofa.

“... ..” Lâm An My cảm thấy lần này gặp phải người như Trình Duệ, rõ ràng là ‘lưu manh giả danh tri thức’, nếu cô bị giở trò đòi bại cô nhất định sẽ đập chết Trình Duệ tại chỗ, sau đó ‘san bằng địa bàn’ của Lương Đình vì cái tội mai mối cô cho loại gì thế này.

Lâm An My quần bách, nhìn gương mặt tinh xảo động lòng người của Trình Duệ đang cười ranh mãnh nhìn cô, lộ ra chiếc răng nanh đẹp mê người. Nếu là thời điểm khác cô chắc chắn sẽ bị nhan sắc tuyệt vời này làm rối loạn. Nhưng tình thế này đã khác.

Tư thế lần này cực kỳ mờ ám, cô đang ngồi ngay trên đùi của anh chưa kể chỉ cách vài cm nữa là đến bộ phận trong ‘truyền thuyết’, mà hai chân cô đang dang ra bên hông của anh. Hai tay cô thì đang hoảng sợ ôm cổ anh, còn hai tay anh đang giữ eo của cô. Lâm An My âm thầm tính toán, nếu cô đẩy anh ra, thực chất là không thể, trọng tâm cơ thể cô yếu nên vừa buông tay ra nhất định sẽ ngã ngửa càng dễ bị ‘tấn công’ hơn.

Tình huống bây giờ dù cô có ‘võ công cái thế’ cũng vẫn phải tiếp tục làm ‘cá nằm trên thớt’ mặc anh ‘chém giết’. Tình trạng này làm cô ‘tiếng thoái lương nan’, cô muốn kêu cứu.

Trình Duệ nhìn cô đang ‘nhăn mày nhịu mặt’ thì càng cảm thấy vui vẻ, anh đang phân vân không biết có nên tiếp tục ‘tiến lên’ hay không, anh sợ dọa cô. Sau đó trong đầu anh xẹt qua một ý nghĩ ‘đen tối’. Anh nhìn cô một cái.

Lâm An My ‘rùng mình’ trước cái nhìn của anh, nếu không phải một phần vì ‘nể’ gương mặt của anh thì cô nhất định đánh anh thành một cái ‘đầu heo’.

Anh nhìn sâu vào mắt cô nghiêm túc nói: “Anh là người yêu của em!” Bạn trai chỉ là danh phận, còn thực hiện các cử chỉ thân mật chỉ có thể là người yêu. Anh không hay giải thích suy nghĩ của mình nên cô không thể nào hiểu được suy nghĩ của anh.

Trong lúc Lâm An My đang ‘choáng’ thì anh nhánh chóng nắm quyền chủ động xuất kích, tay đè gáy cô, tay kia nắm chặt eo kéo cô sát vào anh, giọng anh thủ thỉ như ‘ma chú’: “Nhắm mắt lại!”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.